

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

Any XXVI • Núm. 1.348 • 1,80 €

21 • juliol • 2005

«Totes les nostres necessitats, a part de les que pugui satisfer un modest rèdit, són simplement imaginàries»
Henry St. John

De dia Mn. Joan Enric Reverté celebra l'Eucaristia i de nit... és cantant de rock dur

Capellans amb «doble vida»

Joan Enric Reverté és un capellà de 37 anys del bisbat de Tortosa. Ha estat missioner a Centreamèrica i actualment és rector de tres petites poblacions de la comarca del Priorat (el Masroig, el Molar i el Lloar). Fins aquí tot seria prou normal... si no fos perquè lligada amb el seu ministeri parroquial hi ha la vocació d'un rocker de llarga cabellera negra, d'indumentària heavy, que guitarra elèctrica en mà protagonitza concerts amb un elevat nombre de decibels. Joan Enric Reverté acaba de presentar el seu disc, *Provocando la paz*, on deixa ben clar que és un capellà i un rocker compromès amb els grans problemes del nostre món. De la mateixa manera que el «Padre Jony», com se'l coneix en l'ambient musical, hi ha altres capellans que juntament amb la missió pastoral que els seus bisbes els han encomanat compaginen una altra vocació que es va desvetllar en ells de forma paral·lela a com ho feia la crida sacerdotal. En alguns casos és la pintura, en d'altres és el periodisme, hi ha cantants de rock com el «Padre Jony» i empresaris, i finalment hi ha capellans que organitzen xous per tal de recaptar fons per una bona causa.

Pàg. 3, 4 i 5

Mn. Joan Enric Reverté és conegut en l'àmbit musical com a «Padre Jony».

El Multifestival David celebra 20 anys

Oviedo va acollir la trobada d'art cristià

Del 7 al 10 de juliol Oviedo es va omplir de música, dansa, pintura, poesia... tot en clau cristiana. Sota el lema «XX impulsos de fe per al XXI», el Multifestival David d'enguany ha volgut recollir els seus vint anys d'història alhora que agafar nou impuls per al futur. Com és tradicional, aquesta trobada ha aplegat artistes cristians de diferents camps que han compartit el més important que tenen, la seva fe, amb persones provinents d'arreu del món i de diferents sensibilitats. Com diu el director del Multifestival David, Luis Alfredo, «és meravellós que hi hagi gent que continuï apostant per una bogeria d'aquest tipus».

Pàg. 16-17

Jesús de Natzaret segons el teòleg Rovira Belloso

El dijous 30 de juny va tenir lloc a l'Aula Magna del Seminari de Barcelona la presentació del llibre de Mn. Josep M. Rovira Belloso *Qui és Jesús de Natzaret*. És el darrer llibre d'aquest teòleg tan significatiu de casa nostra que publica Edicions 62 dins de la col·lecció Llibres a l'Abast. L'acte es va desenvolupar amb gran afabilitat, pròpia de l'amistat que unia tots els ponents, i també amb la sintonia profunda d'un públic que ha seguit teològicament i pastoralment la tasca de Mn. Rovira Belloso.

Pàg. 20

Joves cristians rumb a Colònia

Els joves cristians d'arreu del món compten il·lusinats els dies que els resten per acudir a la cita amb Benet XVI a Colònia. Allà tindrà lloc del 16 al 21 d'agost la XX Jornada Mundial de la Joventut, amb la presència d'uns 600 joves catalans. En aquests darrers dies alguns bisbes ja han celebrat eucaristies en les quals han fet l'enviament dels seus joves diocesans a Colònia. En aquest número recollim com s'ha viscut aquest moment a les diòcesis de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa.

Pàg. 18

Els jesuïtes celebren un Congrés de Pedagogia

Mentre la majoria d'estudiants gaudien ja de les seves vacances coincidint amb l'acabament del curs, el Col·legi Sant Ignasi de Sarrià va acollir del 30 de juny al 6 de juliol el Congrés de Pedagogia impulsat des de la direcció general de Jesuïtes Educació amb l'objectiu d'actualit-

zar i d'aprofundir en un estil pedagògic que es remunta a finals del segle XVI. Uns 650 educadors i educadores, així com una simbòlica representació de pares i mares d'alumnes, no es van voler perdre aquest congrés que es va celebrar amb el lema «Un estil i unes propostes».

Pàg. 19

Sumari

Pàg. 7 El balanç econòmic de la Santa Seu es tanca en positiu

Pàg. 8 Entrevista a Valentín García, missioner combonià

Pàg. 22 Noces d'or i argent de 19 Germanetes dels Pobres de Vic

Pàg. 25 Premis Bravo! 2005 per a comunicadors cristians

Pàg. 27 25è aniversari del Misteri de la Selva del Camp

Editorial

Pregar pels terroristes

L'atemptat recent de Londres ens ha esglaïat a tots. Una altra vegada la bogeria terrorista ha provocat la mort de molts innocents que no tenen res a veure amb les reivindicacions d'una ideologia determinada. Els ciutadans espanyols i sobretot els madrilenys han tornat a reviuire el terrible còp que vam rebre fa un any, i que ens va omplir d'horror i d'indignació. També en aquella ocasió els morts i ferits eren persones innocents, alienes a l'alta política internacional, entre les quals probablement n'hi havia moltes que no compartien la política sobre l'Iraq del llavors president José María Aznar. Però això als terroristes no els importa gens, el seu objectiu és crear el pànic, la desestabilització i la mort. Les víctimes són un dany col·lateral, l'única cosa que interessa als terroristes inhumans és «castigar» uns dirigents polítics elegits democràticament, que en el seu moment van prendre una decisió, equivocada o no.

Als cristians ens esglaïa especialment la brutalitat d'aquests actes perquè som conscients que la vida no tan sols és un valor preciós, sinó que, a més, és obra de Déu, la qual cosa li dona un caràcter transcendental que fa que només l'Altíssim en pugui disposar. Qualsevol atemptat contra la vida és un atemptat contra la voluntat de Déu i, per tant, no és només un crim humà, sinó també una ofensa terrible contra el Creador. Per això sorprèn i indigna tant que els autors d'aquests assassinats brutals utilitzin el nom de Déu per justificar-se. L'autor i Senyor de la vida no pot permetre que aquesta sigui moneda de canvi, ni excusa per a unes reivindicacions polítiques. Així ho va afirmar de forma categòrica el papa Benet XVI en el seu últim *Angelus* dominical abans d'iniciar les vacances a la vall d'Aosta: «A tots els qui fomenten sentiments d'odi, i a tots aquells que executen accions terroristes tan repugnants, els dic: Déu estima la vida, perquè l'ha creat, no la mort.» El Pontífex va afegir contundentment: «Atureu-vos, en nom de Déu!»

El nostre Sant Pare va demanar també que pre-

guéssim per les víctimes de l'atemptat terrorista de Londres, una cosa que acostumem a fer els cristians de tot el món quan passa un esdeveniment tan trist i deplorable com aquest. Però, va demanar una mica més, i és oració pels terroristes. Això ha sorprès algú, perquè probablement associem l'oració a la petició pels éssers estimats o per les víctimes de les atrocitats humanes o de la natura, perquè d'aquesta manera els ajudem en les seves necessitats. Ajudar els terroristes i buscar la intervenció de Déu a favor d'uns assassins pot costar d'entendre per a segons quina mentalitat poc religiosa. Però, certament, hem de demanar pels terroristes, però no perquè s'escapin de la justícia o perquè continuïn matant, sinó per tot el contrari: perquè Déu canviï el seu cor i deixin de fer el mal. D'aquesta manera els fem un bé a ells però, indirectament, també a tots nosaltres.

A l'Estat espanyol continua el debat sobre el diàleg i la negociació amb altres terroristes, en aquest cas els d'ETA. En aquesta qüestió hi ha opinions per a tots els gustos: els qui defensen aquest diàleg per posar fi a la violència, o els que també volen aconseguir el final del terrorisme, però sense cap actuació que no sigui la policial i la judicial. Molt pocs s'han adonat, però, que hi ha una tercera via, que és la suggerida pel Papa, i que no és altra que la conversió dels terroristes. El que passa és que en aquesta via, no hi creuen ni els primers ni els segons. Perquè és una opció que només es pot viure des de la fe i la confiança en Déu, que toca el cor de les persones. Des dels despatxos dels polítics no es podrà contemplar mai aquesta possibilitat, però sí des de l'interior dels creients.

Paral·lelament amb aquests fets i, d'una forma bastant discreta, hem sabut que alguns històrics líders d'ETA han estat expulsats de l'organització perquè han defensat el final del terrorisme. Si, a poc a poc, tots els criminals fessin aquest mateix gest s'acabaria el terrorisme, sense necessitat de negociacions ni d'accions policials. Preguem, per tant, perquè així sigui.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Consuelo Chaves, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLOCA; Guillem Ferrer, MENORCA; Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA.

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)

a/e: administracio@catcrist.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració i comptabilitat: Isabel Giralt

Secretaria i subscripcions: Eduard Masllorenç

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 90,70 €

Gibraltar i Portugal: 94,32 €

Resta d'Europa: 157,24 €

Amèrica i Àfrica: 188,80 €

Àsia i Oceania: 254,32 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«Totes les nostres necessitats, a part de les que pugui satisfer un modest rèdit, són simplement imaginàries» (Henry St. John, estadista i polític anglès. 1678-1751)

En la nostra època, en què predominen l'afany de tenir tot el que estigui al nostre abast i de provar-ho tot, aquesta frase de Bolingbroke sembla pròpia d'un pobre d'esperit, d'una persona sense inquietuds i d'horitzó limitat. Això no obstant, és tota una filosofia pràctica, l'antítesi del «consumisme en ares dels capritxos i de les comoditats més refinades». I per satisfer els capritxos i aconseguir les comoditats, que segons proclamen «donen prestigi», molts s'esclavitzten de manera que no viuen la vida, sinó que la vida els devora, els hipoteca el temps, els malmet la salut, i per a decepció més gran, els deixa amb miratges de felicitat. El cèlebre historiador italià Cèsar Cantù va dir que «com menys

necessitats tingueu, més lliures sereu». Per acceptar aquesta actitud davant de la vida, que entra en consonància amb la senzillesa evangèlica, i amb la pau i la felicitat que experimenten els qui la posen en pràctica, la Humanitat necessita «un canvi interior» que li permeti de descobrir altres valors diferents dels terrenals i passatgers, amants per la vanitat i l'hedonisme, o sigui, «el plaer pel plaer». Els qui viuen obsessionats amb la posició social i per tal de despuntar, sobre les necessitats bàsiques i les que se'n deriven, n'acumulen moltes altres, que en conjunt no deixen gaudir amb total llibertat, temps i gaudi, del que bàsicament han adquirit.

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

Capellans amb doble missió

Les seves dues vocacions són dos vasos comunicants que troben en l'Evangeli de Jesucrist el seu principi motor. Són capellans que juntament amb la missió pastoral que els seus bisbes els han encomanat compaginen una

altra vocació que es va desvetllar en ells de forma paral·lela a com ho feia la crida sacerdotal. En alguns casos és la pintura, en d'altres és el periodisme, hi ha cantants de rock i empresaris, i finalment hi ha capellans que

organitzen xous per tal de recaptar fons per a una bona causa. Sigui com sigui, en tots ells hi ha la voluntat de fer present avui dia el missatge de salvació i de fer-ho amb convicció i, sobretot, amb molta creativitat.

Capellà i... periodista

JAROSLAW CIELECKI ÉS DIRECTOR DE VATICAN SERVICE NEWS

Don Jareck, a la sala de premsa del Vaticà.

«Per a mi ser un sacerdot periodista significa evangelitzar»

Jaroslav Cielecki ha estat el sacerdot més buscat durant l'agonia i la mort de Joan Pau II. No perquè sigui sacerdot —n'hi ha tants!, de sacerdots polonesos a Roma— ni periodista —són centenars els vaticanistes a la Ciutat Eterna—, sinó precisament perquè és totes dues coses alhora: sacerdot i periodista. I a més, polonès, un «plus» que durant la mort del Papa no ha passat desapercebut a ningú.

Don Jareck ha estat el qui va explicar al món els últims moments del Papa, no perquè hi fos present sinó perquè probablement tenia bons contactes. Aquest sacerdot va ser ordenat el 1993 i està incardinat a la diòcesi eslovaca de Ronzava. Va néixer a Niegowic, el poblet on el papa Joan Pau II feia de vicari parroquial. Ha estat redactor del setmanari religiós polonès de més tirada, *El Diumenge*, i ha fundat i dirigit la primera televisió catòlica parroquial a Polònia, a Strikow. «Vam tenir una entrevista exclusiva del Papa, imagini's l'alegria dels diocesans en veure que la nostra televisió, sense mitjans ni recursos, aconseguia una exclusiva amb Joan Pau II. No ho podré oblidar mai.»

Entre els llocs on ha realitzat el seu ministeri pastoral destaquen Kazakhstan, Ucraïna i Rússia, a més d'Itàlia, on viu. Del 1999, just abans del Jubileu, fins al 2005 ha estat el corresponent polonès al Vaticà de la televisió privada Polsat.

«Ser periodista m'ha permès fer diversos viatges apostòlics amb el Sant Pare [Joan Pau II] al vol papal i poder escriure per al diari laic de Cracòvia *Dziennik Polski*, que tira 200.000 exemplars diaris.» «Si fos només sacerdot i no periodista, no tindria aquesta oportunitat d'escriure sobre religió en un mitjà laic», explica a *Catalunya Cristiana*.

Jarek, com li diuen els periodistes, escriu, transmet i apareix a tot arreu. «I si sabés català també ho faria per a *Catalunya Cristiana*», diu tot fent broma. Entre els llocs on col·labora destaca *L'Osservatore Romano*, la revista *Consulente Re* i les revistes poloneses *Powsciagliwosc* i *Praca*. Ha escrit també llibres i catàlegs de fotos sobre Joan Pau II.

«Tinc molt clar que per a mi ser un sacerdot periodista significa evangelitzar», confessa. «Sempre tinc al cap la frase del meu bisbe Paolo Hnilica: "Un periodista que és sacerdot en el camp de l'evangelització pot fer, moltes vegades, molt més que els bisbes."»

Miriam Díez i Bosch

Capellà i... pintor

L'OBRA IMPRESSIONISTA DE JOSEP M. FORCADA HA ASSOLIT RELLEU INTERNACIONAL

«La inspiració arriba treballant»

Si teniu la sort de passejar tot sovint pels paratges més bells de la Costa Brava o del Camp de Tarragona, de Castellà o de Granada, o fins i tot del Marroc, de Venècia, de Grècia o de Califòrnia, és possible que us trobeu amb un pintor de cavallet escarrassat a copsar els colors de cada ambient, els contrastos i les ombres que la llum del sol és capaç de crear. Veureu que fa anar els pinzells amb l'habilitat i el mestratge que només els anys d'experiència poden donar i que cerca àvidament de plasmar en el llenç la bellesa de l'indret. Si ténieu la sort de conversar-hi, descobriríeu que és un pintor impressionista reconegut internacionalment, que és doctor en Medicina i que, per damunt de tot, és capellà de l'Església de Barcelona.

Josep M. Forcada Casanovas sap esgarapar totes les estones lliures que les seves múltiples responsabilitats li permeten (és delegat de Pastoral de la Salut de l'arquebisbat de Barcelona, capellà de l'Hospital de Sant Pau i de la Santa Creu, president de l'Àmbit Maria Corral) per dedicar-se a la pintura, que amb el temps ha passat de ser una afició a convertir-se pràcticament en una professió. Vegeu, si no, les tres o quatre exposicions que organitza cada any, encàrrecs a banda, i us fareu una idea de la importància que la pintura té en la vida d'aquest capellà que va rebre l'ordenació sacerdotal quan tenia 30 anys.

Cap al capvespre i especialment els caps de setmana, tampoc no és estrany veure'l al seu estudi de la via Favència de Barcelona, que ha esdevingut un autèntic refugi per reflexionar i per posar a la pràctica la constància que ell considera imprescindible en l'ofici de pintor. «No es pot pintar només una vegada al mes perquè, si no, els pinzells no funcionen», afirma Josep M. Forcada, convençut també que la inspiració és una ximpleria, ja que «la inspiració arriba treballant i, si no treballes, els colors no sur-

ten».

I a Josep M. Forcada, la inspiració l'ha trobat treballant unes vegades a prop de casa i d'altres en llocs certament inhòspits; unes vegades pelat de fred pintant els flocs de neu que omplien Vilanova de Sau d'un blanc immaculat, cosa que l'endemà li va valdre una pulmonia, i d'altres amb escorta i tot perquè es trobava al bell mig de Tànger i li desapareixien els estris de manera una mica sospitosa.

Forcada, que ha fet exposicions a Nova York, Mèxic o fins i tot a la Xina i a Seül, treballa actualment en un llibre en què participen diferents pintors de relleu internacional alhora que enllesteix un conjunt pictòric molt especial que li agradaria exposar a Barcelona de cara a l'hivern. És fruit d'una estada de tres setmanes a Califòrnia per resseguir les missions que va fundar, entre d'altres, el mallorquí fra Juníper Serra: San Diego, Saint Louis, Santa Bàrbara...

Finalment, si també teniu la sort de viatjar a Taiwan, podreu ser testimonis de primera mà que a l'altar major de l'església de la Mare de Déu de Fátima de la ciutat de Taichung

Josep M. Forcada, pintant al seu taller.

també hi podeu trobar l'obra pictòrica de Josep M. Forcada. Amb els seus 9 metres d'alt per 9 metres d'ample, és segurament el treball de dimensions més grans d'aquest pintor que es va iniciar en la pintura a Vic gràcies al seu avi patern i, més tard, amb el professor Salvador Puntí i el pintor Fidel Bofill.

Carme Munté

Capellà i... empresari

MN. JOAN LLORT VA FUNDAR EL 1969 UNA COOPERATIVA DEDICADA A LA CONFECCIÓ DE GÈNERES DE PUNT

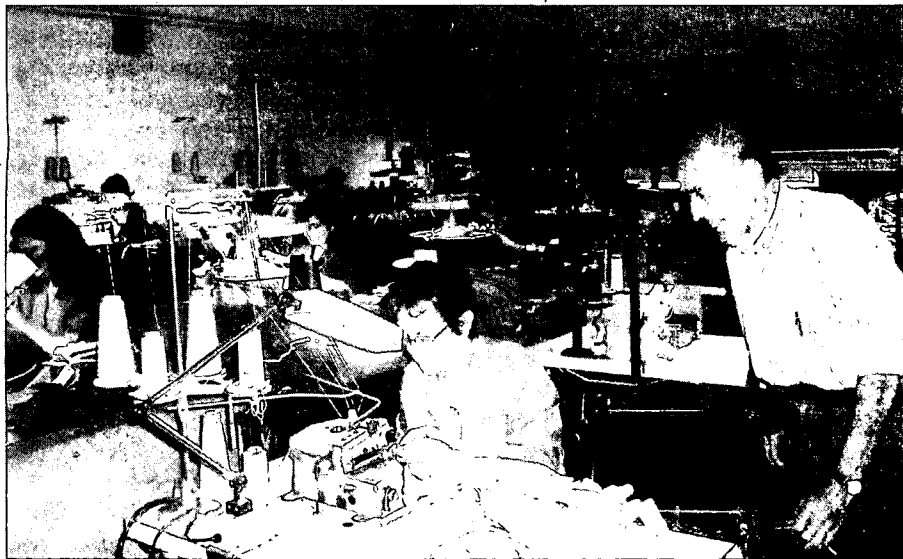
«Amb l'ajuda de tothom, vam treballar per combatre la misèria»

Mn. Joan Llorc i Badies, a més de ser el rector, fa 37 anys, de la parròquia de la Immaculada Concepció de l'Espluga Calba i d'altres parròquies de petits municipis de l'arxiprestat de l'Urgell-Garrigues (arquebisbat de Tarragona), és l'ànima mäter d'una cooperativa dedicada a la confecció de gèneres de punt. Mn. Joan Llorc la va fundar el 1969 i durant 36 anys n'ha presidit, per elecció, la Junta Rectora. Tot i que en començar l'any 2003 va deixar la presidència de l'entitat cooperativista, continua assessorant i donant suport a l'empresa de la seva vida. Una vida compartida amb l'exercici del seu ministeri sacerdotal, servint Déu, l'Església i la societat, i jo diria que per partida doble.

Mn. Joan Llorc recorda que al cap de dos mesos d'haver arribat a l'Espluga Calba, «una pedregada tremenda va

Mn. Joan Llorc, des del primer dia, ha filat prim per tal d'inculcar als socis de la cooperativa, que són els mateixos treballadors, l'esperit del treball, la rigurositat i la necessitat de la feina ben feta. D'aquí que la varietat de jerseis que confecciona John-Fil siguin etiquetats per les grans marques i cadenes que comercialitzen els gèneres de punt, en moda infantil, home i dona.

A les parròquies el testimoni i la tasca de Mn. Llorc són molt valorats. «Ho han entès i acceptat molt bé», assegura el sacerdot, «i han comprès que sovint deixés la feina de la fàbrica per anar a complir amb les meves obligacions pastorals». L'anecdòtic és extens i aquest prevere recorda les visites dels diferents arquebisbes a la fàbrica, «sovint expectants», i especialment la de l'arquebisbe Ramon Torrella, «molt entès en la matèria, perquè era enginyer tèxtil».

Mn. Llorc ha dedicat grans esforços per tirar endavant la cooperativa.

malmetre tots els cereals que eren a punt de la sega i també la collita de fruita. La desolació era total». L'11 d'agost del 1968, durant l'homilia de la missa dominical, va esperonar tothom «a no caure en el desànim i, amb l'ajuda del Senyor, a combatre la misèria». Va posar fil a l'agulla i va ser així que va néixer John-Fil, «un nom amb bona cadència comercial perquè posar-li Joan, que és el meu nom, hauria pogut topat amb algun problema de legalització, en aquella època de la dictadura», comenta Mn. Llorc.

Actualment a la Cooperativa John-Fil hi treballen 150 operaris, gent de l'Espluga Calba i de poblets de la rodalia, alhora que en igualtat de condicions dóna ocupació a immigrants romanesos, marroquins o algerians. «Si estic contra els absolutismes, ho he de practicar», manifesta el sacerdot. L'any passat el programa *Pueblo de Dios* de La 2 de Televisió Espanyola va oferir un reportatge de John-Fil, en el qual un romanès va declarar: «Vinc d'un país socialista que m'escanyava i estic en un de capitalista que ha permès de realitzar-me.»

En les seves trucades a una important central distribuïdora de Madrid, Mn. Llorc sempre és anunciat així: «*Llama el cura de Cataluña.*» Amb tot de bon humor, aquest sacerdot, nascut a Guimerà, afirma que «a cops barrino d'anar al Vaticà i suggerir-los que facin posar jerseis de punt al clergat. Tindriem un client potencial».

Cal esmentar que l'any 1997 Mn. Joan Llorc va ser guardonat amb la Menció de Reconeixement del Memorial Joan XXIII per la Pau, que atorga l'Institut Víctor Seix de Polemologia, pel seu esperit de reconciliació a l'Espluga Calba i comarca de les Garrigues, i pel seu impuls en obres de promoció social, generadores d'esperança col·lectiva.

D'altra banda, l'any 2002 va ser distingit amb el Memorial per la Pau Josep Vidal i Llecha, com a rector, i per haver cohesionat una societat abans dividida i desanimada, a la qual va dotar d'una estructura laboral sòlida, d'una economia solvent, estabilitat de la població i revalorització de la comarca.

Joan Boronat

Capellà i... educador de carrer

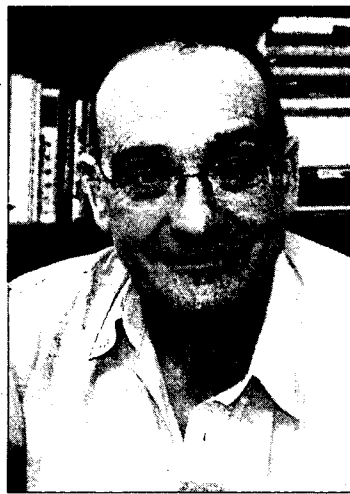
TREBALLANT AMB LA GENT DEL CARRER HA ESTAT COM MN. MANEL POUSA HA FET EXPERIÈNCIA DE L'EVANGELI DE JESÚS

«No tinc altra manera de parlar de Déu que practicant la justícia»

No hi ha dubte que Manel Pousa és un dels capellans més singulars de l'Església de Barcelona. De dia el podem veure visitant els presos de la Trinitat, preocupant-se pels toxicòmans al carrer, atenent els feligresos de la parròquia de la Santíssima Trinitat o dedicant-se a l'atenció dels infants i joves del barri de Verdum. De nit, es vesteix de gala per acudir, un cop l'any i en dues sessions, a l'espectacle solidari que aplega artistes de la talla de Joan Manel Serrat, Carles Flavià, Andreu Buenafuente, Edu Soto, Manel Fuentes o Pepe Rubianes. Amb la invitació de «Guanya't el cel amb el pare Manel», l'espectacle ja va per la novena edició i continua fidel al seu origen: recaptar diners a favor dels projectes que impulsa el pare Manel.

Fruit de la seva experiència als Curssets de Cristiandat, Manel Pousa va sentir la crida al sacerdoci quan tenia 21 anys i volia seguir l'ideal de fer el bé i de canviar el món. Des d'un primer moment, va quedar clar que el seu carisma l'havia de portar a estar en contacte amb la gent del carrer, amb el món marginal, al costat de drogoaddictes i de presidaris i, sobretot, a prop dels infants i dels joves que pateixen això que els tècnics defineixen com a alt risc d'exclusió social. «No tinc cap altra manera de parlar de Déu que practicant la justícia, l'amistat, la tendresa, l'alegria, l'esport i la vida sana», afirma aquest capellà convençut també que «Déu no és un concepte racional i encara menys moral» i sobretot que «no podem reduir la transmissió de la fe a uns continguts teològics».

Per això ja en l'època del Seminari va començar a col·laborar amb Obino (Obra d'Integració Social), fundació de l'arquebisbat de Barcelona creada l'any 1968 pels preveres Pere Cornelles i Lluís Ventosa i dedicada a la reinserció social de persones marginades i víctimes de drogodependències. Després de l'ordenació sacerdotal va arribar el seu primer destí, Sant Josep Oriol, i més

Mn. Manel Pousa, més conegut com a pare Manel.

endavant va començar a exercir el seu ministeri pastoral a l'arxiprestat de Trinitat-Roquetes. D'ençà de l'any 1976 ja no se n'ha mogut.

«Verdum em va sacsejar profundament, perquè hi havia molts joves del barri que es trobaven entre reixes», explica el pare Manel, «d'altra banda, la irrupció de l'heroïna cap als anys setanta va desfer absolutament, sense pietat ni ordre ni concert, molts nanos i les seves famílies». Davant d'aquesta situació de famílies deses-

tructurades, de manca de referents i d'accés fàcil a la droga, Mn. Manel Pousa va voler crear un centre per a infants i joves del barri de Verdum-Roquetes que els donés atenció durant les hores i les èpoques en què l'escola romania tancada.

Aquesta estructura d'atenció a la infància i la joventut, que sempre ha avançat en paral·lel amb la seva atenció al món de les presons, va anar creixent a poc a poc i actualment s'aixopluga sota el nom de Fundació Pare Manel, on col·labora un equip d'unes vint persones «unides per la vocació d'educadors de carrer, la solidaritat i la justícia». Als seus 60 anys, el pare Manel Pousa encara no s'està de la seva sortida diària per córrer ni de jugar a futbol sala amb els joves, però reconeix que la seva funció actual ve a ser com la que fan els avis en tantes famílies: complementar l'equip de monitors i fer de cangur, ja sigui acompanyant els infants un matí a la platja o anant a la tarda a mirar una pel·lícula al cinema.

La gala benèfica «Guanya't el cel amb el pare Manel» i la seva amistat amb personatges de la faràndula com Pepe Rubianes o Carles Flavià li han portat una certa fama, però Mn. Manel Pousa és dels que, a l'estil del Gmà. Adrià o de sor Genoveva, volen defugir qualsevol protagonisme: «Hem de tenir sempre una actitud de revisió de vida i no acabar utilitzant el pobre per viure nosaltres la nostra bondat i prepotència.»

Carme Munté

L'any 1995, amb joves de la presó de la Trinitat.

Capellà i... rocker

JOAN ENRIC REVERTÉ, «PADRE JONY», HA PRESENTAT RECENTMENT EL DISC «PROVOCANDO LA PAZ»

Aquest capellà de perfil cridaner, amb una llarga cabellera negra, tocada per alçacoll blanc, jove més que madur, va néixer a Amposta fa 37 anys. El seu nom és Joan Enric Reverté Simó: «el Melenes», entre els amics sacerdots. Conegut musicalment com el «Padre Jony». Li

van començar a dir «Jony» familiarment els joves en el seu primer destí: Morella. Quan va anar a fer una col·laboració missionera a Centreamèrica li deien «Padre». Viu sol, austerament, en una abadia immensa i freda al Masroig, de la comarca del Priorat i del bisbat de Tortosa. També és el rector

de dues parròquies més: del Molar i del Lloar. Té posat de persona de seny, mesurat en la conversa i fa el petit miracle de compaginar el ministeri sacerdotal amb la feina immensa d'assajos i sessions de rock dur. El 8 de juny va presentar el seu disc *Provocando la paz* a la seu de la SGAE a Madrid.

«Ofereixo el millor que tinc a través de la vida i de la música»

—Com va començar la teva vocació musical?

—Als 8 anys vaig començar a estudiar guitarra i ja no he parat de cultivar aquesta vocació. El meu primer mestre va ser Mn. Rafel Prades, que llavors era el vicari del meu poble, Amposta. Després he fet estudis de cant, de piano, de direcció i de guitarra elèctrica. Vaig començar a escoltar rock amb els meus amics i vam anar plegats a molts concerts. Amb els primers estalvis em vaig comprar la primera guitarra elèctrica.

—Quan vas fer els primers passos al Seminari de Tortosa?

—També de ben jove vaig sentir la vocació sacerdotal, que va anar madurant al Seminari de Tortosa. Va ser allí on vaig unir la vocació musical amb la sacerdotal i vaig formar el primer grup musical: *Seminari Boys*.

—Quina ha estat la teva evolució musical?

—Fa set anys que vaig començar a tocar en diverses formacions musicals, amb joves que anava coneixent en mogudes juvenils i solidàries, alguns compromesos en les meves parròquies, fins arribar a fer el grup de rock *Properly*. Vam començar a assajar, a compondre i a fer actuacions. Va sorgir a poc a poc la idea de gravar, per poder transmetre millor el nostre missatge. Alguns del grup van decidir de no continuar per raons d'estudis i llavors vaig formar l'actual grup *Padre Jony*, amb músics que van col·laborar en la maqueta, en la gravació del disc i que ara m'acompanyen en directe.

—Com ha estat la gravació del disc?

—M'he apropat amb molt de respecte al món de la música i m'he preocupat que tot estigués fet amb un bon nivell. El disc ha tingut un procés de composició que ha durat anys i durant el qual les cançons han anat madurant. Després, un període de preproducció d'un any i mig, on s'han aranjat adequadament. De coordinar la gravació, se'n va fer càrrec el productor Carlos López. Vam treballar intensament amb els músics durant una setmana a la casa abadia del Masroig i seguidament vam gravar als estudis Infinity de Madrid. El procés final ha estat l'edició, mescla, postproducció i masterització.

—I la publicació del disc?

—Quan vaig acabar la gravació el vam presentar a diferents discogràfiques, fins que n'hi va haver una d'independent de Barcelona que va voler apostar i publicar el disc. El vaig presentar el 8 de juny a Madrid, a la sala Manuel de Falla de la Societat General d'Autors i Editors, amb una bona representació dels mitjans de comunicació.

—Què podem trobar en aquest disc?

—12 cançons. Hi ha onze temes propis i una versió de *Pescador de hombres*. S'ha inclòs una pista interactiva amb el videoclip de *Globalización alternativa*, un *making off* on explico per què he fet això, un fragment del concert per les víctimes del tsunami i unes quantes fotos. A més, hi ha els textos de les cançons i algunes reflexions.

—De què parlen les teves cançons?

—Cada cançó parteix d'una experiència de la vida. De fet, al disc he posat una petita introducció que explica l'experiència que m'ha portat a fer cada cançó. Van apareixent algunes inquietuds socials, te-

cipe de la paz, *Pescador de hombres* o *Ella*, dedicada a la Mare de Déu.

—Quin tipus de música fas?

—La base musical és rock, encara que jo hi mesclo alguns elements que m'agraden o que m'han influït:

gregorià, gòspel, hip-hop, ritmes africans, pop-rock. Això dona un toc d'originalitat al disc. Hi ha cançons més dures i també hi ha algunes balades.

—A qui van dirigides les teves cançons?

—A tots aquells que les vulguin escoltar. Suposo que hi haurà persones que se sentiran més identificades amb alguns temes socials, sobretot els més inconformistes. D'altres preferiran temes més humans o espirituals. Pel tipus de música, és més fàcil que arribi als joves, encara que l'altre dia em va trucar una senyora de 75 anys dient-me: «M'agrada el disc, però no em van les cames; si no, estaria a primera fila saltant als teus concerts.»

—Sempre has estat molt proper als joves. Aquest projecte els pot fer apropar a l'Església?

—Hi ha una gran varietat: hi ha joves compromesos amb l'Església, en algun tipus de voluntariat, en alguna entitat cultural o esportiva. Però la gran majoria segueix un comportament més aviat consumista i materialista. Em preocupa la salut dels nostres joves: augment de consum de drogues, de la violència, de les depressi-

ons i dels suïcidis. Em sembla que molts busquen i no troben, que estan buits per dins i que els manquen valors humans, espirituals, sentit de la vida i punts de referència positius. Aquest projecte intenta construir ponts per als qui els vulguin aprofitar. Ponts cap a Déu, entre nosaltres i també cap als més necessitats. Jo ofereixo el millor que tinc: el meu sentit de la vida, les meves experiències, els meus valors humans i espirituals, el meu compromís... a través de la meua vida i de la meua música.

—S'estranya la feligresia de la teua

Mn. Joan Enric, guitarra elèctrica en mà.

dedicació al rock?

—Al principi sí, però després veuen que ho porto integrat en la meua vida. De fet, els meus feligresos són els primers que s'han beneficiat de la meua dedicació musical, gaudint de la meua música en directe, sobretot els més joves.

—Què hi diu el bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas?

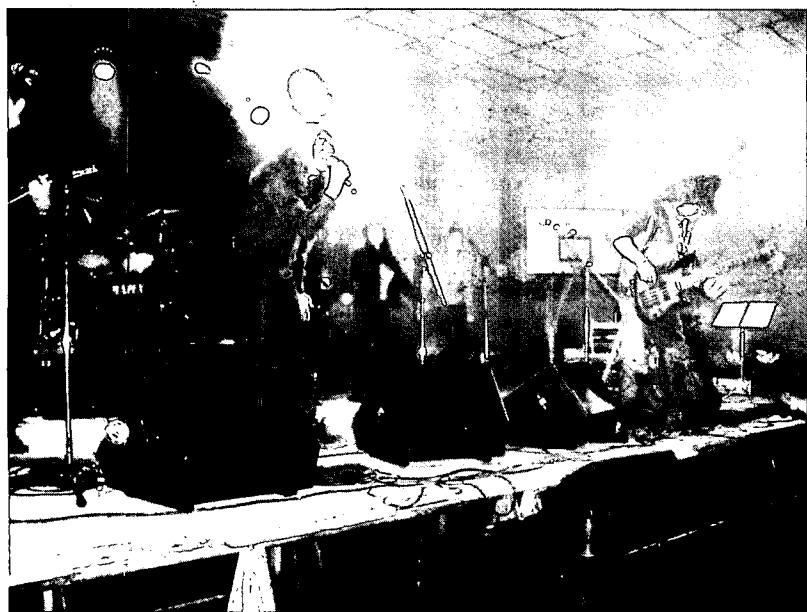
—Amb ell he dialogat molt durant aquests darrers set anys. Li he anat comentant cada pas que he fet en l'àmbit musical. Sempre m'ha respectat i m'ha valorat com a persona, capellà i músic. Sap que tot allò que m'ha encomanat pastoralment ho he emprès amb molta dedicació. Veiem en aquest projecte una sèrie de coses positives com és l'apropament als joves, a la cultura, la finalitat solidària, els referents socials, humans i espirituals. Evidentment sabem que és un projecte totalment obert i no som endevins per saber l'acceptació que tindrà. El primer disc li vaig regalar al bisbe i continuem dialogant a mesura que va avançant el projecte.

—Si cobreixes despeses, els beneficis, on faran cap?

—Per coherència personal, a projectes solidaris. He creat una fundació que es diu *Provocando la Paz* i que té per objecte la promoció de la pau i la solidaritat. Els meus beneficis del disc i dels concerts aniran a la Fundació, que col·labora amb Manis Unides a través d'operacions enllaç. El primer projecte és per equipar una biblioteca en una zona marginal de Guatemala i donar als més joves una alternativa al carrer i als grups juvenils de delinqüència o maras.

J. Blanc i Bahima

Més informació a la pàgina www.padrejony.com, on s'anirà actualitzant tant el tema musical (dates de concerts i activitats) com els projectes de la Fundació.

Concert del «Padre Jony».

mes humans i espirituals. Jo diria que em preocupen alguns problemes del nostre món, alguns dels quals els he viscut en primera persona. Temes com la fam, la misèria, la guerra, la carrera d'armaments o el model de globalització macroeconòmica i inhumana apareixen en temes com *Globalización alternativa* o *Cuando Se lene llora*. Hi ha també valors humans com l'amistat, la fraternitat, el sentit de la vida, la solidaritat o la pau, per exemple en cançons com *Amigo*, *La solidaridad*, *El tesoro* o *La fuerza de la paz*. I temes espirituals com *Nada sin ti*, *El prín-*

Pelegrinatges a **TERRA SANTA**

Especials solidaritat amb els nostres germans

«*Pelegrins de la Paraula*» al país de Jesús

- Del 14 al 21 de novembre
- Del 27 de desembre al 3 de gener del 2006

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

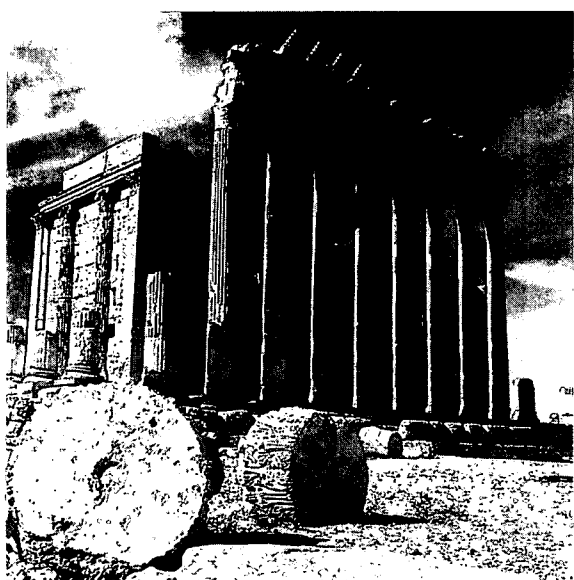
MERCATRAVEL S.A.

De 17 al 21 de setembre

Pelegrinatge a **ROMA**

Del 2 a l'11 de desembre

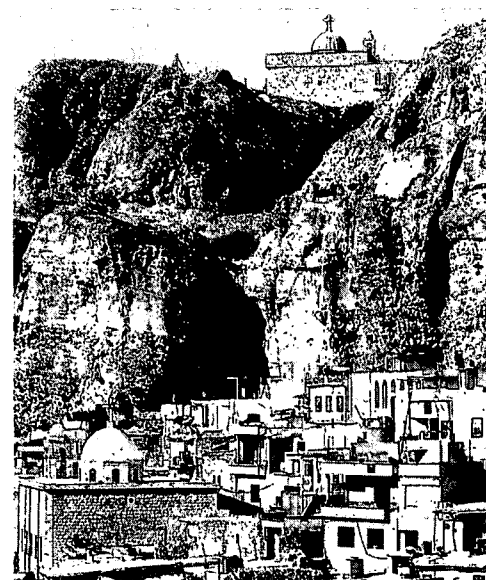

Viatge a SÍRIA

A la recerca de les antigues
civilitzacions de l'Orient

VISITAREM:

Damasc, Maaloula, Hama,
Crack dels Cavallers, Tartous, Markab,
Latakia, Ugarit, Ebla, Alep,
Presa de l'Eufrates, Rusafa, Mari, Dura,
Palmira, Bosra, Shaba, Kanawat, etc.

Amics de Catalunya Cristiana

Per a més informació:
(per telèfon, per correu o bé personalment):

Avís important

La nostra oficina restarà tancada per
vacances de l'11 de juliol a l'11 d'agost

Vaticà

església en el món

El balanç econòmic de la Santa Seu s'ha tancat en positiu

■ Ho diu el cardenal Sergio Sebastiani en presentar les dades a la premsa

CIUTAT DEL VATICÀ.—Acostumats a tres anys seguits en números vermells, el resultat del balanç econòmic de la Santa Seu del 2004 és sorprenent: ha tancat en positiu. Els motius són diversos, entre ells la millora en la relació entre l'euro i el dòlar. El 2003, últim balanç conegut, el dòlar s'havia devaluat fins a un 20%, mentre que l'últim any la devaluació va arribar només al 6,6%. Un altre motiu ha estat un millor resultat en les inversions (la Santa Seu destina un 80% de l'activitat financera a títols d'Estat i un 20% a accions) i en la venda d'alguns immobles.

L'exercici 2004 es va tancar amb un resultat positiu de 5.371.194 euros, amb un superàvit de 3.081.820 euros.

El balanç que han presentat està dividit en quatre apartats: activitats institucionals, activitat financera, sector immobiliari i activitats de les institucions mediàtiques. Quant a les activitats institucionals de la Santa Seu (Secretaria d'Estat, representacions pontificies, congregacions, consells, tribunals, Sínode dels Bisbes i altres oficines), el cardenal ha explicat que el sector va tancar amb un dèficit de 23,2 milions d'euros, més que el 2003, que va ser de 19,7 milions d'euros. Entre altres motius es deu al fet que s'ha destinat més diners al personal (s'ha augmentat un 9% el salari a les persones que treballen a la Santa Seu) encara que s'ha reduït la despesa de representacions pontificies, les nunciaturs i administracions apostòliques.

Pel que fa a les activitats financeres (set administracions consolidades, la més gran de les quals és la Secció Extraordinària de l'APSA, Administració del Patrimoni de la Seu Apostòlica) va obtenir un resultat positiu de 6,1 milions d'euros. El sector immobiliari, ha obtingut un benefici de 24,9 milions d'euros, superior als 22,4 milions del 2003.

El sector dels mitjans de comunicació ofereix resultats menys positius: en aquest bloc, en el qual s'engloben Ràdio Vaticana, Tipografia Vaticana/L'Osservatore Romano, Llibreria Editrice Vaticana (l'editorial) i el Centre Televisiu Vaticà, s'ha saldat un dèficit negatiu de 4,3 milions d'euros, tres milions més

que el 2003. Per compensar-lo s'han fet servir recursos del Govern de la Ciutat del Vaticà. Aquesta decisió la va prendre ja Joan Pau II decidint que aquests fons cobririen el dèficit de Ràdio Vaticana i continua fent-se d'aquesta manera.

«Per al pròxim any s'espera un resultat semblant al del balanç econòmic consolidat al del 2004», ha dit el cardenal Sergio Sebastiani durant la conclusió de

la presentació d'aquestes dades, mentre convidava els periodistes a no confondre els números. El cardenal va recordar que una cosa és el balanç de la Santa Seu, una altra el balanç del Vaticà (Ciutat del Vaticà) i una altra l'Òbol de Sant Pere. El fet que presentin les dades els mateixos dies crea confusió, i a Itàlia encara s'hi afegeix la campanya de la casella destinada a l'Església catòlica en la declaració de renda.

Mentre el balanç de la Santa Seu inclou els diners que arriben de les Conferències Episcopals d'arreu del món (que envien diners segons les seves possibilitats), l'Òbol de Sant Pere prové de persones i institucions que volen donar fons per a activitats exclusives de caritat del Papa i, per tant, no a altres despeses. Enguany s'han recollit 43.324.740 euros.

Miriam Díez i Bosch

El Papa també se'n va de vacances

BLEGUIS.—El Papa, un piano, tres maletes i òbviament els seus col·laboradors més propers ja són a Aosta per gaudir d'un petit període de vacances previ a l'estada a Castel-gandolfo, residència estiuenca pontificia. El Papa és al mateix xalet on s'allotjava Joan Pau II i ja se l'ha vist passejant i prenent la fresca en aquesta localitat dels Alps italians. Segons l'enviat especial de Ràdio Vaticana, el Papa s'ha endut material per començar a preparar la que seria la seva primera encíclica. Les audiències dels dimecres han quedat suspeses i públicament només està previst que el Papa resi l'Àngelus del diumenge. (M.D.B.)

Benet XVI ja gaudeix del paisatge alpi.

ESTATS UNITS

Crida vaticana per redimir el deute a 38 països pobres

NOVA YORK.—L'arquebisbe Celestino Migliore, observador permanent de la Santa Seu a les Nacions Unides, ha demanat explícitament «una reducció del deute a 38 països pobres molt endeutats». L'arquebisbe va fer aquestes declaracions en el marc del Consell Econòmic i Social que va tenir lloc a Nova York. «La Santa Seu s'uneix als que

donen suport als vuit països més industrialitzats del món que han acordat recentment a Londres eliminar el deute de divuit països pobres». La remissió, va dir, «és solament l'inici del camí, perquè aquesta mesura ha d'estendre's a altres 38 països pobres molt endeutats». Anticipant el que seria el missatge papal per a la reunió del G8 a Gleneagles (Escòcia,

6-8 juliol), el nunci apostòlic Migliore va lamentar que no hi hagi prou fons «per a recerca científica bàsica i per al desenvolupament industrial de productes farmacèutics per combatre les principals malalties tropicals, com la malària, així com la falta d'investigació en favor de l'agricultura en les regions més pobres». (M.D.B.)

Solidaritat amb els bisbes de Zimbabwe

CIUTAT DEL VATICÀ.—Benet XVI ha recomanat als bisbes de Zimbabwe —que acaben de realitzar la seva visita *ad limina* a Roma— que treballin conjuntament amb els polítics «per l'establiment de fonaments morals i espirituals sòlids per al futur de la nació». El Papa, evocant les recents eleccions en aquest país «que han establert les bases per al que espero sigui un nou començament en el procés de reconciliació nacional i reconstrucció moral de la societat», no va deixar escapar l'ocasió per expressar el seu afecte als prelats per «la contribució important al procés electoral» oferta «als catòlics i a tots els ciutadans», amb la declaració pastoral conjunta de l'any passat. El Papa els va animar a intensificar la predicació, la catequesi i la formació per tal que els fidels siguin «capaços d'escoltar la veu del mateix Senyor, una veu que parla amb autoritat del que és cert i veritable, de pau i justícia, d'amor i reconciliació, una veu que pot consolar-los enmig de les seves preocupacions i mostrar-los el camí que condueix a l'esperança».

El nombre de vocacions, tant al sacerdoti, a la vida consagrada i a diverses obres d'apostolat per part dels laics són un bon senyal, segons el Papa, que els va qualificar de «dons de la gràcia de Déu» i «un consol i un desafiament per a una catequesi més profunda i íntegra, que prepari als fidels a viure plenament la seva vocació cristiana». El Papa es va referir a la importància de donar suport als seminaris nacionals en la seva tasca de proporcionar als seminaristes «una formació pastoral humana, espiritual i doctrinal adequada» per tal que els joves sacerdots segueixin en els primers anys del seu ministeri «un programa d'acompanyament espiritual, pastoral i humà, guiats per sacerdots exemplars i amb experiència». L'enfortiment de la identitat de les escoles catòliques també va ser un dels temes prioritaris en el discurs del Papa, que es va mostrar proper i conscient de la difícil situació d'inestabilitat política, econòmica i social del país. (M.D.B.)

AUSTRÀLIA

La Santa Seu a Sidney

SIDNEY.—El XX Congrés Internacional de Ciències Històriques, que enguany s'ha celebrat a Austràlia, ha comptat amb una delegació de la Santa Seu, representada pel Comitè Pontifici de Ciències Històriques. Hi ha assistit el secretari, Còsme Semeraro, catedràtic de Metodologia i d'Història Contemporània; el doctor Giancarlo Altaneri, director del sector numismàtic de la Biblioteca Apostòlica Vaticana i altres professors de disciplines com estudis bizantins o història medieval. Els delegats han aprofitat l'estada per establir contactes amb institucions acadèmiques d'arreu del món que aprofundeixen el lligam entre història i cristianisme. (M.D.B.)

VALENTÍN GARCÍA ÉS MISSIONER COMBONIÀ

—On ha exercit la seva missió?

—Vaig treballar en la part de missió, directament amb la gent al Perú, en plena serralada dels Andes, amb indígenes, amb totes aquelles persones de religiositat tradicional, popular... i durant 6 o 7 anys vaig treballar en un centre d'orientació missionera que havíem obert a Lima. En total, vaig passar dotze anys i mig al Perú. Després, vaig estar uns 6 anys a Espanya treballant en l'animació missionera al centre que tenim a Madrid, i després vaig passar 11 anys a Xile, a la comunitat central de Santiago, en l'animació missionera directament, col·laborant molt amb les Obres Missionals Pontificies. Ara fa gairebé tres mesos que he tornat a Espanya.

—En què consisteix l'animació missionera?

—Per a nosaltres, els missioners, és un camp molt especial perquè moltes Esglésies llatinoamericanes necessiten obrir-se a altres realitats, a altres pobles. Aquests països ja no són Esglésies joves, ja tenen més de 500 anys de fe i s'han d'anar comproment cada cop més. No tots els missioners ho tenen gaire clar i és que quan anem a fundar l'Església, a implantar-la o a enfortir-la, hem de fer una Església missionera, és a dir, que aquesta mateixa Església s'autoregeneri i que envii més forces vives, més missioners, més vocacions a altres països, a altres indrets. Això en els primers temps de la predicació de la fe a Amèrica no va passar. No els van dir clarament, tret d'alguns casos, que ells també havien de ser missioners dels seus països i d'altres països. Ja des del segle passat, totes les entitats religioses i els instituts missioners tenen les seves cases de formació en aquests indrets perquè en surtin missioners per missionar allí mateix i per anar a altres llocs. Nosaltres, que vam ser fundats per a l'Àfrica principalment, tenim molts missioners africans que es troben a fora del seu país i fins i tot missionant a Amèrica.

—A Europa ja hi ha missioners que provenen del Tercer Món...

—És una realitat que per a nosaltres és gratificant, perquè ells mateixos han comprès que també ells estan cridats a missionar, ja sigui a Europa, d'on van partir tants missioners, com en altres països del seu entorn o d'altres continents. La missió és donar i rebre. La missió ha de ser com la taula de salvació per a l'Església avui dia que hi ha tant de descontentament entre la gent, que hi ha un gran desencontre entre fe i societat. L'Església va per una banda

El pare Valentín García va sentir la vocació missionera des de ben petit, quan va conèixer missioners que explicaven la seva experiència al Perú o a Sud-àfrica. Conèixer aquestes vivències li va desvetllar el desig de ser com ells. Així, es va fer missioner combonià i ja fa 31 anys que és capellà. El seu treball consisteix en l'animació missionera, un camp especialment estimat pels combonians.

El P. Valentín García.

i el món globalitzat, hedonista i de lliure pensament, per una altra. Com fer-los coincidir? Jo crec que una coincidència la trobem en la missió. Quan parlem de la missió, de per què ens arrisquem a anar a altres indrets, amb gent d'altres cultures, a fer vida amb ells, a compartir-hi la nostra fe, la nostra vida, a ajudar-los a viure més dignament... això qüestiona i això parla bé de l'Església. Això pot fer que molts cristians se sentin enfortits en la seva fe i que no ho vegin tot tan negre, i que es plantegin en la mesura de les seves possibilitats de col·laborar amb la missió. Hauríem d'explotar més la dimensió missionera.

—Com es treballa aquest tema al nostre país?

—L'animació missionera té característiques diferents segons el lloc on es desenvolupa. El que hem fet a Espanya és un treball de conscienciar tot el poble cristià d'aquest deure missioner que l'Església sempre ens ha recordat, en el sentit que no hi ha

dret que aquí tinguem tanta abundància de mitjans materials mentre hi ha tants països que viuen sota mínims. L'animació missionera que es fa en aquests altres països d'Amèrica Llatina és principalment conscienciar-los que el deure missioner afecta tothom de la mateixa manera. També els documents pontificis han recordat aquest tema. Necessitem que la jerarquia, els pastors, siguin receptius al tema missioner, que obrin la possibilitat

que es faci animació missionera a les seves diòcesis, a les seves parròquies i que també ofereixin la possibilitat que els seus capellans puguin estar un temps en missió *ad gentes*. Als nostres països d'Europa ho hem entès millor i continuem anant a missions malgrat que entrin poques vocacions.

—Sabem realment el que és un missioner?

—Hi ha força ignorància del que és el treball d'un missioner i hi ha confusió. Per això, en l'etapa en què ens trobem a casa nostra per tirar endavant les nostres cases d'animació o de formació, comprem bé que consisteix a anar, venir, donar i rebre. En la missió rebem molt: els valors de la religiositat, de la tranquil·litat, del compartir... això et fa créixer. Això aquí ho hem perdut.

—La tornada a Espanya li deu haver suposat un xoc molt dur en tots els aspectes, oi?

«La missió ha de ser com la taula de salvació per a l'Església»

—L'ha encertada de ple. Aquesta és la segona vegada que ho visc. La primera va ser en tornar del Perú. Aleshores era més jove i ho vaig superar més fàcilment. Ara, que ja fa gairebé tres mesos que sóc aquí, encara a la meua terra em pregunten d'on sóc. En general, el xoc cultural, religiós, és força fort. No som ordinadors i necessito acostumar-m'hi a poc a poc. Ara acudeixo a algunes comunitats de la nostra província per conèixer l'ambient interior dels nostres missioners i també l'ambient laical de la gent, com es mou, quines dificultats hi ha, quins són els seus horitzons...

—I com ha vist la situació?

—El que em xoca molt quan vinc aquí és que no veig laics, fan molt poca feina. En general, a Amèrica Llatina el laic té una funció més directa en l'Església. A Xile, per exemple, l'Església està molt ben estructurada i els laics realment tenen un pes fort dins de l'Església, i no únicament per necessitat, sinó també perquè han comprès que l'Església és cosa de tothom, no només dels capellans. Això és el que dona molta vida a l'Església. A l'Estat espanyol, cal involucrar-hi més els laics. La nostra Església, si més no a Europa, ha pecat en dècades passades d'un exclusivisme massa centrat en la jerarquia, en els capellans, i no s'ha deixat espai al laic.

—I els laics s'han acostumat a aques-

ta situació...

—També és cert que els laics s'han acostumat a aquesta situació i quan els demanes la col·laboració sempre sorgeixen excuses per no fer-ho... s'acostumen a una manera estàtica de viure la fe i això no és ni bo ni sa.

—Amèrica continua sent el continent de l'esperança?

—És un autèntic continent de l'esperança i això ho notes tan bon punt hi comences a viure, amb la gent; sap el que és l'esperança de fe, on l'Església, en general, és molt viva. Ho veus a les misses, als sínodes, a les trobades, a les peregrinacions... per això Joan Pau II va dir en diverses ocasions que Amèrica és el continent de l'esperança de la fe i de l'Església. En aquest continent viu el 52% dels catòlics d'arreu del món. Això, a mi, que hi he treballat tants anys, m'enorgulleix. S'hi veu clar el que diu Benet XVI: que l'Església és viva. Si la fe a Europa és una mica raquítica i barrejada amb el materialisme, tenim el bon regust de boca que hi ha altres indrets als quals els toca de portar la torxa de la fe, d'una fe molt més frondosa i més verda que a Europa.

—Hauríem de mirar més cap al Sud?

—Les nostres comunitats cristianes tenen molt a aprendre de les del Sud, sobre-

tot d'Amèrica Llatina. Molt especialment podem aprendre'n la vitalitat, tant en joves com en adults. Hi ha una continuïtat en la fe que no acaba després de rebre un sagrament. També podem aprendre'n la solidaritat perquè quan passa una catàstrofe tothom s'hi aboca. És una Església compromesa.

—La immigració és un repte per a nosaltres...

—En un dels últims documents de l'Església se'n ha recordat que part de la missió la podem fer també aquí amb els immigrants. De fet, molts instituts missioners tenen una part de la seva activitat amb els immigrants aquí. Una primera forma de missió és l'acollida social i eclesial. No hem de deixar soles aquestes persones, cal comprendre que han fet un gran sacrifici per deixar casa seva, la seva família i amics... i embarcar-se en aquesta aventura de venir a un món totalment diferent. Moltes esglésies s'omplen gràcies als immigrants, així com les nostres escoles. Aquí les nostres misses són fredes i molt poc participatives. No ha de ser així. La litúrgia de l'Eucaristia és el més gran que tenim nosaltres, els cristians, i s'hauria de fer bé, participada, amb alegria, amb gust i amb compromís. És un repte que tenim plantejat en aquest segle XXI.

Rosa María Jané Chueca

Espanya

València envia al Vaticà la causa de canonització de 21 màrtirs del 1936

■ Mons. Escudero va presidir la clausura de la fase diocesana del procés

VALÈNCIA.— El bisbe auxiliar de València, Mons. Esteban Escudero, va presidir la clausura de la fase diocesana de canonització de 21 màrtirs de la persecució religiosa del 1936, assassinats a València, Catalunya i Múrcia, que formaven part de les obres d'apostolat inspirades en el carisma de sant Vicenç de Paül. Després de la cerimònia les actes del procés van ser remeses a la Congregació per a les Causes dels Sants, a Roma, perquè, un cop sigui aprovada i superada la fase a la Santa Seu, els màrtirs puguin ser declarats beats.

El grup de màrtirs inclosos en aquesta causa són set religiosos de la congregació de la Missió dels Pares Paüls, dues religioses Filles de la Caritat, cinc capellans diocesans de Cartagena-Múrcia que van ser consiliaris de les associacions impulsades per les Filles de la Caritat de Cartagena, i set laics pertanyents a les Joventuts Marianes Vicencianes de la Medalla Miraculosa.

El grup de màrtirs està encapçalat per Vicent Queralt Lloret, religiós de la comunitat dels Pares Paüls de Barcelona, on va néixer el 1894. Era gran orador, músic i poeta, i es va dedicar a la predicació i a l'apostolat amb la joventut. Va ser assassi-

nat a Barcelona. De la mateixa manera, els religiosos Manel Benimelis Cabré, nascut a Reus (Tarragona) el 1892, i Lluís Berenguer Moratons, que va néixer a Vic (Barcelona) el 1869, van ser martiritzats a Barcelona. De la mateixa arxidiòcesi prové la causa de les dues religioses Filles de la Caritat, sor Toribia Marticorena Sola, nascuda a Navarra el 1882, i sor Dorinda Sotelo Rodríguez, natural d'Ourense el 1915, que van ser assassinades al Tibidabo.

A Girona va patir martiri el religiós Joan Puig Serra, que va néixer el 1879 a la província de Barcelona. Joan Puig Serra va ser, com els religiosos Queralt,

Benimelis i Berenguer, un «gran missioner, pertanyent a la província canònica de la congregació de la Missió a Barcelona», segons fonts de l'arquebisbat.

A València van ser martiritzats els religiosos Agapito Alcalde Garrido, nascut a Rubena (Burgos) el 1867, i Rafael Vinagre Torres-Muñoz, nascut a Feria (Badajoz) el 1867. Tots dos havien patit, a més, persecució anys abans a les Filipines i a Mèxic. El més jove dels màrtirs inclosos en el procés de canonització és l'universitari valencià Rafael Lluch Garín, que va ser afusellat als 19 anys a la localitat de Silla. Lluch regentava la farmàcia de la veïna localitat de Picassent, per haver estat empresonat el seu cunyat, que era titular de l'establiment.

De la mateixa manera, la causa de

canonització inclou dotze màrtirs murcians, entre ells, el religiós dels Pares Paüls José Acosta Alemán, nascut a Cartagena el 1889 i els capellans Juan José Martínez Romero, màrtir als 47 anys, i Pedro José Rodríguez Cabrera, assassinat als 33, tots ells a la ciutat de Totana. A Cartagena també va ser martiritzat el rector Pedro

Gambín, natural de Cartagena, de 50 anys, i el seglejar Francisco García Balanza. Així mateix, el capellà Cayetano García Martínez, juntament amb un cunyat que no va voler abandonar-lo, van ser assassinats als 41 anys a Jumilla, la seva ciutat natal. Un altre capellà, José Sánchez Medina, es va refugiar a Archena, amb la seva família, i va ser martiritzat l'octubre del 1936. Així mateix a Cartagena, van patir martiri els seglejars Modesto Allepuz

Vera, empleat, de 30 anys, casat i pare de dos fills petits; Enrique Pedro Gonzálbez Andreu, oficial de notaria, de 26 anys; i José Ardil Lázaro, de 22 anys. Van ser afusellats el 22 de setembre del 1936, al cementiri de Cartagena. També, Isidro Juan Martínez, advocat casat de 36 anys, i Francisco Roselló Hernández, de 29 anys, van patir martiri. (AVAN)

Mons. Esteban Escudero.

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places benèfiques per ajudar persones amb pocs recursos econòmics.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundacionntrasrafatima.org

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

- Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 188,80 €** ☐
Àsia i Oceania: 254,32 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms:

Adreça:

Població: Província: C.P.:

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

Titular: Data:
 Entitat: Oficina: DC: Compte:

Envieu aquesta butlleta a: **CATALUNYA CRISTIANA**
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona

El diumenge, dia de Déu i de l'home

Jesucrist ressuscitat aporta al diumenge tota la novetat de la vida pasqual. Aquest primer dia de la setmana és una invitació especial a viure les tres dimensions de la vida cristiana: creure, esperar i estimar.

L'Eucaristia constitueix el centre del diumenge cristià. És Jesucrist qui ens convida a celebrar, a l'Església, el memorial de la seva Pasqua. La vida nova que rebem pel baptisme l'alimentem especialment amb l'Eucaristia. Jesús mateix ens va dir: «Qui menja la meua carn i beu la meua sang tindrà vida eterna.»

El qui no fa cas d'aquesta invitació del Senyor acaba deixant d'alimentar la seva vida de fe, perd el contacte amb els germans i s'obstina a negligir no solament la crida de Jesús, sinó també el fet que el Senyor se li doni en aliment. Per això, participar en l'eucaristia dominical és un deure i una necessitat vital per a la vida cristiana.

Benet XVI ha afirmat que «participar en la celebració dominical i alimentar-se del pa eucarístic és una necessitat per al cristià, ja que vivim en un món caracteritzat freqüentment pel consumisme desenfrenat, per la indiferència religiosa i pel secularisme tancat a la transcendèn-

cia». Avui els cristians podem dir el mateix que digué Emeteri al procònsol romà en nom dels cristians reunits per celebrar l'Eucaristia el diumenge i empresonats per ordre de l'emperador Dioclecià: «Sense el diumenge no podem viure.»

En l'Eucaristia Crist se'ns dona per tal que nosaltres ens donem, imitant-lo a Ell, que es va lliurar a la mort en creu. Amb la celebració de la missa participem de les alegries i de les penes de tota la comunitat parroquial. Portem les necessitats del món a la pregària universal i compartim els nostres béns amb els germans pobres d'ací i d'arreu.

L'Eucaristia és camí d'integració fraternal. Aquest sacrament de l'amor assenyala el camí per a una autèntica unió i reconciliació entre les persones i els pobles. Avui creix en determinats ambients l'opinió que la religió divideix. No manquen els qui propugnen el laïcisme com una via privilegiada per a la unitat i integració de la societat complexa, plural i democràtica. Aquest no és certament el missatge de l'Eucaristia, que fa de l'Església una comunitat oberta i acollidora. La dinàmi-

ca eucarística supera la temptació de la intolerància, de situar-se enfront del món com el seu jutge i porta a lliurar-se a través d'un servei pobre i humil a favor de la humanitat sencera.

El diumenge és el dia de la solidaritat. La participació interior en la joia de Crist ressuscitat implica la compartició plena de l'amor que batega en el seu cor: no hi ha joia sense amor. Si el diumenge és un dia de joia, convé que el cristià digui amb les seves actituds concretes que no pot ser feliç sol. Cal mirar sempre al voltant per distingir les persones que poden necessitar la nostra solidaritat. Celebrar el dia del Senyor és una crida a canviar la societat, la seva mentalitat i les seves estructures.

Finalment, el diumenge, com a dia de la resurrecció, vivim més intensament l'esperança del retorn del Senyor i fem nostre el clam de l'Església: «Vine, Senyor Jesús.» Els dolors de l'infantament d'aquest món no són res comparats amb la vida nova, que madura irresistiblement, i amb l'espera de la nostra resurrecció a la fi dels temps.

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat

La participació de tots en l'Eucaristia

En les setmanes precedents hem parlat de la identitat que hi ha entre el sacrifici de Jesús al Calvari i l'Eucaristia. Tot i que són el mateix sacrifici, avui és oportú fer una distinció: mentre que el sacrifici de la Creu va ser un acte de Jesucrist, la missa és acció del «Crist total». Amb aquesta expressió —Crist total—, encunyada per sant Agustí, es designa el conjunt de tots els batejats, és a dir, tota l'Església. Pel baptisme hem estat alliberats del pecat i hem esdevingut membres del cos místic de Jesucrist. Jesús n'és el cap; els cristians en som els membres.

A l'Eucaristia, doncs, tots exercim un paper principal, ja que tots, en Jesucrist, oferim al Pare el sacrifici del Crist. Per això, a la celebració eucarística, un cristià no és mai un espectador. Convé que ho considerem en la nostra pregària personal, perquè si en som conscients s'haurà de reflectir tant en la nostra disposició interior com en el capteniment exterior. Si, per exemple, algú estigués

voluntàriament distret, lluny mentalment del que s'hi està realitzant, o si s'aïllés en una pietat privada com deslliçant-se de la comunitat, no estaria donant a Déu el culte que ell espera.

És cert que només el bisbe i els preveres poden presidir l'assemblea i pronunciar la pregària eucarística, perquè, en virtut del sacrament de l'orde, actuen «en la persona del Crist cap». Però tots hi tenim part activa. Pot haver-hi algunes persones, per exemple, que col·laborin com a lectors, d'altres que presentin les ofrenes o que exerceixin altres serveis que fan més significativa i esplendorosa la celebració. Amb tot, cal no oblidar que la participació més important és la que es deu a la unió amb el Crist, fruit del caràcter baptismal. Manifestem aquesta participació en el sacrifici eucarístic quan escoltem atentament la paraula de Déu, quan afegim les nostres veus a les pregàries i als cants de l'assemblea, quan unim els nostres cors a l'ofertament de Jesús al Pare.

Molt particularment hi participem quan aportem tota la nostra vida a l'ofrena del Crist. Aquest és el sentit que té la referència al «treball de l'home» que es fa en el moment de la presentació del pa i del vi que es convertiran en el cos i la sang del Senyor. En cert sentit, el pa i el vi adquireixen el caràcter de símbol de tot el que l'assemblea eucarística ofereix a Déu. A aquest respecte, són molt boniques unes paraules del Concili Vaticà II, a la Constitució sobre l'Església, quan parla dels fidels laics: «Totes les seves obres, pregàries i iniciatives apostòliques, la vida conjugal i familiar, el treball quotidià, el descans de l'ànima i del cos si es realitzen en l'Esperit, fins i tot les molèsties de la vida si se suporten amb paciència, esdevenen sacrificis espirituals agradables a Déu per Jesucrist (cf. 1Pe 2,5) que en la celebració de l'Eucaristia ofereixen piadosament al Pare juntament amb l'ofrena del cos del Senyor. Així els laics, com a adoradors que actuen arreu santament, consagren a Déu el món mateix.»

Missatgers de la Bona Notícia

www.catalunyacristiana.com

Més de 25 anys al teu costat

opinió

Punt de vista

Sebastià Benet

Membre de Justícia i Pau

La pobresa als països rics

Els països pobres —el Tercer Món— no poden sortir de la pobresa amb els seus propis mitjans, ni tampoc amb les ajudes falses dels països rics que encobreixen la continuïtat de l'explotació colonial. Però, la pobresa dels països rics —el Quart Món— podria ser eradicada si els seus governants s'ho proposessin.

Però no s'ho proposen. Condicionats pel sistema de lliure mercat que fa que la major part de la població pugui viure en condicions acceptables, es limiten a establir un sistema d'ajudes als ciutadans empobrits perquè el problema resti localitzat i no inquieti els ciutadans normalitzats. Però, per més recursos que es dediquin per ajudar els pobres, el problema persistirà si, en comptes de neutralitzar els mecanismes que generen pobresa, només s'actua sobre els seus efectes.

Mentre els governs no optin per posar fi la pobresa, els pobres continuaran considerats com un residu social pitjor que les reserves índies, ja que aquestes han aconseguit mantenir la seva identitat com a comunitat, mentre els pobres del Quart Món, forçats a un individualisme radical per sobreviure cada dia, són un conjunt invertebrat incapaç de plantejar els seus problemes i de reivindicar els seus drets.

Aquesta situació —que s'accepta com a normal a tots els països alhora rics i suposadament democràtics— exigeix una veu d'alarma que cridi a aprofundir sobre el sentit genuí de la democràcia, que no pot admetre la discriminació d'uns ciutadans pel fet de no disposar dels mitjans adients per viure amb dignitat.

L'eradicació de la pobresa no ha de ser, doncs, un objectiu utòpic d'ONG benintencionades, sinó una exigència que els poders públics democràtics han d'assumir per coherència, començant decididament un procés que serà llarg, i que, per tant, cal començar com més aviat millor. Caldrà comptar amb la col·laboració i el compromís de la ciutadania més responsable i de la intel·ligència —universitats, col·legis professionals— en els àmbits social, econòmic, polític, psicològic, i fer un seguiment constant per evitar desviacions. Caldrà preparar i aplicar amb rigor una estratègia que posi obstacles als mecanismes que generen i reproduïxen pobresa per evitar que els fills d'uns pares pobres també siguin pobres.

L'educació haurà de tenir un paper fonamental en el

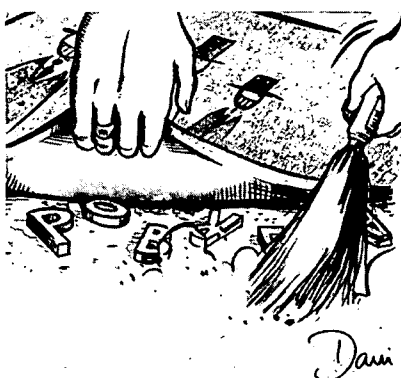
procés cap a l'eradicació de la pobresa. En les zones amb població marginal els departaments d'educació s'hauran de posar en estat d'emergència amb plans especials i pressupostos oberts i, sobretot, amb un esforç rigorós per eradicar l'absentisme escolar i per atendre els problemes familiars de tot ordre, i fins i tot mantenir l'escola oberta per adaptar-se als horaris dels pares.

D'altra banda, caldrà eliminar un dels obstacles més greus que es posen als pobres perquè puguin deixar de ser-ho: la legislació penal i el sistema penitenciari vigent a l'Estat espanyol, que afegeix càstigs als que ja han estat castigats amb la marginació social. Per què, sinó, la major part de la població penal procedeix de medis marginals? No es tracta de santificar els pobres, però molts dels interns de les presons han delinquit per cobrir les seves necessitats. Necessitaven feina i se'ls tanca a la presó i no se'ls prepara perquè es guanyin la vida quan en surtin. El resultat és una elevada despesa pública, molts patiments per als presos i les seves famílies, sense que s'aconsegueixi cap resultat positiu per a ningú. És urgent analitzar la política penal i les seves conseqüències socials per aconseguir que les presons deixin de ser només una maquinària repressiva i es transformin en institucions de normalització social.

Per assolir un objectiu tan utòpic com posar fi a la pobresa caldrà estimular les voluntats ciutadanes i les dels poders públics i posar l'accent en els avantatges d'una futura societat en la qual la pobresa i la marginació seran residuals: hi haurà més escoles i menys presons; menys «barris xinos» i més tranquil·litat al carrer. I no se solucionaran tots els problemes perquè els rics tampoc no són perfectes.

Quan serà això? La incertesa no ens excusa de la responsabilitat moral de posar en marxa el procés i de dotar-lo de les eines que en facin possible la continuïtat fins al final.

I la redacció d'un nou Estatut és una bona ocasió perquè l'eradicació de la pobresa sigui un objectiu prioritari per als successius governs de Catalunya.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

L'acàcia del desert (*Acacia raddiana*)

Primer de tot, cal dir als lectors de les terres ibèriques que en aquest article no parlaré de les acàcies vulgars que hi ha als nostres parcs i terrenys propers a les ciutats que van arribar d'Amèrica a principis del segle XVI, les *Robinia pseudoacacia*.

Quan visitem les terres del sud de Terra Santa, hi trobem l'acàcia que acompanya les palmeres en el paisatge auster del desert. De lluny, és graciosa, semblant a una ombrel·la etèria. De prop, la primera impressió és que aquest arbre ja no està viu, que en queda només un garbuix de troncs espinosos i morts. Després aconseguim distingir-hi les tavelles amb les llavors i, si ens hi fixem bé, també descobrim que entre tot aquest entramat també hi ha fulletes. El més sorprenent és que, sota la seva ombra, ens hi trobem bé i gaudim de la seva llum tamisada. A les branques hi ha animals petits, aus o mamífers i les cabres salvatges corren entre les branques i s'alimenten de les fulles.

L'Arca de l'Aliança es va fer amb fusta d'aquest arbre. La fusta és forta i molt apta per a diferents finalitats: guardar les làpides on s'havia escrit la Llei, conservar una mica de manà i la vara d'Aaron. De la mateixa matèria estava fet el Propiciatori, que era molt més que una tapa i assenyalava el tron de Jahvè, la seva presència en el poble predilecte. Quan a l'horitzó del desert veiem un grup de palmeres, tots sabem que o bé hi ha un oasi o humitat propera, però en el cas de l'acàcia és diferent. Segons expliquen els manuals, aquest arbre és capaç d'endinsar les arrels fins a 70 metres i, com a conseqüència, xucla una quantitat d'aigua mínima del subsòl per subsistir. La seva fusta és robusta i incorruptible, dura per a la manipulació, però noble per a la feina artesanal. L'Arca de l'Aliança va desaparèixer posteriorment i la seva absència del santuari va ser una bona lliçó de tot el que era el Déu d'Israel: un ésser espiritual, invisible i incommensurable, que no necessitava res de material on recolzar-se.

A la Bíblia aquest arbre hi surt 30 vegades. 27 es refereixen a l'objecte de culte esmentat. A Daniel aquest esment és purament anecdòtic, es tracta d'un arbre sota el qual un dels vells deia que hi havia vist Sussana coquetejant. Joel parla d'una vall a prop de Jerusalem que té el nom d'aquest arbre i per a Isaïes és un dels ornaments del desert del futur.

En aquest punt, el lector ja deu haver endevinat que l'acàcia del desert m'agrada molt i que li tinc una gran admiració. Encara més, diria que és un sentiment de sorpresa, una cosa poc freqüent en aquest temps en què estem acostumats a admirar prodigis, a envejar qualitats i a desitjar possessions. La sorpresa és una vivència que enriqueix espiritualment l'home. Quan som capaços de sorprendre'ns davant d'una criatura que s'ho mereix, estem preparats per sorprendre'ns davant de Déu i de la seva manera d'actuar i, com a conseqüència, sentir felicitat. I el fenomen de les seves arrels és una bona paràbola de la vida interior que necessita tenir el just.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

El primer gran vici humà

Stephen R. Covey, autor de l'obra *Els set hàbits de la gent molt efectiva*, declarava en una entrevista: «El gran vici de la persona és sentir-se víctima. No tenim mai la culpa de res! Els nostres errors sempre són dels altres. Aquest victimisme és fatal, perquè impedeix qualsevol progrés: si tu no et fas responsable del que et passa, mai no podràs millorar-ho.»

Instintivament, per assimilació d'idees, he recordat un company de classe, del temps que jo estudiava Humanitats. Aquest alumne era insolent a més no poder, no mirava ni les tapes dels llibres i no cal dir que era un perfecte mal estudiant. Però quan el professor el recriminava per alguna facècia, el jove net sempre contestava, tot assenyalant un altre company: «Jo no he estat, sinó que ha estat ell.» L'alumne hagué de deixar els estudis.

És curiós observar, en el teatre de la vida, que hi ha persones que, de seguida, davant dels esdeveniments, sempre carreguen la culpa als altres. És bastant freqüent. Els qui obren així sembla que es desconeixin a si mateixos i són enduts, en realitat, a empitjorar les situacions. Aquests han de

repassar el que significa que els humans siguem lliures. I recordar que, perquè som lliures, som responsables.

És cert que la vida és complicada, que hi ha qui comet errors expressament i qui actua de mala fe. Però també ens cal mirar la nostra condició. Perquè —som tan especials— que som capaços de criticar en els altres o en la societat els mateixos defectes que posseïm nosaltres. Hom *al·lucina* —com es diu ara— de l'escàndol de determinades postures de les quals nosaltres mateixos no estem gens lluny. Alerta amb les responsabilitats de cadascú! Alerta només d'adonar-se del gep dels altres sense tenir present el nostre!

La llibertat comporta la responsabilitat. Hem de reconèixer que cometem errors. Més dels que voldríem. I si no ens en fem responsables no podem fer que les coses siguin millors. Sincerament, els homes d'avui no podem oblidar les responsabilitats personals. Ni la col·laboració mútua en realitats inhumanes. Hi ha situacions que són millorables en la mesura que cadascú analitzi la seva responsabilitat. I, en nom d'ella, corregeixin els criteris i les accions. El món és realment millorable. Què hi aporto? Què hi he d'aportar?

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluís.serra@fms.it)

Església catalana (i 2)

La setmana passada vaig apuntar els dos primers temes de reflexió sobre l'Església catalana, dels cinc que vaig proposar: el lideratge, la imatge interna i externa, la transició inacabada, la resposta als desafiaments nous i la identificació amb el poble. Avui continuo amb els altres tres.

Tercer: l'Església catalana en les últimes dècades ha hagut de fer una transició, almenys, en dos aspectes importants: a) el canvi de règim polític de la societat on s'arrela, és a dir, d'una dictadura basada en el nacionalcatolicisme; i b) la secularització de la societat, amb tota l'amalgama de tendències molt diverses. La meua experiència personal del primer punt, molt comú a Catalunya, representa l'harmonia entre la vida cristiana i un antifranquisme delerós de gaudir de les llibertats democràtiques. Un exemple, la fe, a través de la família i la catequesi parroquial, em va arribar formulada a través de la meua llengua materna, el català. L'àmbit escolar va ser ben diferent. Després, amb l'adveniment de la democràcia, n'hi va haver que van voler tirar el nadó amb l'aigua bruta. L'Església ha comès els seus errors, no més grans que alguns que els van originar. Recuperar la memòria, sí, però tota. Crec que aquest procés encara està inacabat. El segon desafiament, amb l'imperi gairebé absolut dels valors econòmics, condueix a una secularització que posa les persones i les comunitats cristianes en un encreuament: sí o no a la fe com a opció personal a la crida de Déu, viscuda en comunitat. Enrere queda la fe sociològica, s'esbossa un laïcisme de l'Estat i s'endevina una presència en minoria.

Quart: la resposta als nous desafiaments apunta a (re)descobrir Crist com a nucli de la nostra fe, a la vivència d'una fe religiosa en una societat secularitzada, a una ètica de la solidaritat en un imperi de les tendències neoliberals, a una nova evangelització per a generacions que desconeixen el vocabulari religiós més bàsic, a una opció per una espiritualitat cristiana i un compromís social enmig d'un mercat religiós amb ofertes de distracció dels punts importants on les inquietuds se centren massa en el propi melic, a unes relacions noves amb els poders polítics en una societat democràtica i multicultural, a un diàleg interreligiós amb una presència creixent d'islamistes, a una atenció especial per als llatinoamericans del nostre país, a un impuls de la comunitat cristiana perquè participi més en el seu propi procés, a una pastoral vocacional que nodreixi de pastors bons i clarividents les parròquies i les diòcesis.

Cinquè: la identificació amb el poble. Hi ha el risc de perdre's en grans declaracions o de confrontar-se amb els àmbits polítics i mediàtics. És imprescindible la distància curta, persona a persona. Entrar en un diàleg proper sobre les inquietuds i les preocupacions de la gent per ajudar-la a viure la seva existència en clau cristiana. Sense consignes buides o impersonals. Intentar conèixer-ne les dificultats a viure generosament la seva fe i tractar d'equiparar-les perquè siguin madures i compromeses. Escoltar, escoltar moltes hores... La tendència s'acostuma a traduir en el fet de parlar molt, a adoctrinar, a establir càtedra. Relegar la ideologia en benefici de l'experiència. No estar per sobre, sinó al costat de... No encapçalar, sinó acompanyar. Proposar sense por, amb valentia, però respectar la llibertat de la resposta. Ser conscients dels problemes però estar conduïts per l'esperança i l'alegria de la fe. No necessitem desplegaments mediàtics, en tenim prou amb una fe com un gra de mostassa. Sens dubte, donarà els seus fruits.

Notes insignificants

Germà Adrià

Un educador de carrer

Apostolat? Feina social? Educador? Salvavides? No sé què faig pel carrer.

No sé si queda cap cosa que pugui correspondre a un educador de carrer, o a alguna de les coses a les quals m'he referit.

Suposo que Déu entén la meua actitud i el meu passar per les vides rectes de tants amics.

Suposo que Déu tindrà un nom per alludir a la meua actitud, quan algun àngel de la guarda li digui que he parlat o saludat o somrigut o ajudat algun dels seus protegits.

Ahir, com cada dia (i alguns dies diverses vegades), vaig passar pel carrer Sant Ramon.

A uns 20 metres de la cantonada amb Sant Pau, em va cridar la Moli. La Moli és un esquelet que es pretén prostituir. A causa de la droga ha perdut la seva filla, el seu marit, la seva mare... I jo vaig estar un mes sense saludar-la. Ara, quan em ve a fer un petó, endevina el rebuig que em fa. Ja no em demana diners, només un petó.

Després, al primer portal de la cantonada, hi ha l'Ampa. Passa dels 50, i continua impertèrrita i busca «ocupar-se». I encara es defensa. Té clients de fa molts anys. Ara viu sola. De vegades ella em convida a algun bar.

Després, la Josa, també grandeta. És molt afectuosa i dolça. Se li han mort ja dos fills a causa de la droga. Em crida i em diu que, quan torni a la Model, visiti el seu fill gran que té una causa pendent. I em demana si la podria convidar a Badajoz, quan vagi de visita a la presó. La Josa va néixer a Badajoz. Li dic que ja m'ho pensaré. Si tinc diners...

Després, saludo les dues estrangeres rosses que sempre van juntes a prop de Marquès de Barberà. I que sempre em conviden...

Avui m'agafen una de cada braç, però una dona grassa i seriosa que les controla s'apropa i els diu en castellà: «No molesteu més aquest senyor...» I després parla amb elles en la seva llengua. I totes dues em somriuen amb el seu somriure ros que val tot el que només pot valdre un somriure «innocent».

També els torno el somriure, i li dono la mà a la dona grassa i també les gràcies.

Després, la Servi em ve a fer un petó i una abraçada. Fa menys d'un mes l'havia tornat a visitar a la presó, on estava molt guapa i riallera.

Ara va mal vestida. S'ha aprimat. Somriu per força. I em demana si la puc convidar a un cafè amb llet. No ha menjat res. Diners no, diu, perquè si no se'ls gastaria en droga. Perquè es torna a drogar ferotgement. I a la presó, havia seguit el curs antidroga.

Entrém a l'últim bar del carrer, a prop del Carrer Nou. S'hi troben moltes conegudes. Ella es pren un cafè amb llet i dues pastes.

Amb la Servi ens tornem a fer un petó carinyós i la deixo amb les seves amigues.

I acabo el meu recorregut per Sant Ramon.

Ridícul, oi? Això deu pensar més d'un.

A la nit, penso dir al meu estimat àngel Belalín que em presenti l'àngel custodi de cadascuna d'aquestes noies que he saludat per Sant Ramon. I els renyaré una miqueta perquè crec que no les ajuden prou.

Zoom

Agustí Codinach

Els atemptats terroristes del 7 de juliol passat a Londres han tornat a commocionar tothom. La capital anglesa, i amb ella milions de persones arreu del món, es va omplir novament de dolor i desolació. Es repetia el malson de Nova York i Madrid. Des de llavors, s'han multiplicat els actes de rebuig i solidaritat amb les víctimes, com el minut de silenci que el 8 de juliol passat va tenir lloc a la plaça de Sant Jaume de Barcelona i que va comptar amb la presència d'alguns dels principals dirigents de la Generalitat de Catalunya i de l'Ajuntament de Barcelona.

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

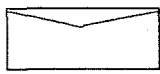
Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

CARTES DEL LECTOR

□ Ensurts

Ens espanten: sequera, energia atòmica, demografia fora de control, gent gran abandonada, homosexuals que no han pogut sortir de l'armari, pares assassinats pels seus fills, fills assassinats pels seus pares, nens sègrestats per a la pederàstia, nenes venudes per a usos ambigus...

És la pitjor cara del món, però no penseu que no n'hi ha cap altra. Hi ha una cara que no veiem de la Lluna i també de la Terra.

En aquest món hi ha moltíssimes coses positives. Quines? On? Ah, trobar-les és missió dels mitjans de comunicació. Segur que si les busquen, les trobaran.

M. LUISA COLL COLOM
Esplugues de Llobregat

□ Jo estimo l'Església tal com és

Jo estimo l'Església i l'estimo tal com és: una, santa, catòlica i apostòlica. I l'estimo, cada vegada més. En la persona del Papa-Vicari de Crist. I l'estimo en els nostres bisbes i en els nostres sacerdots i en la seglaritat cristiana catòlica.

I em passa una cosa, que com més incompresa és, i fins i tot atacada, més l'estimo. Joan Pau II me l'ha feta estimar encara més i avui Benet XVI me la fa estimar, com mai!

Lamento que hi hagi persones que no pensin així, i prego perquè, veient la Veritat, segueixin els camins per on l'Església pugui avançar.

Prego la Mare de l'Església que ens ajudi a tots i que ens faci estimar, més i més, l'Església.

MN. JORDI CARRERA
Banyoles

□ Dia de Sant Pere a Hondures

Van sortir de Tarragona cap a Trujillo (Hondures) la família del P. Lluís Solé i Fa, juntament amb Mn. Joan Miquel Bravo, vicari de la parròquia de Sant Joan de Tarragona, que hi va anar en representació de la parròquia i de l'arquebisbat.

És bonic que l'Església catòlica no tingui fronteres i que la Santa Seu nomeni un fill d'aquí, que s'ha guanyat l'afecte d'aquell poble de Déu que ne-

cessita un Pastor espiritual per mantenir la fe. Costa d'entendre tanta desigualtat. Les parròquies de Tarragona van fer una col·lecta a favor d'Hondures i Mn. Joan Miquel va lliurar la recaptació, juntament amb un quadre on consta la data de Baptisme a la parròquia, Primera Comunió, Confirmació i Ordenació sacerdotal i també Ordenació Episcopal que es va celebrar el dia 29 a Trujillo.

Tota la feligresia donem l'enhorabona a l'arxidiòcesi, a la parròquia de Sant Joan i, sobretot, a la família que viu aquest nomenament amb gran joia de cor encara que també amb nostàlgia per la distància o separació familiar.

Donem gràcies a Déu per tot el que significa i ens agermana com a fills de Déu, tots hereus d'un mateix llinatge que camina vers la transcendència. Que siguem solidaris amb els qui no tenen ni tan sols una aspirina.

Desitgem a Mons. Lluís Solé i Fa molta salut i molts fruits en la collita espiritual i material.

MARIA VALLDOSERA DE MONTCUSÍ
Tarragona

□ Agraïment d'uns fills

L'Andreu i l'Anna han celebrat les seves nocces d'argent, juntament amb els seus dos fills i els familiars. La festa i l'acció de gràcies a Déu ha inspirat la diada.

En acabar l'Eucaristia commemorativa a Sant Andreu de Biscarri, la seva filla Anna ha glossat els sentiments que omplien el seu cor i el del seu germà Carles: l'alegria de ser els seus fills; una exaltació a la paternitat. La vida senzilla de cada dia entre camps de blat i vinyes, un treball inspirat en «el sacrifici, la paciència i l'amor» i dedicat als valors autèntics. Sempre amb la pedagogia de l'exemple i les expressions del somriure i el petó. I en el fons, el perdó que reconcilia i fa present la unitat. També va haver-hi un record dels avis que els han llegat un patrimoni tan valuós. Les seves paraules, plenes d'emoció, van ser una gran homilia d'avui que amb el seu permís reproduïxo:

«Per concloure aquesta cerimònia, i aprofitant que estem en família, m'agradaria manifestar en nom del meu germà i meu l'alegria que ens suposa ser fills vostres.

»Gràcies a vosaltres, pares, hem

autèntiques.

6. La família és l'Església domèstica.
7. La família és la forja de la personalitat i de la societat.
8. La família és l'escola dels veritables valors.
9. La família és el planter de la vocació cristiana i de la vocació sacerdotal i a la vida consagrada.
10. El matrimoni, base de la família, és imatge de la unió íntima de Jesucrist amb la seva Església.

MN. PEDRO LARRAD PÉREZ
Barcelona

apprès amb senzillesa i humilitat a ser persones, hem après, gràcies al vostre exemple, que el sacrifici, la paciència i l'amor són els ingredients bàsics per aconseguir allò que és realment important en aquest món. Hem sentit, al costat vostre, el plaer de ser feliços, de ser rics sense tenir molts diners, de valorar aquells petits detalls del dia a dia, que t'omplen d'allò més: un petó, un somriure, un consell quan dubtes... No oblidarem mai que l'exemple és la millor manera d'ensenyar i educar els que t'envolten, especialment els fills.

Malgrat tots els sacrificis que heu realitzat i encara esteu realitzant per nosaltres, en determinats moments no ens hem comportat tal com cal. Per tot això, crec que és un moment molt adient per demanar disculpes de tot cor, per tots els moments que us hem fet patir sense cap necessitat.

»Dit això, m'agradaria fer esment també del granet de sorra que cadascun de vosaltres ha aportat per tal que aquesta família hagi estat unida en els moments difícils. Finalment, m'agradaria esmentar de la importància que han tingut aquelles persones que van formar part de la nostra família, i que no hi són entre nosaltres, però sí en els nostres cors.

ANTONI MIRABET
Isona

□ Gràcies, misses de televisió

Voldria donar les gràcies de tot cor, a totes les persones que treballen a les televisions i que fan possible que cada diumenge es retransmeti la missa a través de la televisió.

Tres tietes meves monges, durant una llarga malaltia abans de morir, esperaven amb gran delit el diumenge per seguir la missa per la televisió. Personalment alguna vegada quan estic malalta és un gran bé seguir la missa per la televisió.

En especial, els qui sentim tristesa i nostàlgia de no poder anar tot sovint a Montserrat, sort en tenim i és un consol i felicitat, poder seguir la missa que retransmeten des de Montserrat els primers diumenges de mes. Tant de bo la retransmetessin cada diumenge!

Actualment hi ha famílies i comunitats religioses que enregistren en vídeo les misses, i així durant la setmana preguen sentint la missa enregistrada.

MONTserrat SABÉ COLOM
Banyoles

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Apostasia

—He rebut una adreça d'Internet (li'n facilito la referència) on es recomana l'apostasia. La promou un grup d'homosexuals perquè consideren que l'Església els va en contra. Promouen que es demani a l'Església la cancel·lació de totes les dades que tinguin de la persona als seus llibres. Suposo que això inclou el baptisme. La meua pregunta és si és possible esborrar un registre de baptisme i si un apòstata pot ser enterrat per l'Església.

—L'apostasia és un pecat greu. Suposa renegar públicament de la fe rebuda. Era un dels pecats que l'Església sotmetia antigament a la penitència pública i canònica. He donat un cop d'ull a la pàgina que vostè esmenta: calúmnies greus contra l'Església, mentides enormes, incitació a l'odi... Efectivament, últimament per part de diversos col·lectius es proposa un boicot a l'Església.

Personalment, estic convençut que aquests al·legats ben poca o gens influència tindran en aquelles persones que són sincerament creients i que han madurat en la fe. La majoria d'aquestes peticions no són pròpiament apostasia ja que es tracta de persones que han rebut el baptisme en la seva infància i després no han rebut cap formació en la fe. Tampoc no es pot excloure que es doni alguna apostasia pròpiament parlant.

No és possible de cap de les maneres cancel·lar una inscripció de baptisme. La història, els fets no es poden canviar. Hi són. Ens pot agrair més o menys que ens hagin batejat com pot agrair més o menys néixer en un determinat lloc. El fet no es pot canviar. En tot cas, l'Església pot acollir la petició d'un batejat en el seu si que no vol saber-ne res i que vol que se'l consideri com algú que ha renegat de la fe. En aquests casos, després d'un diàleg raonable amb l'interessat, i segons les disposicions de cada diòcesi, es pot fer una anotació al registre de batejos i fer-hi constar aquestes circumstàncies. Però el baptisme no es pot cancel·lar. La prova més evident és que si després la persona es penedís de la decisió i sol·licités a l'Església de reintegrar-s'hi, aquesta persona no seria novament batejada, ja que el baptisme és únic i irrepitable.

Evidentment que aquests actes tenen les seves conseqüències. Si una persona manifesta de manera fefaent la seva voluntat d'apostatar davant de l'autoritat eclesiàstica no té cap sentit que rebi cap sagrament, ja que no vol rebre'l, i la llibertat és fonamental per a la fe. I evidentment, si morís sense donar mostres de reconsiderar la seva postura, per respecte a la meua decisió, no se li haurien de fer les exèquies eclesiàstiques. Déu estima la llibertat i l'Església també. Ara bé, ser lliure és ser responsable i comporta saber les conseqüències de les nostres decisions.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

□ La família sí que importa

Heus aquí una sèrie de decàlegs de definicions sobre la família que ens conviden a reflexionar:

1. La família és el sagrament de l'amor de Déu.
2. La família és la cèdula bàsica de la societat.
3. La família és el santuari de la vida i de l'amor.
4. La família és el passat, el present i el futur de la humanitat.
5. La família és el fonament de la justícia i de la solidaritat

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic A; ferial 1)

Temps de durant l'any (Salteri: setmana 1)

JULIOL

24. Diumenge

XVII de durant l'any, Verd. Lectures: 1 Reis 3,5,7-12 / Salm 118 / Romans 8,28-30 / Mateu 13,44-52

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Víctor, mr.; Borís, mr.; Santes, Cristina, vg. i mr.; beates Pilar, Maria-Àngels i Teresa, rel. i mr.

Festa Major: a l'Armentera, Avinyonet de Puigventós, Canyelles, Foradada, Lloret de Mar, Mont-ras, el Pont de Vilomara i Rocafort, Portbou, Santa Bàrbara, Santa Cristina d'Aro i Ullà.

25. Dilluns

Sant Jaume (S), Vermell. Lectures: Fets 4,33;5,12-27-33;12,1b-2 (o bé: Fets 11,19-21;12,1-2.24) / Salm 66 / 2 Corintis 4,7-15 / Mateu 20,20-28

ALTRES CELEBRACIONS: Santes, Valentina, vg. i mr. **Festa Major:** a Albons, Belianes, Bràfim, Camarles, Coll de Nargó, Creixell, Espinelves, Figuerola del Camp, Fornells de la Selva, la Fuliola, Gallifa, Garidells, la Granja d'Escarp, Hostalets de Pierola, Monistrol de Montserrat, Nalec, les Planes d'Hostoles, Queralbs, Riudoms, Salt, Sant Carles de la Ràpita, Sant Jaume dels Domenys, Sant Jaume d'Enveja, Sant Jaume de Frontanyà, Sant Jaume de Llierca, Sant Martí de Centelles, Sant Pol de Mar, Sant Ramon del Portell, Tivissa, la Torre de l'Espanyol i la Vilella Alta.

26. Dimarts

Sant Joaquim i Santa Anna (MO), Blanc. Lectures: Èxode 33,7-11;34,5b-9.28 / Salm 102 / Mateu 13,36-43 **Festa Major:** a Blanes, Castellvell del Camp i Llavorsí.

27. Dimecres

Fèria, Verd. Lectures: Èxode 34,29-35 / Salm 98 / Mateu 13,44-46. BARCELONA: *Sant Cugat (MO), Vermell.* ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pantaleó, mr.; Celestí I, p.; Aureli, mr.; Santes, Juliana i Semproniana, vg. i mr.

Festa Major: a Mataró.

28. Dijous

Fèria, Verd. Lectures: Èxode 40,16-21.34-38 / Salm 83 / Mateu 13,47-53

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Víctor I, p. i mr.; Nazari i Cels, mr.; Urs, ab.; beat Urbà II, p.; Santes, Caterina Thomàs, rel.

Festa Major: a Fortià.

29. Divendres

Santa Marta (MO), Blanc. Lectures: Levític 23,1.4-11.15-16.27.34b-37 / Salm 80 / Joan 11,19-27 (o bé: Lluc 10,38-42)

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Adam; Fèlix III, p. **Festa Major:** a Lladorre.

30. Dissabte

Fèria, Verd. Lectures: Levític 25,1.8-17 / Salm 66 / Mateu 14,1-12. Si es vol: *Sant Pere Crisòleg (MLI), Blanc.* BARCELONA, GIRONA, TARRAGONA, TORTOSA, URGELL i VIC: *Màrtirs de l'Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu (MLI), Vermell.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Abdó i Senén, mr.; Justí de Jacobis, b.

Festa Major: a Biosca, Capçanes, Gualta i el Pla del Penedès.

Lectures bíbliques

Diumenge XVII de durant l'any

Lectura primera

1Re 3,5,7-12

Quan arribi la vostra pietat, jo tindrè vida, la llei farà les meves delícies. R.

Has demanat discerniment

Lectura del primer llibre dels Reis:

En aquells dies, el Senyor s'aparegué a Salomó, en un somni durant la nit, en el santuari de Gabaon, i li digué: «Digue'm què vols que et doni.» Salomó li respongué: «Senyor, Déu meu, vós m'heu fet rei a mi, servent vostre, perquè ocupés el tron de David, el meu pare, però sóc encara un jove que no sé conduir la gent, i em trobo enmig del poble que vós heu elegit, un poble que ningú no és capaç de comptar, de tan nombrós com és. Feu al vostre servent la gràcia de saber escoltar, perquè pugui fer justícia al vostre poble i destriar el bé del mal; sense això, qui seria capaç de governar aquest poble vostre tan considerable?»

Al Senyor, li agradà que Salomó li hagués demanat això, i li digué: «Ja que no demanes molts anys de vida, ni riquesa, ni la vida dels teus enemics, sinó discerniment per poder escoltar i fer justícia, jo et donaré això que demanes: et faré tan prudent i sàgac que ni abans de tu ni després ningú no se't podrà comparar.»

Salm responsorial

118

El Senyor és la meva heretat;
vull estar atent a les vostres paraules.
m'estimo més la llei
que surt dels vostres llavis,
que mil monedes d'or o de plata.

R. Com estimo la vostra llei, Senyor!

Que el vostre amor em conforti,
com vau prometre al vostre servent.

Jo aprecio els vostres manaments
més que l'or i més que tot;
i per això m'estimo els preceptes,
i m'aparto dels camins enganyosos. R.

És admirable el vostre pacte,
per això el té present la meua ànima.
La vostra paraula, explicada, dóna llum
i l'entenen els senzills. R.

Segona lectura

Rm 8,28-30

Ens destinà a ser imatges vives del seu Fill

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma:

Germans, nosaltres sabem que Déu ho disposa tot en bé dels qui l'estimen, dels qui ell ha cridat per decisió seva; perquè ell, que els coneixia d'abans que existissin, els destinà a ser imatges vives del seu Fill, que ha estat així el primer d'una multitud de germans. Ell que els havia destinat, els crida, els fa justos i els glorifica.

Al·leluia

Cf. Mt 11,25

*Us enaltim, Pare, Senyor del cel i de la terra,
perquè heu revelat als senzills els misteris del
Regne.*

Evangelí

Mt 13,44-52

Ven tot el que té i compra el camp

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu:

En aquell temps, Jesús digué a la gent: «Amb el regne del cel passa com amb un tresor amagat en un camp. L'home que el troba, el deixa amagat i, content de la troballa, se'n va a vendre tot el que té i compra aquell camp.

També passa amb el Regne del cel com amb un comerciant que buscava perles fines. El dia que en trobà una de molt preu, anà a vendre tot el que tenia i la comprà.

[També passa amb el Regne del cel com amb aquelles grans xarxes que, tirades a l'aigua, arpleguen de tot. Quan són plenes, les treuen a la platja, s'asseuen i recullen en coves tot allò que és bo, i llencen allò que és dolent. Igualment passarà a la fi del món: Sortiran els àngels, destriaran els dolents d'entre els justos i els llençaran al forn encès: allà hi haurà els plors i el cruixir de dents.

Ho heu entès tot això? Li responen: «Sí que ho hem entès». Ell els digué: «Mireu, doncs: Els mestres de la Llei que es fan deixebles del Regne del cel són com aquells caps de casa que treuen del seu cofre joies modernes i antigues.»]

Benet, Brígida, Edith Stein

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

Tres sants per a Europa

Entre el dia 11 de juliol i el dia 9 d'agost, una mica menys d'un mes, el calendari litúrgic ens proposa tres festes de patrons d'Europa: sant Benet, el primer proclamat per Pau VI, el dia 11 de juliol; la segona, santa Brígida, el dia 23 de juliol; la tercera, Edith Stein, en religió Teresa Beneta de la Creu, el dia 9 d'agost. Els altres tres patrons se celebren en altres moments: els germans Ciril i Metodi, apòstols dels eslaus, el dia 14 de febrer, i santa Caterina de Siena, el dia 29 d'abril.

Aquesta «agrupació» de patrons d'Europa en poques setmanes d'estiu ens porta a subratllar-ne la presència i la importància. Pau VI, primer, i Joan Pau II, després, han volgut amb aquestes designacions donar als cristians d'Europa unes referències de vida, d'intervenció en la societat i en l'Església, i una intercessió poderosa. Ens aturem, per això, a contemplar aquestes figures, per captar els fruits que el seu patronatge propicia.

No es tracta pas de figures clòniques,

ben al contrari. Un abat, una vídua que esdevé religiosa i fundadora i una intel·lectual jueva convertida a la fe cristiana i monja contemplativa. Un romà, una sueca, una alemanya. Del segle VI, del segle XI, i del segle XX. Tots tres units en la fe cristiana, tots tres —com diu sant Benet— decidits a no avantposar res a l'amor de Crist. Però amb formes de vida i itineraris de fe ben diversos: Benet, la recerca de Déu en la solitud, que es converteix després en fecunditat espiritual, cultural, política, per a l'Església i per la societat; Brígida, la vida devota a través de diversos estats —esposa i mare, vídua i religiosa— amb una projecció espiritual i humana sobre tot Europa, i especialment a Roma; Teresa Beneta de la Creu, l'apassionada recerca de la veritat, la participació personal en el drama de l'odi racial que esclata al cor del segle XX, a Europa.

Els cristians d'Europa tenim bons motius per demanar la intercessió d'aquests sants. La intercessió de sant Benet perquè no oblidem les arrels cristianes de la nostra societat, i continuem esforçant-nos per una cultura de culte i

de treball. La intercessió de santa Brígida, perquè aprenguem a fer saltar les barreres que poden separar els pobles, i treballem per unir els homes amb el lligam de la caritat i de les bones obres. La intercessió de Santa Teresa Beneta de la Creu, perquè la recerca de la veritat no defalleixi, especialment entre els pensadors, i cessi la violència d'uns homes contra uns altres.

Un paral·lelisme de situacions

Malgrat les diferències evidents entre els tres sants patrons que contemplem, hi ha un tret que els és comú, i que ens inspira particularment a nosaltres. Tots tres visqueren en un clima de canvi, d'incerteses, de problemes aguts en l'Església i en la societat.

Sant Benet, entre el segle V i el VI, va viure la primera època del domini dels bàrbars, amb l'esfondrament de l'imperi romà d'Occident. Santa Brígida va viure a Roma en els 1300, en plena degradació per l'absència dels papes i enmig de guerres a Europa entre França i Anglaterra. Santa Teresa Beneta de la Creu va

viure la tragèdia de la Segona Guerra Mundial, i ella mateixa fou víctima de l'holocaust del poble jueu. Cap d'aquestes situacions era pacífica per a l'Església, i totes elles assenyalaven cap a un canvi cultural, polític, espiritual. A la seva manera, cadascun d'aquests cristians va donar una resposta personal, un testimoni de fe, que s'ha convertit en llavor fecunda per a la posteritat.

Ens és molt útil, als cristians d'Europa del començament del tercer mil·lenni, deixar-nos il·luminar per l'exemple dels nostres patrons. També nosaltres estem en una situació de canvis, d'incerteses, de problemes aguts per a l'Església. I per la societat. La seva actitud fidel ens ofereix una orientació segura. Ells no es dedicaren pas a la futurologia, imaginant com podria ser l'Església del segle VII, del segle XV, o del segle XXI. Visqueren intensament i fidelment la seva vida cristiana en l'avui de la història, actius i responsables en ella, amb el ple convenciment que —com diu sant Benet— cada dia Déu continua invitant-nos al seu repòs si escoltem la seva veu i no endurim els nostres cors.

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ☐ Van viure al segle I aC a Jerusalem
- ☐ Considerats els pares de la Mare de Déu
- ☐ La seva història només està recollida als evangelis apòcrifs

Els evangelis canònics no parlen en cap moment dels pares de Maria, ni tan sols en citen els noms. Tota la informació que en tenim és a través d'alguns evangelis apòcrifs, com ara el Protoevangeli de Jaume, del segle II. Encara que aquests evangelis no estan acceptats formalment per l'Església, les figures de sant Joaquim i santa Anna sí que ho han estat; el seu culte és molt antic i està estès tant a orient com a occident.

Segons el Protoevangeli de Jaume, sant Joaquim i santa Anna eren un matrimoni de Jerusalem ric i molt religiós que tot i els anys que feia que estaven casats encara no havien tingut cap fill. En la mentalitat de l'època un matrimoni sense descendència estava molt mal vist, considerat gairebé impur, i per aquesta raó a partir d'un cert moment a

Sant Joaquim i
santa Anna

Joaquim se li va prohibir entrar al temple de Jerusalem. Dolgut i avergonyit, el nostre sant no es va atrevir a tornar a casa i explicar a la seva dona el que havia passat, i es va retirar en la solitud dels afores de Jerusalem. Mentrestant, Anna, un cop assabentada de la situació, va pregar intensament a Déu perquè els donés la gràcia d'un fill malgrat l'edat avançada. Llavors se li va aparèixer un àngel que li va anunciar que la seva súplica havia estat escoltada i que es parlaria de la seva descendència arreu del món. El mateix àngel es va aparèixer a Joaquim, i li va dir que ja podia tornar a casa, perquè tindrien un fill. Al cap de nou mesos va néixer una nena, a qui van posar el nom de Mària, i que als tres anys van poder presentar al temple de Jerusalem, al mateix lloc on temps abans se'ls havia prohibit entrar.

Multifestival David, la festa de la fe

Enguany ha celebrat la seva vintena edició

Armando Orozco va ser un dels músics participants.

Juan Arturo, en una dinàmica amb adolescents.

David Ràdio va retransmetre per a tot el món.

Llum, colors, sons, sensacions, música, joia... tot això i molt més és el Multifestival David (MFD). Resulta difícil traduir en paraules el que es va viure del 7 al 10 de juliol a Oviedo. Sota el lema «XX impulsos de fe per al XXI» es va celebrar aquesta trobada de música i art cristià, que ja compleix vint anys d'existència. Els participants al multifestival són molt diferents en edat, en procedència, en sensibilitats... però tots coincideixen en un punt: la celebració joiosa de la fe.

«El David és una aventura per experimentar de forma directa l'amor que Déu ens té. Impacta veure tanta gent jove i anima molt saber que respirem el mateix aire que altres germans. La realitat diària és dura, per això el que ens vam emportar d'Oviedo és aquest esperit alegre que cal procurar compartir.» Aquest és el sentiment de Charly, un jove de Fresnedillas de la Oliva (Madrid) que ha viscut el seu primer multifestival amb els ulls i el cor ben oberts. Aquesta mateixa sensació l'han tinguda des dels que s'estrenaven al MFD fins als més veterans. Tots opinen el mateix: el David és un indret on es respira Déu i l'Església. Per a molts, és una oportunitat d'oxigenar-se i de recarregar les piles compartint la fe amb persones d'arreu del món, de moviments, de parròquies, amb artistes, amb religiosos... el MFD és un mosaic de la diversitat de l'Església.

De dijous a diumenge, el programa del multifestival era ple a vessar d'activitats. A les 8.00 del matí començava el dia, que es prolongava fins a les 2.00 o fins i tot les 3.00 de la matinada. La millor manera d'iniciar la jornada era amb l'eucaristia, malgrat les cares de son dels participants. El darrer dia l'eucaristia va tenir lloc a una hora més «adient», les 13.00, a la catedral, presidida pel bisbe d'Oviedo, Mons. Carlos Osoro. Un cop alimentat l'esperit, tocava alimentar el cos. I després de l'esmorzar, l'esperit demanava «més marxa». Per això, com és tradició al MFD, la primera part del matí es dedicava a l'Escola de Pregària, on s'ofe-

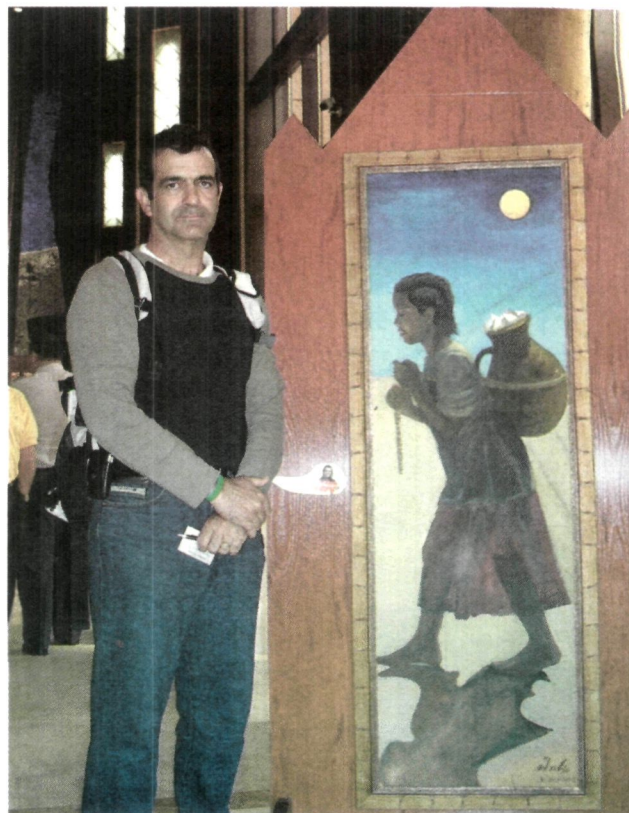
rien diverses propostes: litúrgia de les hores, lloança, contemplativa, adoració, pregària de Taizé, meditació i pregària neocatumenal.

Al David hi ha lloc per a tothom, cada persona hi troba el seu espai. Els més petits van gaudir del Mini-David, amb activitats adients a la seva edat; els adolescents van participar en el David Júnior, en el qual van tractar el mateix tema que els adults, *La set de Déu*, amb un estil i un llenguatge molt jove; mentre que els adults feien el mateix amb un seminari que va aprofundir sobre aquests aspectes: *Despertar la set de Déu. Dimensions i necessitats de la persona, Alegreu-vos en el Senyor sempre i Dimensió apostòlica i pastoral. Animant la fe en temps de crisi.*

Juan Arturo és un cantautor dominicà de 24 anys. A més d'actuar als concerts, va dirigir l'escola de pregària de lloança i va ser un dels coordinadors del David Júnior. Per a ell, «cada MFD és una experiència nova. Sempre hi ha alguna cosa a aprendre, que m'ajuda a acostar-me a Déu una mica més. És una oportunitat per brindar als altres el que Déu ha fet en la meua vida. Aquí retrobo vells amics, comparteixo experiències espirituals. El fet de poder tractar amb joves em permet mostrar-los que Jesús és modern, que li agrada la festa, la diversió... que no és un Déu petitonet allunyat en el cel». Juan Arturo considera que la seva participació en el David és una forma de ser «instrument de Déu, per la seva gràcia i la seva misericòrdia, malgrat totes les meves febleses».

TALLERS PER A TOTS ELS GUSTOS

El MFD reserva les tardes per als tallers. Fina Pons és la coordinadora dels tallers del David i explica que enguany se'n van fer uns trenta-cinc. N'hi havia per a tots els gustos: teatre, cant, Nou Testament, titelles fets amb mitjons, arts plàstiques, danses davídiques, tècniques d'àudio, relaxació, el Sant Sudari... «Enguany finalment vam tenir el taller de danses africanes», comenta Fina, «després de dos anys esperant-lo. Els tallers que més agraden són els pràctics». El David és, segons la Fina, «una possibilitat enorme de conèixer gent d'Església, persones molt entregades que viuen l'art i la música des de la fe. És una experiència que cal viure-la».

Julio Tapia amb una de les seves últimes creacions.

Enguany, a més, el MFD va voler celebrar amb tota mena de luxes el seu vintè aniversari i les tardes van comptar amb unes tertúlies obertes no únicament als participants del David, sinó a tot el públic asturià. La primera tertúlia la va inaugurar el programa de la Cadena COPE, *La tarde con Cristina*, que dirigeix i presenta Cristina López Schlichting. Des d'Oviedo es va retransmetre per a tot l'Estat espanyol. El segon dia la tertúlia va comptar amb el bisbe d'Oviedo, Mons. Carlos Osoro, que va dirigir una taula rodona en què es van analitzar temes d'actualitat. Segons el prelat, el David «és una manifestació de fe. Tot té Jesucrist com a centre. Aquí es viu una experiència d'Església molt profunda». La darrera tertúlia va consistir en una xerrada-col·loqui en què el bisbe auxiliar d'Oviedo, Mons. Raúl Berzosa, va compartir taula amb els nominats als Premis David de música religiosa contemporània.

TROBADA D'ARTISTES

Una peculiaritat del MFD és que aplega artistes cristians que expressen la seva fe de múltiples formes: pintura, música, escultura, poesia... El David és lloc de trobada entre els artistes i també entre la resta del públic. Els participants no únicament poden contemplar les seves obres o escoltar les seves cançons. També tenen l'oportunitat de conversar amb ells, de resar amb ells, de menjar amb ells... són persones totalment assequibles, desitjoses de compartir, com diuen ells mateixos, «les meravelles que Déu

La Gna. Felisa i la Gna. Manuela van gaudir del MFD.

La companyia Valivan va explicar les paràboles als més petits.

ha fet en les nostres vides». En qualsevol de les dependències del Seminari diocesà d'Oviedo, que és l'espai principal on s'ha desenvolupat el David, podíem trobar-hi algun artista conversant amb els participants, jugant amb els petits o improvisant amb les guitarres un petit recital.

També en el desplaçament fins a l'auditori Príncipe Felipe (on tenien lloc alguns concerts i les tertúlies) o fins a la catedral, els artistes i els participants compartien vivències. L'idioma no era problema perquè el llenguatge dels signes és universal i l'Esperit Sant va ajudar a superar les barres idiomàtiques.

L'exposició d'arts plàstiques va reunir un bon grup de visitants. Julio Tapia Yagües va participar en el seu segon David, on va exposar la seva obra. Tapia col·labora des de fa 15 anys amb l'ONG d'Etiòpia Ajuda Directa a Etiòpia. A través del seu art, intenta «denunciar les necessitats que hi ha i mostrar que hi ha alternatives al model injust que tenim. La nostra riquesa és el resultat de molts anys d'explo-tació del sud». Pera ell, el David és una oportunitat per «posar l'èmfasi en el fet que la fe ha d'anar unida a l'acció solidària. El món espera els nostres fets, la nostra esperança i la nostra resposta. Hem de compartir el que tenim».

Com cada any, al MFD també han trobat el seu espai entitats, moviments, congregacions i ONG que van presentar els seus treballs i els seus projectes a la Fira d'Entitats.

DOBLE RACIÓ DE MÚSICA

Tan bon punt es traspassen les portes del Seminari en-vaia al visitant una atmosfera de música amb un missatge clar-ament cristià. La música sempre era present al llarg dels dies que va durar el multifestival. Sens dubte, els concerts són una de les activitats més conegudes del David. El primer concert tenia lloc a les 19.00, a l'auditori Príncipe Felipe. El segon concert començava després del sopar, al Seminari, i sempre s'allargava més de l'ho-ra en què estava previst que acabés.

Els cantants van ser d'allò més variat, des dels més vete-

Premis David 05

El 10 de juliol es van lliurar els Premis David, que reconeixen el treball fet durant l'any en el camp de la música religiosa contemporània. Els premi-ats d'enguany han estat el grup Tierra América (Àlbum Revelació de l'Any, *Tierra América*), Martín Valverde (Cançó de l'Any, *Mi niño especial*), la Gna. Glenda (Disc Marià de l'Any, *A solas con María*), Juan Arturo (Àlbum Juvenil de l'Any, *Si no estuvieras*) i Miguel Horacio (Artista de l'Any).

rans, com Alborada, fins als més recents, com Animats; des dels més meditatis, com el Gmà. Seamus, passant pels cants de

lloança de Miguel Horacio, o els més «can-nyers» com Gaby and Company, que va fer aixecar tot l'auditori del seu seient; des dels més multitudinaris, com Tabor, un grup de la parròquia de Sant Miquel Arcàngel de Moralzarzal (Madrid), als solistes com fra Nacho; des dels que venien de lluny, com els nigerians del grup de Fola Victor, fins als més propers com Luis Alfredo. La veritat és que la gent ha gaudit moltíssim amb els concerts. En tenim una prova en les germanes Felisa i Manuela, de la congregació de les Serventes dels Pobres, que van arribar des de Saragossa com evidenciava el *cachirulo* que portaven al coll, sobre l'hàbit: «La música alegre i apropa a Déu. Aquesta és la gràcia que Déu ha donat a aquests artistes i que han volgut compartir amb nosaltres.»

Però no tot ha estat música. El David sap bé que és en el silenci on millor se sent Déu. És per això que es va habilitar un espai per ubicar-hi la Tenda de la Trobada: es tracta d'un lloc on regnen la tranquil·litat, la pau, l'assossec... en què es podia adorar el Senyor. Un lloc on es brindava l'oportunitat de parlar amb preveres i de rebre el sagrament de la Reconciliació. Sempre hi havia algú en aquest recés de pau. Una bonica imatge la va oferir el pare Pancho, jove capellà de la República Dominicana encarregat de la Tenda de la Trobada. Un dia el vam trobar amb tres nenes asseguts a la catifa als peus del Senyor, guitarra en mà, cantant himnes de lloança.

Moltes persones que no van poder assistir al David hi van ser presents d'una altra manera perquè el multifestival també va arribar a casa seva, a través de David Ràdio, que va retransmetre la trobada per tot el món, o a través dels CD que recullen la música que es va viure al MFD.

Una vegada finalitzat el David 2005, els participants es van acomiadar amb llàgrimes als ulls, però amb el cor ple d'experiències viscudes i desitjant tornar-se a retrobar en la cita de l'any vinent.

Rosa María Jané Chueca

Fola Victor va ensenyar danses africanes.

Raquel, Bea, Sara i Carmen mostren els titelles que van fer als tallers.

Luis Alfredo, DIRECTOR DEL MULTIFESTIVAL DAVID

«Cal sortir al carrer a anunciar el querigma»

—Com valora aquests 20 anys de MFD?

—Molt positivament, perquè és increïble que després de 20 anys encara hi hagi tanta gent disposada a continuar amb aquesta marxa. Hem tingut molta gent fidel des de fa 20 anys i gent nova. És meravellós que hi hagi gent que continuï apostant per una bogeria d'aquesta mena.

—Per què es va escollir com a lema «XX impulsos de fe per al XXI»?

—La idea era recopilar aquests 20 anys, fer un recorregut per tots els temes que hem tractat. Alhora, volíem assenyalar que aquestes vint realitats que hem viscut ens impulsen a tirar endavant, cap al MFD número 21 i cap al segle XXI. Aquests impulsos que hem rebut ens animen a continuar donant l'impuls següent.

—Cal apostar més per l'art com a mitjà evangelitzador?

—Jo crec que el gran problema que tenim, la dificultat, no és l'art com a mitjà d'evangelització. El gran repte que tenim és l'evangelització, ja ens ho deia Joan Pau II en parlar de la nova evangelització. Hem de sortir al carrer a evangelitzar. Estem disposats a sortir al carrer? Anem al carrer a callar, a amagar-nos sota les pedres. Cal sortir al carrer a anunciar el querigma, a anunciar que Déu és rellevant per a la societat. El gran repte és tenir la capacitat per fer-ho, no tenir por, fer-ho no de forma prepotent, sinó conciliatòria, amb una identitat clara, sense desprestigi-ant el qui pensi diferent. Hem perdut efectivitat, desvergonyiment, presència, llançament... aquest és el gran principi que necessitem. Una vegada es doni això, després ja pensarem amb quina metodologia ho fem, que ha de ser la més contemporània. Crec que fallem en el primer pas, perquè no ens atrevim a sortir de les catacumbes.

Catalunya

diòcesis

Compte enrere per a la Jornada Mundial de la Joventut a Colònia

Falta menys d'un mes perquè tingui lloc la XX Jornada Mundial de la Joventut, que enguany se celebrarà a Colònia (Alemanya). Del 16 al 21 d'agost prop d'un milió de joves cristians d'arreu del món es tro-

baran per fer una experiència d'Església que no oblidaran mai. Entre aquests joves, uns 600 provinents de Catalunya participaran en unes jornades que tenen com a lema «Hem vingut a adorar-lo». Fa mesos que els joves prepa-

ren il·lusionats aquesta trobada amb Benet XVI i, després de participar en la missa d'enviament celebrada pels seus bisbes, marquen al calendari els dies que resten per arribar a Colònia.

BARCELONA

«Peregrinar és sortir de nosaltres mateixos»

BARCELONA.—

El 30 de juny es va celebrar a la catedral de Barcelona la darrera Escola de Pregària del curs, on es va fer la missa d'enviament dels joves diocesans a Colònia. En aquesta escola una jove de 25 anys, Elena Guerrero, va donar el seu testimoni de l'experiència viscuda en fer el Camí

L'arquebisbe va animar els joves a adorar Jesús.

de Santiago. En aquest pelegrinatge, «vaig descobrir la relació amb Déu, amb els altres, amb mi mateixa. Vaig créixer en la fe i vaig constatar que no caminem sols, que Déu sempre va amb mi». Aquest camí també la va ajudar a ser conscient de la importància de la pregària, de les pròpies limitacions, a confiar en Déu, a compartir amb altres joves la fe. La jove va finalitzar el seu testimoni dient que no es poden fer vacances de Déu.

De la seva banda, l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, va recomanar als joves que escoltessin el que Déu els demana i que sortissin d'ells mateixos. En relació amb la trobada de joves a Colònia va dir que es tractava d'un pelegrinatge i que peregrinar significa «sortir de nosaltres mateixos». En aquest sen-

tit, va animar a mirar cap enfora i posar «la nostra confiança en Jesús, que fa que tot ho veiem nou». Segons l'arquebisbe, la Jornada Mundial de la Joventut vol dir «posar-se en camí, portar l'Evangeli. A Colònia ens trobarem amb el Sant Pare, amb altres joves... hem de sortir a l'encontre de Jesús amb confiança plena».

Mons. Martínez Sistach va animar els joves a llegir la Paraula de Déu, a participar en l'Eucaristia i a fer pregària, «perquè si ho feu així, canviarà la vostra percepció de la vida».

En l'enviament dels joves a Colònia, l'arquebisbe va assenyalar que «qui no pugui venir igualment estarà unit amb nosaltres en la pregària i tots serem a Colònia amb els Mags, tot adorant Jesús». (C.C.)

TERRASSA

Mirada sobre el món del lleure

TERRASSA.— El dijous 30 de juny passat, a les 20.30, a la catedral de Terrassa també es va celebrar l'última Escola de Pregària, amb uns 125 participants. El bisbe Josep Àngel Saiz i Mene- ses hi va fer l'enviament dels joves de la diòcesi de Terrassa que aquest estiu participaran en la Jornada Mundial de la Joventut a Colònia, i van rebre un signe de les seves mans.

Els joves van participar en la darrera Escola de Pregària del curs.

En aquesta última Escola de Pregària es va tractar el tema del temps de lleure sota el lema «Una mirada nova al món del lleure». Així, un monitor de l'esplai de la parròquia del Roser de Cerdanyola va donar el seu testimoni en aquest àmbit.

Es va fer èmfasi a totes les activitats del món del lleure que es realitzaran aquests mesos d'estiu com colònies,

campaments i casals, i als monitors que les fan possibles. L'Escola va acabar amb un sopar fraternal a l'entrada de la catedral, per posar fi a aquest curs. L'Escola de Pregària de la diòcesi de Terrassa iniciarà el nou curs l'últim dijous del mes d'octubre, a les 20.30. (C.C.)

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Caliu diocesà

Un moment de la missa de l'enviament a Colònia.

SANT FELIU DE LLOBREGAT.— L'enviament dels joves de la diòcesi a la trobada de Colònia va tenir lloc el diumenge 3 de juliol, a les vuit del vespre, a la catedral de Sant Llorenç de Sant Feliu de Llobregat. Va ser un nombrós grup de joves el que va viure aquesta eucaristia molt activament i van experimentar l'escalf de la diòcesi, que celebra i anima la seva participació en aquestes jornades que tindran lloc a Colònia i que comptaran amb la presència del papa Benet XVI. (C.C.)

BALCLI'S

SALA DE SUBHASTES

DES DEL 1979

COMPREM AL COMPTAT

ANTIGUITATS, PINTURA S. XIX I XX

MOBLES, OBJECTES

JOIES, ARGENT I RELLOTGES

**PISOS SENCERS
VISITES A DOMICILI**

☎ 932 175 607 C/ ROSSELLÓ, 227 BARCELONA

Barcelona

Els jesuïtes celebren un Congrés de Pedagogia

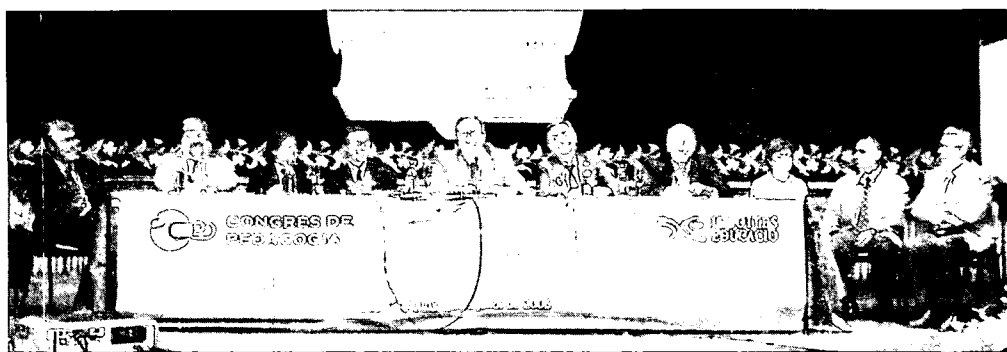
■ Durant cinc dies, 650 educadors van actualitzar i aprofundir en l'estil pedagògic de la Companyia de Jesús

BARCELONA.— Mentre la majoria d'estudiants gaudien ja de les seves vacances coincidint amb l'acabament del curs, el Col·legi Sant Ignasi de Sarrià continuava sent del 30 de juny al 6 de juliol un formiguer d'educadors i d'educadores traïnant carpetes,

llibretes i bolígrafs. Després d'any i mig de preparació, se celebrava el Congrés de Pedagogia impulsat des de la direcció general de Jesuïtes Educació amb l'objectiu d'actualitzar i d'aprofundir en un estil pedagògic que es remunta a finals del segle XVI.

Uns 650 educadors i educadores de les escoles de Jesuïtes Educació, entitat que aplega les set escoles vinculades a la Companyia de Jesús a Catalunya, així com una simbòlica representació de pares i mares d'alumnes, no es van voler perdre la convocatòria d'un congrés que pretenia analitzar i definir les innovacions que cal introduir, en el terreny pedagògic i didàctic, per respondre als reptes que la societat planteja.

El congrés, que tenia com a lema «Un estil i unes propostes», va tractar, entre d'altres temes, el model pedagògic que identifica els centres jesuïtes, la transmissió dels valors, les estratègies d'ensenyament i d'aprenentatge o la formació permanent dels educadors. Per això durant els cinc dies que va durar el con-

El P. Borràs, acompanyat de l'equip de Jesuïtes Educació, durant l'acte de cloenda.

grés es van organitzar ponències a càrrec d'experts del món educatiu, taules rodones, tallers i es van presentar experiències educatives que són fruit de la llarga tradició educativa de la Companyia de Jesús.

El P. Pere Borràs, provincial dels Jesuïtes de Catalunya i president de Jesuïtes Educació, va intervenir el matí del

dia 6 de juliol per clausurar el congrés i, al mateix temps, per donar per inaugurada la nova etapa que ara comença: el postcongrés. Un període que ha de permetre que tot el treball fet fins ara arribi al dia a dia de les escoles i de cada aula, i que troba en la necessitat d'un pla de formació permanent del professorat una de les seves grans aplicacions pràctiques.

En el seu parlament de cloenda, el P. Borràs va insistir en la importància que així com cada centre ha de tenir la seva autonomia, personalitat i identitat pròpies, al mateix temps cal apostar per una manera més comunitària i compartida de treballar per tal de donar resposta als reptes actuals; entre les escoles vinculades a la Companyia de Jesús, d'una banda, i en col·laboració amb els altres centres d'inspiració cristiana, de l'altra.

Tot plegat, va afegir el P. Borràs, per respondre a «la importància de crear persones competents, treballadores i també solidàries i obertes a Déu». «El nostre ideal —va insistir— és una persona harmònicament formada, intel·lectualment competent, oberta al creixement, amb una dimensió espiritual religiosa desenvolupada, moguda per l'amor, compromesa amb la justícia, al servei generós de les persones.»

Carme Munté

EL P. FRANCESC XICOY
ÉS DIRECTOR GENERAL DE
JESUÏTES EDUCACIÓ

«Hem d'adaptar l'estil pedagògic als diferents temps»

—Què ha motivat la convocatòria d'aquest Congrés de Pedagogia?

—Les escoles de la Companyia de Jesús tenen una llarga tradició de 400 anys d'història d'un estil pedagògic que cal anar adaptant als diferents temps. En els temps actuals, que són molt canviants, el nostre compromís és actualitzar i aprofundir en l'estil pedagògic de la Companyia de Jesús en aquest segle XXI.

—Quin és aquest estil pedagògic?

—Podríem dir que té tres característiques pròpies. D'una banda, l'atenció a la persona i a l'alumne com a centre del nostre projecte educatiu. Per tant, hem de donar una atenció particular a cada alumne. La segona característica seria això que en el nostre llenguatge diem *magis*, paraula llatina que vol dir «més», és a dir, que cada alumne, tingui les qualitats que tingui, desenvolupi el màxim segons la seva capacitat. En tercer lloc, que l'educació que rebi el porti a l'acció, i a una acció de servei a la societat per tal que col·labori en les grans causes de la solidaritat, de la pau i de la justícia.

—Quines seran les aplicacions concretes del treball fet fins ara?

—Primerament, que les nostres escoles treballin d'una manera més conjunta, que hi hagi més comunicació i intercanvi de les nostres experiències, en una col·laboració més gran per aprofundir amb l'estil i les propostes que fem. D'aquesta manera, gràcies a l'aportació de tothom, cada professor les podrà aplicar a la seva aula amb una facilitat i riquesa més grans.

Formació permanent

Els grans canvis socials i la diversitat cultural, social, lingüística, de valors dels darrers trenta anys han dut molts educadors a un «malestar docent». D'aquí que en la seva ponència José Manuel Esteve, catedràtic de Teoria de l'Educació a la Universitat de Màlaga, defensés que la formació i la innovació permanent són eines claus per afrontar aquests canvis i superar el malestar. Perfilar la pròpia identitat, considerar la classe com un sistema d'interacció i de comunicació, organitzar-nos per treballar amb ordre i adaptar els continguts al nivell de coneixement dels alumnes són els eixos sobre els quals cal dissenyar la formació permanent, va defensar el ponent. «Cal aconseguir que la professió sigui bonica, interessant i que sentim que val la pena viure-la», va concloure Esteve.

«Fer permanent la formació és un problema permanent» que hem d'afrontar per respondre als reptes i les demandes que hem copsat aquests dies, es deia a la taula rodona que es va fer després de la ponència de José Manuel Esteve. Aquestes reflexions, juntament amb les dades que va presentar Ignasi Laguna, director del Col·legi Casp, proporcionen els fonaments sobre els quals proposar el futur de la formació inicial i permanent dels clausres.

TORTOSA

Jornada per la integració a Jesús-Tortosa

JESÚS-TORTOSA.— Com a preludi de la festa del Sagrat Cor de Jesús, el grup de voluntaris de la parròquia de Jesús-Tortosa, seguint la Campanya de Càritas, van voler organitzar una Jornada d'Integració amb els alumnes de les classes de llengua que durant tot l'any s'han impartit al saló parroquial La Immaculada.

Al matí, al Col·legi Daniel Mangrané, es va organitzar un triangular de Futbol

Sala. A la tarda, van ser protagonistes la paraula, la música i la dansa, amb una taula rodona i un Festival de Música i Dansa.

La Taula Rodona, dirigida i presentada per Josep Àngel Odena i Samir Salmi, es va iniciar amb una pregària recitada en àrab i la pregària de sant Francesc cantada pel Cor Sant Francesc de Jesús. Hi van participar Hassan, Houssaine i Azziz, del Marroc; Mariana, de l'Equador, i Teresa,

de l'Argentina, que van explicar la seva experiència com a immigrants alhora que expressaven el desig d'integrar-se al nostre poble. Inés, tortosina, que ha viscut al Marroc i coneix la llengua i cultura àrab, va explicar moltes de les seves vivències al Marroc. I Pere Panisello, President de l'EMD de Jesús, va tancar aquesta primera part amb unes paraules.

El festival va ser una explosió de música

i de dansa amb l'actuació dels conjunts musicals els Grallers de Jesús, les Veus de l'Atlas, l'Escola de Música Manel Martínez i Solà, Terrier Roig, Saragatona, Alejandra al violí i Totgha Ahidous. Entre música i dansa no va faltar un excel·lent te amb unes pastes d'aquí i d'allà que foren la delícia del públic. Ha estat, sens dubte, un espectacle bonic, agradable i participatiu, que ajudarà en la convivència al nostre poble. (V.M.C.)

Barcelona

Presentació del darrer llibre de Mn. Rovira Belloso

■ A «Qui és Jesús de Natzaret», l'autor vol «eixugar la distància cronològica entre Jesús i nosaltres»

BARCELONA.— El dijous, dia 30 de juny, a dos quarts de vuit del vespre, va tenir lloc a l'Aula Magna del Seminari de Barcelona la presentació del llibre de Mn. Josep M. Rovira Belloso *Qui és Jesús de Natzaret*. És el darrer llibre d'aquest teòleg tan significatiu de casa

nostra que publica Edicions 62 dins de la col·lecció Llibres a l'Abast. L'acte es va desenvolupar amb gran afabilitat, pròpia de l'amistat que unia tots els ponents, i també amb la sintonia profunda d'un públic que ha seguit teològicament i pastoralment la tasca de Mn. Rovira Belloso.

La presentació la va iniciar el bisbe Pere Tena, el qual va destacar que aquest «és un llibre evangelitzador: perquè és un anunci clar i apassionat de Jesucrist». Per això mateix, està pensat també per a persones que no confessen que Jesucrist és el Senyor, amb la intenció de «mostrar que la fe és un pas adient per als qui han començat el seu itinerari amb la mirada fixa en Jesús, un pas coherent amb el coneixement de la història del profeta itinerant». És també un llibre espiritual, perquè ha estat fet en l'Esperit de Déu i perquè busca parlar a l'esperit del lector.

Mons. Tena va indicar que la cristologia que traspua és molt de Pau VI, però amb una realització ben pròpia de Mn. Rovira. En el llibre presentat, «l'aproximació als evangelis es fa alhora amb un bagatge notable d'estudi científic, bíblic, patristic, sistemàtic, filosòfic i amb una sensibilitat extraordinària vers les situacions més concretes, vers la cultura de la modernitat i de la postmodernitat, vers les possibles reaccions que poden suscitar les afirmacions evangèliques en alguns dels nostres contemporanis, i àdhuc amb el pensament i les aportacions de les persones més properes».

A continuació, Joan Rigol, expresident del Parlament de Catalunya, va fer un repàs en clau teològica al contingut del llibre, que requereix una «lectura pausada, reflexiva i contemplativa». En va destacar quatre trets. En primer lloc, que la història de Jesús és l'exegesi de l'essència i de l'actuació de Déu. El Déu de Jesucrist se'ns manifesta a través del llibre de Mn. Rovira, en tres nivells diferents: com una crida ètica que brolla de les benaurances i que, per tant, indica una manera de ser que transforma el cor del seguidor de Jesús;

La presentació va tenir lloc a l'Aula Magna del Seminari.

L'autor signant llibres.

com una dimensió ontològica a la qual respon l'home pel fet de ser esperit (en referència a Karl Rahner), i com una confirmació de la salvació de la nostra història humana.

En segon lloc, va destacar que el llibre que es presentava marcava un camí cap a la comprensió de Jesús i cap a la vivència d'aquesta comprensió, i es convertia en una «constant invitació a seguir lliurement el camí d'accés personal a Jesús». En un tercer moment va subratllar el pas que va de la interioritat al sentit de la comunitat i del sagrament, els quals ens permeten fer un tast de la vida de Jesús ressuscitat. Per últim, un quart punt: el sentit de la història, el sentit del present, el sentit de l'escatologia, destacant que un dels fils conductors

de *Qui és Jesús de Natzaret* és «la transversalitat de Jesús en el temps, la transformació del sentit del temps». Joan Rigol va afirmar que «aquest llibre entra amb un lloc preeminent en el catàleg de les obres catalanes d'investigació teològica».

En nom d'Edicions 62, Josep M. Castellet va recordar els amics comuns ja difunts, Jaume Lorés i Alfons Comín, que van permetre-li el retrobament amb l'autor del llibre que es presentava. Ell va manifestar el goig que sentia de poder «fer arribar la paraula sàvia de Rovira Belloso a tothom», perquè ofereix un sentit humanístic de gran profunditat.

El torn següent va ser per al mateix Mn. Josep M. Rovira Belloso, el qual va indicar que el seu llibre ha estat una obra elaborada al llarg dels cinc últims anys. I que, tot i la seva escriptura lenta, ha intentat que tingués més ritme que altres de les seves obres anteriors. Va indicar que ha estat escrit «a la manera dels pintors impressionistes», que contempen molt i paeixen encara més abans de pintar. Ell també ha escrit aquest llibre «amb la mirada fixa en Jesús», com diu la Carta als Cristians Hebreus. Alhora, ja va indicar possibles ampliacions per a una segona edició, tot subratllant el desig que havia posat en la seva obra «d'eixugar la distància cronològica entre Jesús i nosaltres».

Va cloure l'acte el degà de la Facultat de Teologia de Catalunya, el P. Josep Oriol Tufí, que va indicar com, tot i resseguir els evangelis sinòptics, s'intuïa que el fil conductor del treball de Rovira Belloso era Jesús tal com el presentava l'evangeli de Joan.

Mn. Josep M. Turull

Nomenaments de vicari episcopal i de delegat de Pastoral Vocacional

BARCELONA.— Si el 3 de juny va ser nomenat rector del Seminari Conciliar de Barcelona, Mn. Josep M. Turull Garriga (Parets del Vallès, 1966) també ha rebut ara l'encàrrec de ser el nou delegat diocesà de Pastoral Vocacional en substitució de Mn. Francesc Prieto.

Donada la gran responsabilitat que l'arquebisbe de Barcelona ha dipositat en ell al capdavant del Seminari i de la Pastoral Vocacional, Mn. Turull ha deixat de ser vicari episcopal de la zona pastoral número 2 i rector de la parròquia de Sant Ramon de Penyafort de Barcelona, que queda en mans de Mn. Joan Rovira Rodríguez. D'altra banda, com a vicari episcopal de la

zona pastoral 2, Mons. Lluís Martínez Sistach ha nomenat Mn. Jesús Sanz García (Barcelona, 1941), actual rector de la parròquia de Corpus Christi de la ciutat de Barcelona. La zona pastoral 2 inclou els arxiprestats d'Horta, de Guinardó, de la Vall d'Hebron, de Vilapicina, de Gràcia, de Sant Gervasi, de Sarrià, de Sants-la Marina, de la Torrassa-Collblanc, de l'Hospitalet de Llobregat i de Cornellà de Llobregat.

Juntament amb els nomenaments de vicari episcopal i de delegat de Pastoral Vocacional, que l'arquebisbe va signar el 8 de juliol passat, també hi ha hagut un bon nombre de nomenaments de rectors, d'administradors parroquials, de vicaris i d'adscrit. (C.C.)

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA BON VIURE

Som a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, ascensor, sala d'estar, seguiment mèdic i sanitari, animació, caliu humà. Estades temporals i indefinides. Poques places. Campoamor, 56 - Barcelona.

Tel. 934 274 453

LLOGUERS • ALQUILERS

LOCATIONS • RENTS • ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

GESTIO

immobiliària

www.gestioandia.es

93 451 50 00

FINQUES GANDIA - DIPUTACIÓ, 193 -

189 - 08011 BARCELONA

Bon dia!

Compren materials d'enderroc (teules, radiadors, fàbriques en desús, reixes, portals, etc.) i material antic (llibres, biblioteques, botigues velles, etc.).

Truqueu a en Raimon o en Pau al
972 645 262

Donem més

Ho fem millor

Ens avancem

Primers a Espanya, Líders al Món

www.roca.es

Roca

Vic

Noces d'or i d'argent de dinou Germanetes dels Pobres

VIC.— El dia de Sant Pere i de Sant Pau va haver-hi festa grossa a la Casa de les Germanetes dels Pobres de Vic. Un total de dinou germanetes de la Província de Barcelona van celebrar les noces d'or o d'argent de la seva professió religiosa: disset van celebrar les noces d'or i dues, les d'argent.

La missa solemne va ser presidida per Mons. Josep M. Guix, bisbe emèrit de Vic, que resideix en aquesta casa des de la seva jubilació. Van concelebrar amb ell Mn. Ripoll, capellà de la casa; Mons. Jutglà, canonge de la catedral, i el felipó P. Seguranyes, prepòsit de l'Oratori de Vic.

Durant la celebració eucarística, les dinou germanetes van renovar els tres vots religiosos clàssics (obediència, pobresa i castedat) i l'específic de la congregació (el vot d'hospitalitat). Mons. Guix, en l'homília, va glossar l'evangeli propi de la missa vespertina de la vigília (Joan 21,15-19), en el qual Jesús examina Simó Pere sobre l'amor. Partint del text evangèlic, va subratllar l'amor que Déu va manifestar a les dinou germanetes en cridar-les a seguir Jesucrist amb un amor radical, i va insistir en l'amor amb què elles han de respondre

d'una manera cada cop més afectiva i efectiva a la crida del Senyor.

Va ser una celebració molt solemne i emotiva, participada pels residents, per molta gent forana i per un grup notable de germanetes, encapçalat per la mare provincial. La solemne celebració litúrgica va quedar encerclada per una sèrie d'actes de caràcter religiós i de caràcter festiu, que van començar la tarda del dia 28 i que van acabar el matí del dia 30, quan, després d'unes paraules d'agraïment i de comiat de la mare provincial a la comunitat de religioses, de residents i de personal que treballa o col·labora a la Casa de Vic, les germanetes protagonistes de la festa, plenes de joia, d'agraïment i de ganes de continuar treballant al servei dels ancians pobres, van emprendre el viatge de retorn a les seves respectives comunitats en les quals actualment estan integrades. (G.F.)

Durant la missa les religioses van renovar els vots.

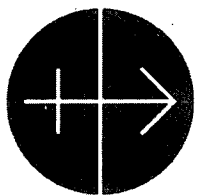

Foto de família amb el bisbe Guix i els preveres assistents a la celebració.

MISSES en favor de l'Església de l'Europa de l'Est i del Tercer Món

¿Sabeu que milers de sacerdots de l'Església Missionera i de l'Europa de l'Est subsisteixen gràcies als estipendis de les Santes Misses que «Ajuda a l'Església Necessitada» fa arribar a aquests veritables deixebles de Crist d'avui dia?

Ajuda a l'Església Necessitada

Associació Pública Universal dependent de la Santa Seu

Filial: c/ Lluís Antúnez, 24, 2n 2a - 08006 Barcelona - Tel. 932 373 763

BSCH - CCC: 0049-1806-91-2110636317

E-mail: ain@ain-es.org / www.ain-es.org

«Podeu ajudar-los encarregant-los misses amb el mateix estipendi que a la vostra diòcesi. Ells les celebraran amb molt de gust per les VOSTRES INTENCIONS»

* Vull que se celebrin..... MISSES per les intencions següents:.....

* Envio..... € com a DONATIU

Nom i Cognoms:.....

Carrer i número:.....

C. Postal i Ciutat:.....

Els donatius a aquesta Associació són deduïbles en la Declaració de la Renda. CIF núm. Q-2800175 - H.

Girona

Les Preses inaugura la remodelació de l'església

■ Mons. Carles Soler va presidir la solemne Eucaristia

LESPRESES.— Enguany la festa de Sant Pere, patró de la població de les Preses (Garrotxa), va tenir una solemnitat especial amb motiu de la inauguració de la remodelació del temple parroquial. Els actes van començar amb un repic de campanes i, tot seguit, el

bisbe de la diòcesi, Mons. Carles Soler, va presidir una solemne Eucaristia, concelebrada pel rector, Mn. Josep M. Barcons i Vila, i vuit sacerdots més. L'ofici solemne va ser cantat per la Coral Puigsacalm i els feligresos.

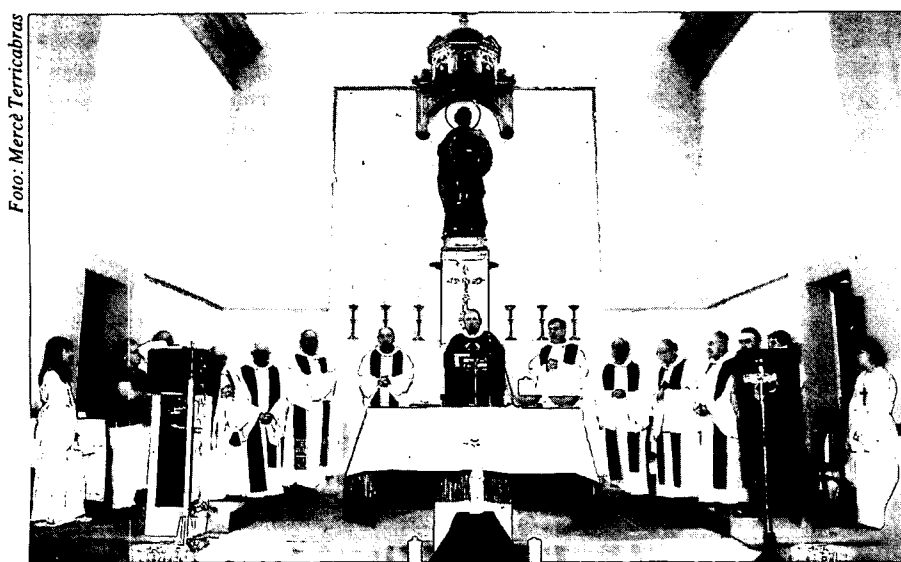
Tot just va començar la missa i després de la salutació del bisbe als feligresos presents a l'Eucaristia, Mn. Josep M. Barcons va ser l'encarregat de presentar la celebració: «L'hem convidat, senyor bisbe, perquè vostè és el nostre mestre, pare i pastor i ens ensenya i encoratja a viure l'Evangeli. Però tots nosaltres, també, volem que el bisbe es congratuli amb aquesta bonica remodelació que s'ha portat a terme en aquesta església dedicada a Sant Pere. A més, l'hem convidat

per agrair en nom de tota la feligresia de les Preses l'ajut econòmic i moral del bisbat en aquesta gran obra que ens ha costat 120.750,82 euros.

»Amb aquests diners hem portat a terme l'escalinata, el porxo, la porta d'emergència, el cancell, el paviment, les rases per a l'aire de la calefacció, el presbiteri, la capella del Santíssim, la portalada amb muntants de ferro i vidre a la capella del Santíssim, la instal·lació elèctrica, un bon repàs a la teulada... entre d'altres obres. La població de les Preses ara té la satisfacció d'un temple basilical amb perfectes condicions.»

En acabar la solemne Eucaristia, van ser presentats els empresaris que han portat a terme la remodelació de l'església i Mons. Carles Soler, després de saludar-los amb una encaixada de mans, els va donar les gràcies per la feina ben feta.

Les obres han durat quatre anys —es van iniciar

El bisbe de Girona va presidir la celebració.

el 8 de gener del 2002— i en deixen constància unes lletres gravades en una peça de marbre, al tram de paret que hi ha entre els retaules de la Mare de Déu del Carme i de sant Josep, que diu: «En recordança de la restauració de la parròquia de Sant Pere: paviment, presbiteri, electricitat, cancell, capella del Santíssim, pòrtic, porta lateral, pintura. Mn. Josep M. Barcons i tots els qui hi contribuïren.» També i a la paret frontal d'aquesta placa, i entre els retaules de la Puríssima i sant Isidre, n'hi ha una altra amb la llista dels rectors que ha tingut la parròquia de les Preses, comença amb Mn. Ponç l'any 1189 i acaba amb Mn. Barcons el 1999. Igualment a la capella del baptisteri s'hi ha posat un bonic quadre de sant Joan Baptista. Finalment, al principi de les naus laterals, uns quadres que representen el martiri de l'apòstol sant Pere.

Josep M. Barcons i Vila

Alguns delegats, passejant per Girona.

Jornades de delegats de Pastoral de Joves de Catalunya i les Illes

GIRONA.— A Girona, de l'1 al 3 de juliol, es van reunir els delegats de Pastoral de Joves de les diòcesis amb seu a Catalunya, i de les Illes, per compartir uns dies de reflexió, treball i convivència. La reflexió aquest any girava a l'entorn de les noves tecnologies i els mitjans de comunicació, la seva influència i importància en el món dels joves. Hi van ajudar les aportacions de Joaquim Majó, professor de la Universitat de Girona, i d'Albert Sáez, subdirector del diari *Avui* i professor de la Universitat Ramon Llull. A més van acabar de concretar la participació conjunta a la Jornada Mundial de la Joventut, que és el proper mes d'agost a Colònia.

Així mateix es va decidir presentar als bisbes la proposta per al pròxim Aplec de l'Esperit a Tarragona per a la diada de Pentecosta del 2007. El bisbe Carles Soler de Girona, com a bisbe delegat per a Joves, va presidir la reunió del dia 1 i els va acompanyar el diumenge en el dinar de comiat. (C.C.)

Música i missatge

 ràdio principat

□ Barcelona 106.6

□ Tarragona 100.6

□ Catalunya Central 93.7

□ Girona 103.4

□ Tortosa 90.1

□ Garraf 96.8

□ Vic 91.3

□ Lleida 91.5

□ Cerdanya 104.4

□ La Seu d'Urgell 105.0

□ Andorra 107.5

www.radioestel.com

Les Escaules, zona habitada des de fa més de 60.000 anys

■ 90 persones mantenen viva aquesta zona de l'Alt Empordà

El progrés ha desplaçat i desplaça la gent del camp a la ciutat. Ja no és rendible el conreu agrícola ni la ramaderia, per la qual cosa les noves generacions fa dècades que deixen el poble per cercar una sort més bona

en l'urbs més propera. És el cas de les Escaules. Uns quants veïns fa 20 anys que van decidir constituir-se en l'Associació Cultural Damas Calvet de les Escaules per mantenir més viu per dins i per fora el seu estimat poble.

Les Escaules és una petita població que pertany al municipi de Boadella d'Empordà (Alt Empordà), situat a la dreta del riu Muga, entre Boadella i Pont de Molins. Per allà discorria la via romana que baixava de la gorja de Panissars i que conduïa a Girona. Fa frontera entre els límits de la plana empordanesa i la Garrotxa, quan comencen a aixecar-se els primers terraplens que s'enfilen cap al cim del santuari de la Mare de Déu de la Salut.

El seu nom, com el de Caldes i Escaldes, tan freqüents a les terres catalanes, prové del llatí *calidas*. Amb aquesta denominació feien referència els romans a la presència a la zona d'una font d'aigua calenta. En el cas de l'existent a les Escaules, el seu cabal abundant discorre a una temperatura de 15 a 20 graus centígrads.

Però no només hi ha restes del pas dels romans per aquestes terres. Les seves coves alberguen restes prehistòriques de 60.000 anys d'antiguitat que van des del paleolític inferior a l'edat de bronze.

El 1978 va ser descoberta una construcció que es va denominar Molí de les Púces, situada prop del riu Muga i que es considera preromànica. Ha generat molta polèmica entre els historiadors i arqueòlegs, perquè hi ha molts misteris sense aclarir pel que fa a la seva antiguitat i funció. Es tracta d'un monument de pedra molt singular i únic, té la forma d'una barca invertida que recorda les navetes prehistòriques menorquines. Una de les hipòtesis sobre les quals s'especula és que podrien formar part d'unes termes romanes que donarien origen al nom de les Escaules.

Lleonard Ramírez, però, president de l'associació Amics de les Escaules, en té una altra: «En aquestes terres vivien, com

en altres llocs, comunitats àrabs i jueves. Abans de ser expulsades definitivament pels Reis Catòlics, es van mantenir prop de les costes per embarcar-se rumb a altres punts del Mediterrani. Es creu que van construir aquest tipus d'edificació perquè

juntament amb cinc habitants més de les Escaules va decidir crear una associació per desenvolupar activitats culturals. Tots hi van contribuir.

«Van prendre el nom de Damas Calvet per la senzilla raó que va ser un escriptor empordanès de l'època del Renaixement, un personatge important que es cartejava amb personatges de la talla de Frederic Mistral, Jacint Verdaguer i altres literats», afirma Ramírez.

Activitats culturals i de restauració del poble

S'estrenen el 1985 demanant ajuda a l'Institut Català de Serveis a la Joventut per fer un nou camí amb la finalitat de dur a terme obres de restauració al Molí de les Púces. A l'estiu del mateix any fan arri-

bar al poble una exposició itinerant de la Generalitat sobre costums populars i amb dibuixos de Pilarín Bayés.

El 1986, aprofitant el II centenari de l'Església parroquial dedicada a Sant Martí, patró del poble, es va programar un cicle de concerts protagonitzats per Abigail Prat a l'arpa i el pianista Carles Coll al piano. Seria la mateixa Abigail Prat qui va musicar i va cantar, anys després, un conte sobre les Dones d'Aigua, creat pel periodista Jordi Jané arran d'una visita feta a les Escaules.

L'associació, juntament amb artistes de Figueres, va recuperar també una nova versió del Goig a Sant Martí. «Els Amics dels Goigs n'han fet esment en la seva revista», diu orgullós el president de l'associació. Impulsats per l'èxit de les iniciatives dutes a terme, els veïns demanen a l'associació restaurar el rellotge del cam-

panar que des de la guerra civil havia quedat en mal estat. Amb diners de la Diputació i de molts dels veïns es va comprar aquell mateix any un rellotge electrònic i es van situar les campanes al capdamunt del campanar per a alegria de tothom.

Les coses han canviat, segons confessa el president d'Amics de les Escaules: «La gent que va començar a establir-se al poble a partir dels anys noranta ja no és tan solidària com l'originària. Tenen les cases com a segona residència. Vénen i van i no s'ocupen de res.»

La presència de gent que escull les Escaules com a lloc de residència ocasional, vinguda d'altres parts de Catalunya i de fora, és un fet representatiu del que passa en molts altres pobles de l'interior. Suposa la reconversió. Les vinyes i les oliveres d'aquesta terra de secà no eren suficients perquè les noves generacions poguessin al tren del progrés, així que la joventut va emigrar a Figueres. Això sí, «quan se celebra la festa major, Sant Martí (11 de novembre), i la festa de la societat de les Escaules (primer dissabte de juliol) ens apleguem entre veïns i famílies, 200 persones».

Malgrat tot, els Amics de les Escaules han intentat i intenten recuperar per al poble tots els elements que al llarg dels anys n'han configurat la història: costums, edificacions, tipus de conreu, els molins de la Muga, la Societat de les Escaules, etc. Per a aquest mes de setembre hi ha programat un projecte titulat *La Muga Caula*. «Muga» designa frontera, «caula», calent. Diferents artistes actuaran en diferents esdeveniments per reinterpretar el significat de la frontera calenta.

Consuelo Chaves Mejuto

AMICS DE LES
ESCAULES

FIGUERES, 6

17723 BOADELLA D'EMPORDÀ

ALT EMPORDÀ (GIRONA)

TEL.: 972 569 255

L'església de les Escaules data del segle XVIII.

homes i dones prenguessin els banys.»

De l'època medieval és també l'anomenat Pou de Gel. Es calcula que es va construir al voltant del segle XVI. Durant molts anys la gent del poble el va fer servir per emmagatzemar gel durant l'hivern i d'aquesta manera, poder gaudir-ne a l'estiu. És a prop de la Muga i té 20 metres de profunditat. Precisament, una de les coses que més va cridar l'atenció al fill adoptiu de les Escaules (perquè Lleonard Ramírez es va traslladar amb la família a viure al poble fa 30 anys), va ser l'esperit solidari dels veïns: «De fet, hi ha un reglament de la societat de les Escaules datat fa dos segles en el qual s'especifica que si un veí queia malalt, un altre havia d'anar ràpidament a Figueres a cercar el metge, i el veí més proper s'havia d'encarregar de tenir cura del seu bestiar.» Aquest mateix esperit és el que es va trobar Ramírez quan

Generalitat de Catalunya
Departament
de Benestar i Família

xarxanet.org

XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i
compartit

Treball en xarxa,
punt de trobada

Gran porta d'entrada
als àmbits associatius

Informació,
coneixements,
reflexió...

Persones
i entitats

Per a més informació

012 atenció
ciutadana

www.voluntariat.org

societat

MADRID.— Un any més, la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació Social de la CEE va atorgar el 20 de juny passat els premis Bravo! 2005. Aquests guardons ja emblemàtics dins del màxim organisme episcopal a Espanya tenen com

a gran objectiu «reconèixer, per part de l'Església, la tasca meritòria de tots aquells professionals de la comunicació en els diversos mitjans que s'hagin distingit pel servei a la dignitat de l'home, els drets humans i els valors evangèlics». El premi

Bravo! Especial d'aquesta nova edició ha anat a parar a Mons. Elías Yanes, arquebisbe emèrit de Saragossa i expresident de la CEE, per tota la seva tasca ministerial viscuda des d'una profunda sensibilitat envers els mitjans de comunicació.

Premis Bravo! 2005

■ La CEE reconeix la tasca evangelitzadora en els mitjans de comunicació

A més de Mons. Elías Yanes, també ha estat guardonat amb el premi Bravo! de la Premsa un altre eclesiàstic, el Dr. Olegario González de Cardedal, teòleg, catedràtic de la Universitat de Salamanca i membre de la Reial Acadèmia de Ciències Morals i Polítiques. La CEE ha volgut reconèixer amb aquest guardó els nombrosos articles d'opinió que González de Cardedal ha publicat en els últims anys a diversos mitjans de comunicació generalistes. El fins aquest any professor de la Pontificia de Salamanca ha demostrat la seva vàlua com a teòleg amb articles profunds però alhora entenedors, que normalment abordaven amb seriositat alguns dels temes candents en relació amb la fe o l'Església.

Pel que fa al premi Bravo! de Ràdio, el guardó ha estat atorgat a la programació socioreligiosa de la Cadena Cope, especialment pel que fa a la cobertura de la mort i enterrament de Joan Pau II. Noms com els de Paloma Gómez Borrero, Cristina López Schlichting, César Vidal o José

Mons. Elías Yanes i Olegario González de Cardedal, dos dels guardonats.

Luis Restán han esdevingut referents ràdiofònics de la cadena i del món periodístic en general.

El premi Bravo! de Televisió ha recaigut enguany sobre el periodista Ángel Gómez Fuentes, el rostre de TVE al Vaticà. L'emblemàtic periodista de la televisió pública que en els darrers anys cobreix la informació vaticana s'ha convertit en una de les cares més conegudes de la cadena. En la categoria de cinema la CEE ha guardonat la pel·lícula *Hèctor*, de Gràcia Querejeta. Aquest film que ha passat

força desapercebut a la cartellera, aborda amb molta sensibilitat la història d'un noi amb síndrome de Down.

La comunitat de monges benedictines del monestir de Sant Pelai d'Oviedo han estat les guanyadores del premi Bravo! de Música. Més conegudes com Las Pelayas, aquesta comunitat benedictina ha mantingut en els últims anys un elevat i reconegut nivell musical a les celebracions litúrgiques que fins i tot l'ha portat a enregistrar diversos discos. El darrer l'ha produït recentment La Raíz sota el títol *Kalenda de Navidad y primeras vísperas*.

En l'apartat de Noves Tecnologies, el premi Bravo! s'ha atorgat a l'agència catòlica de notícies Veritas, nascuda fa només dos anys a l'empar de la Universitat Catòlica San Antonio de Múrcia (UCAM). Per la seva part, el premi Bravo al Treball Diocesà a mitjans de comunicació ha anat a parar enguany a la Delegació de Mitjans de Comunicació de la diòcesi de Santiago,

concretament al P. José Isorna i a Silvia Rozas. Una de les novetats d'aquesta nova edició dels premis Bravo! ha estat la categoria de Publicitat, el premi de la qual ha estat atorgat a l'espot publicitari *Referencias*, de l'agència Mac Cann Erickson que anunciava Coca-Cola.

El jurat format per a la concessió dels premis Bravo! 2005 ha estat format per diversos especialistes de la comunicació

Últim disc de les monges benedictines de Sant Pelai, guanyadores en l'apartat musical.

social de l'Església i presidit pel bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. Joan Carrera, membre de la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació Social de la CEE. (C.C.)

Martí de Riquer a Ràdio Estel

Joan Armengol, director i presentador del programa, amb Martí de Riquer.

BARCELONA.— El darrer programa d'*Amb llum pròpia* d'aquesta temporada, emès l'1 de juliol passat, el va protagonitzar el filòleg i medievalista Martí de Riquer Morera. Essencialment, el tema de l'espai va ser el quart centenari del Quixot, del qual n'és un dels millors coneixedors. Van participar en el programa de Ràdio Estel el periodista Sergio Vila-Sanjuan, comissari de l'Any del Llibre i la Lectura, i l'escriptora Armonia Rodríguez, que va fer l'adaptació de l'immortal personatge. (C.C.)

Condecoració del patriarca ortodox de Moscou a Ajuda a l'Església Necessitada

KÖNIGSTEIN.— L'Església ortodoxa russa, de mans del patriarca Alexis II de Moscou, ha condecorat la secretària general d'Ajuda a l'Església Necessitada (AEN), Antonia Willemsen, amb l'orde de Santa Olga Igual als Apòstols en el seu tercer grau. «Apreciem profundament l'ajuda que la vostra associació presta a l'Església russo-ortodoxa —escriu Alexis II a la secretària

d'AEN—, en particular, per a la reconstrucció d'esglésies i monestirs, projectes socials i benèfics, i per al renaixement de la formació teològica.» L'orde de Santa Olga Igual als Apòstols és una condecoració per a dones. Recorda a la princesa Olga, morta l'any 1909, una de les primeres persones que van proclamar l'Evangeli entre la població de l'antiga Rússia. (Zenit)

La bona notícia...

Centre Televisiu Vaticà (CTV)

La Santa Seu, si bé disposa d'una de les emissores radiofòniques més potents del món, Ràdio Vaticana, no té cap canal propi de televisió. El Vaticà creu més eficient i menys costós un centre de producció a disposició de totes les cadenes de televisió que sol·licitin els seus productes. És el Centre Televisiu Vaticà (CTV), la missió del qual és donar a conèixer el ministeri pastoral del Sant Pare, les activitats de la Santa Seu i altres temes similars.

El CTV filma íntegrament uns 150 esdeveniments anuals que tenen lloc al Vaticà (celebracions litúrgiques a la basílica de sant Pere, el rés de l'*Angelus* a la plaça, presidit pel Papa, les audiències generals), als quals cal afegir les transmissions amb ocasió dels viatges del Papa a Itàlia i a tot el món. Tot aquest material és subministrat a les cadenes de televisió que ho sol·licitin.

A més, durant els seus 10 anys d'existència, el CTV ha produït documentals sobre diversos aspectes del pontificat de Joan Pau II, sobre activitats dels diversos dicasteris de la cúria romana i les basíliques de la capital. Molts d'aquests documentals han estat difosos per canals de televisió estrangers, en versió alemanya, anglesa, francesa i espanyola.

Així mateix, el CTV gestiona una videoteca de més de 10.000 cintes, amb més de 4.000 hores de gravació i amb imatges del Papa i del Vaticà. Aquest producte està a disposició també d'agències interessades, gràcies a un sistema de fitxatge analític i de memorialització informatitzada amb el qual es poden seleccionar les imatges de temes específics que interessin.

Tant les empreses públiques com els usuaris privats poden sol·licitar imatges enregistrades pel CTV en suport VHS, posant-se en contacte amb la secretaria, oberta de dilluns a dissabte de 9 a 13 hores. El correu electrònic del CTV (arxiu) és: ctvteca@ctv.va

Francesc Gamissans

Excursió de fi de curs del Grup Avant de Terrassa

L'11 de juny passat es va dur a terme l'excursió de fi de curs del Concurs Bíblic organitzada pel Grup Avant de Terrassa, de la Federació de Cristians de Catalunya. Amb el cor content i molts d'ànims, els 50 excursionistes van sortir de Terrassa a les vuit del matí en direcció a Sant Ramon del Portell.

Després d'una primera aturada al municipi de Cervera, on van visitar la seva emblemàtica universitat, van arribar a Sant Ramon del Portell (Segarra), on actualment viuen cinc religiosos mercedaris. Declarat monument historico-artístic l'any 1980, la porta principal és d'estil barroc català. El retaule de l'altar major va ser construït l'any 1947 per suplir l'original del 1741, destruït durant la guerra civil. Està presidit per la figura de Sant Ramon Nonat, vestit amb l'hàbit mercedari, les relíquies del qual es veneren a l'altar major del temple.

Per comprendre l'existència del santuari, cal conèixer la història del sant,

Vista del santuari de Sant Ramon Nonat.

que van poder sentir detalladament de la mà del germà José Antonio de Teruel. Sant Ramon va néixer al Portell, es pot dir que miraculosament, ja que la seva mare va morir pocs moments abans de donar a llum. Casualment, el vescomte de Cardona i senyor del Portell es va assabentar del que passava. Amb l'espasa, va obrir el cos

de la mare i en va treure el nen, que es va dir Ramon, com el vescomte, i amb el sobrenom de Nonat, que vol dir «no nascut». Per aquest motiu, és el patró de les embarassades.

De petit, sant Ramon era pastor i s'atansava a l'ermita de Sant Nicolau a resar a la Mare de Déu. Entusiasmat per

la tasca dels pares mercedaris, va ingressar a l'orde i va participar cinc vegades com a ostatge a canvi dels captius que tenien una salut molt precària. Els moros, amb ferro roent, li tan-caven els llavis amb un cademat perquè no evangelitzés. Quan els mercedaris el van rescatar, el papa Gregori IX el va nomenar cardenal. Ramon es va desplaçar fins a Cardona per acomiadar-se de la família i allí hi va morir.

Per decidir on l'enterraven, van lligar

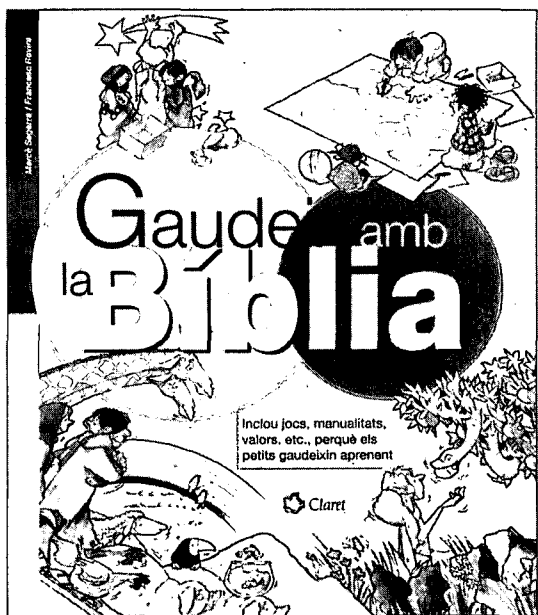
«La història del santuari de Sant Ramon Nonat compta amb una arrelada tradició a Catalunya»

el cos del sant a una mula i van decidir que Déu escollís. La mula va prendre el camí de l'ermita de Sant Nicolau i, quan va arribar davant la porta, va caure morta. I va ser allí on el van enterrar. Uns quants pares mercedaris van decidir quedar-se a la capella per cuidar-la. Al segle XVI, quan sant Ramon va ser canonitzat, la comunitat mercedària va erigir-hi aquest santuari, que és visitat per les embarassades. Segons diuen, cap nen ni mare del poble no mor en el part.

Cecília Aranés Mallol

Roger de Llúria, 5 • 08010 Barcelona
Tel. 933 010 887 • Fax 933 174 830 • A/e: editorial@claret.es
www.claret.es

Mercè Segarra i Francesc Rovira Gaudeix amb la Bíblia

Gaudeix amb la Bíblia és un recull d'activitats pensades per introduir els infants en el món de la Bíblia: cadascun dels capítols presenta una història de l'Antic o del Nou Testament, i s'acompanya de manualitats, jocs, receptes de cuina i altres activitats a l'abast dels menuts.

Es tracta, doncs, d'un llibre ple d'idees originals i divertides que seran molt útils per treballar en família, a les escoles, als centres d'esplai o a la catequesi.

96 pàgines. PVP: 15,50 €

Mons. Ciuraneta presideix la Diada de la Solidaritat

TORREBESSES.— El 26 de juny passat, dins la Setmana Cultural de Torrebesses, es van celebrar diversos actes organitzats pel Consell Pastoral Parroquial, amb la col·laboració de tot el poble.

Es van iniciar a les 11 del matí, amb una celebració Eucarística que va presidir el bisbe de la diòcesi, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, a l'església parroquial de Sant Salvador, concelebrada pel rector Mn. Manel Mercadé, el vicari, Mn. Josep M. Cebrià i el franciscà P. Joan Pujol, consiliari de Pastoral de Joventut. En aquesta celebració, molt concorreguda, la Montse, l'Araceli, la Carla, la Mònica i la Mireia van rebre el sagrament de la Confirmació. Totes cinc van obsequiar al bisbe i concelebrants amb un punt de llibre amb la frase següent: «La fe no es pot raonar, però podem tenir una raó de la fe.»

Tot seguit, el bisbe Francesc X. Ciuraneta va visitar l'exposició de làmines, murals i dibuixos realitzats pels nens i nenes de Bellaguarda, Bovera i Torrebesses, sobre el tema: «La xocolata del Comerç Just i Solidari.»

Mons. Ciuraneta va visitar també l'espai de venda d'objectes d'alimentació i artesanía, tot felicitant a totes les persones

que des dels pobles com Torrebesses lluiten per la justícia i la solidaritat en el món. Ja a la tarda va tenir lloc una xerrada sobre el Comerç Just i Solidari a càrrec de l'ONG Intermón Oxfam.

El bisbe Ciuraneta visita l'Exposició Solidària.

La cloenda d'aquesta diada solidària la van posar els infants, amb una gimcana, amb els objectius específics de conèixer els diferents agents i persones, sovint de diferents llocs del planeta que intervenen en el procés de producció i comercialització d'articles quotidians; descobrir d'una manera vivencial les injustícies que es donen en aquest procés; i fer conèixer en la mesura del possible, altres iniciatives i alternatives que potencien el comerç just i consum responsable. Una xocolatada marcada pel signe de la solidaritat, en la qual van participar tots els nens i nenes, va posar punt final a la Jornada. (J.C.)

cultura

25è aniversari del Misteri de la Selva

■ La representació ha esdevingut un esdeveniment cultural de primer ordre a Catalunya

LA SELVA DEL CAMP.— El diumenge 14 i el dilluns 15 d'agost de 2005, tindrà lloc a l'església parroquial de La Selva del Camp (Tarragona), la representació de l'Assumpció de Madona Santa Maria, més coneguda com el Misteri de la Selva. L'edició d'enguany és la vint-i-cinquena d'un espectacle ja tradicional al municipi, que desvetlla l'interès dels forasters i omple de satisfacció els veïns.

Per moltes raons, el Misteri de la Selva és un esdeveniment cultural de primer ordre a Catalunya. Un dels seus trets més valuosos és el fet que la majoria dels cants són interpretats amb la mateixa tonada que indica el manuscrit original. Escrit en llengua catalana a finals del segle XIV, el Misteri és el drama assumpcionista més antic d'Europa en llengua romànica que es conserva íntegrament. Els drames francesos i castellans són posteriors, i també el conegut Misteri d'Elx, d'entrat ja el segle XV.

Al marge de la seva faceta estrictament religiosa, el Misteri és una realitat viva que s'adreça tant a amants del món del teatre com de la música, la història i la llengua. Tot i que no hi ha certesa absoluta d'on va néixer el Misteri, se'l pot relacionar amb una «representació» feta a la ciutat de Tarragona l'any 1388 amb motiu de la Festa de la Mare de Déu d'agost. El tema

central de l'obra, que és l'assumpció de Maria al cel en cos i ànima, prové dels primers segles del cristianisme.

Repertori del segle XIII i XIV

La consuetud amb el text de la representació és d'autor anònim i com en qualsevol altre misteri medieval, els cants a interpretar hi són indicats. En la majoria dels casos eren melodies manllevades de fonts musicals existents i aplicades al text dramàtic. Normalment són himnes i cants religiosos, però també s'utilitzaven peces profanes.

Donat que el text del Misteri fou trobat a la Selva del Camp, els selvatans n'han recuperat la representació i l'han incorporada des de fa vint-i-cinc anys a la seva pròpia tradició. Any rere any el Misteri és interpretat i cantat per un grup de persones que, assaig rere assaig, converteixen en

A les portes de la representació del misteri, els intèrprets enllesteixen els assajos.

una realitat viva aquest bé cultural. Un dels atractius que fan única aquesta representació és que tota la música pertany al repertori gregorià o polifònic dels segles XIII i XIV. Cada any més d'un centenar de persones participen de forma directa o indirecta en l'organització i representació

del Misteri. La representació de la 25a edició del Misteri de la Selva tindrà lloc enguany els dies 14 i 15 d'agost, a les 22.30 h i a les 20.00 h, respectivament, a l'església parroquial de la Selva del Camp. Més informació i reserves trucant al tel. 977 300 997. (C.C.)

Editats nous «singles» de Rosa Mari R. A.

Portada del nou treball discogràfic de Rosa Mari.

BARCELONA.— D'un dels últims discos de la jove cantant catalana Rosa Mari Ramírez Abella, titulat *Leyenda*, l'editorial Claret acaba d'editar recentment dues cançons: *La corte en fiesta* i *El mago*. Després de l'èxit del seu primer disc *Al-leluia*, de temàtica estrictament religiosa, la jove artista del Masnou ha apostat per un nou estil, anomenat «fusió neotradicional», on es barreja el missatge social amb l'estil tradicional de l'edat mitjana. Rosa Maria Ramírez Abella té només 9 anys, però ja compta amb una llarga experiència com a cantant. Porta la música a la sang. El seu pare Rafael és músic i compositor, mentre la seva mare és pianista. Ells l'acompanyen en els seus concerts i li donen suport per

tirar endavant en l'aventura musical. Com explicava la mateixa

Rosa Mari fa uns mesos a *Catalunya Cristiana* «per a mi, cantar és com un joc; m'encanta, no m'importa assajar i assajar, i a vegades, fins i tot faig que cantin les meves nines». (C.C.)

La CEE publica el llibre «Parroquias de España»

MADRID.— Les dades més importants de les més de 23.000 parròquies que hi ha arreu d'Espanya han quedat recollides en el llibre *Parroquias de España*, editat per la Conferència Episcopal Espanyola. Es tracta d'una publicació inèdita ja que cal remuntar-se fins al 1957 per trobar una guia similar, encara que en aquella ocasió només es tractava d'una llista de parròquies sense cap dada addicional.

L'obra que ara es publica té una finalitat

pràctica: proporcionar una informació completa de cadascuna de les parròquies de totes les diòcesis d'Espanya. L'objectiu és que sigui una font d'informació actualitzada perquè es puguin localitzar les dades desitjades en el temps més curt possible i de la manera més còmoda.

La preparació d'aquest llibre ha suposat tres anys de treball ardu i complex, coordinat per l'Oficina d'Estadística i Sociologia de la Conferència Episcopal Espanyola. (C.C.)

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

Tot compta

Sóc una persona molt observadora i, de ben jove, em fixo molt en l'entorn i les persones. Cadascuna té alguna cosa especial. La bellesa pot ser interna o externa. La interna, tot i que no es veu, es nota. Una bona combinació d'aliments dins d'una olla dona un bon sabor. Els colors dels aliments també donen un bon joc. I, finalment, la bona presentació d'un plat és l'últim pas per a una bona impressió visual.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

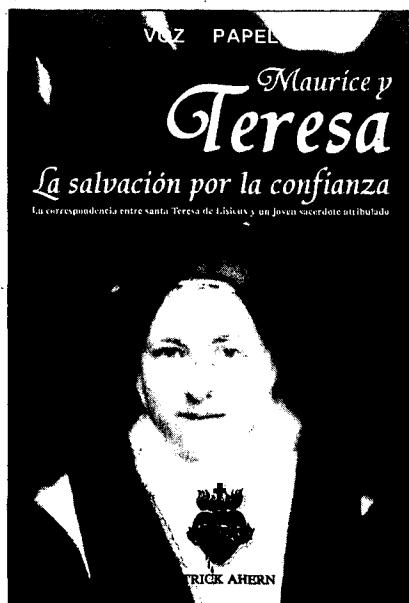
LLIBRES

Correspondència inèdita de santa Teresina de Lisieux

«Una història que demanava a crits de ser explicada.» Així defineix Mons. Patrick Ahern, bisbe emèrit de Nova York i un dels experts més grans en l'espiritualitat de santa Teresina de Lisieux, el contingut del darrer llibre publicat per Voz de Papel: *Maurice y Teresa. La salvación por la confianza*. L'obra recull la correspondència inèdita de la santa de Lisieux amb Maurice, un jove capellà que va passar serioses dificultats en la vivència de la seva fe. Les cartes que es van escriure tots dos estan comentades pel mateix Patrick Ahern, per al qual santa Teresina sempre ha «respost als meus anhels més pregons». Al llarg del llibre es

constata, i així ho assenyalava Ahern, que determinats aspectes de la sensibilitat de la santa es corresponen amb sentiments típics de la modernitat: les seves aspiracions humanes, la seva escriptura, els seus plantejaments i les seves temptacions. Tot i que Maurice i Teresa mai no van arribar a veure's, la seva correspondència descriu «la història d'amistat entre la santa més gran dels temps moderns i un home feble, els desitjos del qual contrasten amb l'escassetat de les seves energies per realitzar-los». Per als amants, que són molts, de santa Teresina de l'Infant Jesús, l'obra aportarà nous matisos en el coneixement del seu ric univers espiritual i humà. (C.C.)

Patrick Ahern, *Maurice y Teresa. La salvación por la confianza*. Editorial Voz de Papel, Madrid 2005, 216 pàg.

Pregàries des de la quotidianitat

Un recull de 30 pregàries breus nascudes de les circumstàncies més quotidianes de la vida constitueixen el senzill entramat de *Finestra jove*. Pregària tot caminant, del

jove escriptor Lluís Martí i Bosch. Amb un llenguatge fresc i jovial, l'autor s'adreça directament a Déu per comentar-li reflexions i pensaments vitals a partir dels quals fàcilment es passa a la lloança, l'acció de gràcies i sobretot la petició. Lluís Martí repassa els grans temes que constitueixen l'essència de l'ésser humà: la fe, la llibertat, la coherència, la veritat i l'amor, juntament amb d'altres que se'n deriven, com la família, la feina o la implicació social. Ho fa defugint grans elucubracions, amb molta senzillesa i espontaneïtat, com si parlés amb un amic. Tot això en fa un llibre molt «refrescant» per a aquest temps d'estiu. (C.C.)

Lluís Martí i Bosch, *Finestra jove. Pregària tot caminant*. Ediciones STJ, Col·lecció Tabor, Barcelona 2003, 61 pàg.

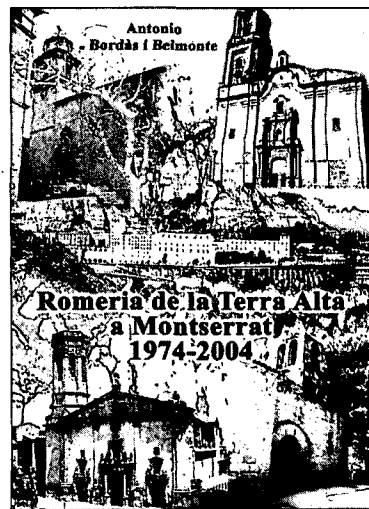

Romiatges de la Terra Alta a Montserrat

Amb el desig de donar a conèixer la devoció que des de la Terra Alta tenen a la Mare de Déu de Montserrat, el capellà Antonio Bordàs ha elaborat en aquest llibre un estudi exhaustiu del romiatge que des de fa 31 anys organitza l'arxiprestat d'aquesta regió al monestir més emblemàtic de Catalunya. L'obra, de més de 300 pàgines, consta de tres parts. La primera explica la fenomenologia religiosa de cadascun dels dotze pobles que formen l'arxiprestat de la Terra Alta: els costums, les tradicions, les festes i els romiatges, els habitants, l'economia, etc. La segona part aborda breument què és Montserrat, mentre la tercera relata els romiatges un per un: les ofrenes que es llegien en cadascun d'ells, la gent que hi participava, les reunions amb els joves, les conferències, les trobades amb el Pare abat, recessos...

En alguns dels romiatges va participar el bisbe de la diòcesi de Tortosa, primer el cardenal Carles, després l'arquebisbe Lluís i ara l'actual bisbe Xavier. El llibre acaba amb una entrevista a Mn. Miquel Romero, com a iniciador, i amb l'abat Josep M. Soler. (C.C.)

Antonio Bordàs i Belmonte, *Romeria de la Terra Alta a Montserrat*. Tortosa 2005, 328 pàg.

Crida al silenci

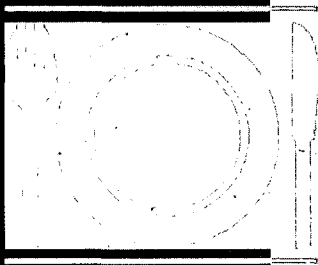
Davant del mareig existencial que avui regna en la nostra societat, Miguel Ángel Martí intenta amb aquesta nova obra llençar «una convocatòria al silenci i a la soledat, al descans i també a altres recerques més espirituals on potser trobem el que no ens ha proporcionat el tràfec de la vida». L'autor, que és catedràtic de Filosofia, es mostra en tot moment com un entusiasta del recolliment, entès gairebé com una filosofia de vida, «on el més important no és estar distret o informat, sinó la reflexió, la creativitat i la recerca d'emocions en complicitat amb el silenci». Per a l'autor el silenci és, sens dubte, «un espai per a la intimitat», com assegura convençut ja en el títol de l'obra, un indret on l'home està cridat a «recuperar la finor d'esperit necessària per adonar-nos que un detall no és una cosa irrellevant sinó la manifestació d'un devesall d'amor». (C.C.)

Miguel-Àngel Martí García, *El silencio. Un espacio para la intimidad*. Ediciones Internacionales Universitarias, Madrid 2005, 94 pàg.

INGREDIENTS:

2 plàtans
8 ous
3/4 de litre de llet
4 cullerades de mermelada de prunes
5 cullerades de sucre
1 cullerada de pinyons

PREPARACIÓ:

Primer de tot, poseu a la batedora vuit ous (clara i rovell), amb tres quarts de litre de llet i quatre cullerades de mermelada de prunes, cinc cullerades de sucre, una cullerada de pinyons i dos plàtans i bateu-ho tot ben fi.

Aboqueu aquesta barreja en flameretes petites i poseu-les al bany maria durant uns tres quarts d'hora, a uns 180° de temperatura. Quan els flams hagin quallat, deixeu-los refredar i traieu-los del motlle. Podeu acompanyar aquests flams amb nata o iogurt.

Flam de plàtans

La crítica literària d'aquesta setmana

Una sorpresa entranyable

Una de les grans lliçons que hom rep, de tant en tant, sobretot quan està saturat de lectures impenitèntment desmanegades o reiteratives, és trobar-se amb pàgines d'una transparència i d'una frescor com la de les fonts d'alta muntanya.

Encara més, no sé si mai heu tingut l'experiència de fatigar-vos a prop dels cims, i moure-us dins d'un ermàs de pedres i de matolls, i de sobte, com qui no vol la cosa, la naturalesa us obsequia amb una d'aquestes flors misterioses que només trobem als cims. Sembla un d'aquests miracles del dia a dia, que gairebé ni percebem, perquè som incapaços de centrar la nostra atenció en els mil detalls amb què la vida ens obsequia...

Tinc entre les mans un d'aquests miracles, la vida de Maria Bellesguard, que va escriure un autor aragonès, que va morir el 1987. Tot això seria senzillament anecdòtic si l'autor no fos un metge, i les pàgines d'aquesta biografia no expliquessin amb un sentiment de lírica profunda i un dramatisme contingut, tot el que van ser les relacions entre l'autor i la biografiada.

Poques vegades trobareu un text amb

tanta sobrietat i, al mateix temps, amb un sentiment tan intens on es barregen l'impuls amorós, el respecte, la il·lusió, el lliurament total, inspirador de poemes d'un valor líric indubtable.

I tot això, a més, en la bonica geografia de la Conca de Barberà, a la ciutat de Montblanc, tan característica d'aquest fragment de la geografia tarragonina.

És veritat que aquesta reedició en castellà i català ens recorda fets dels anys vint del segle passat. Tant se val, perquè la puresa, la fidelitat, el lliurament entranyable a l'atractiu de l'amor ardent i respectuós, són un paradigma de tot el que ha representat l'amor en la nostra societat, abans que deixem que el trepitgin i l'embutin tots aquells que no són capaços

d'endevinar el que és un enamorament autèntic, i una fidelitat absoluta, dictada per una consciència intel·ligent i lúcida, que sap col·locar els valors al seu lloc, i sap dominar els impulsos, al servei d'una jerarquia de valors autèntica i cristiana.

No és una narració fàcil, ni apocada, sinó una crònica seriosa, progressiva, d'un enamorament que només va poder truncar la realitat terrible, implacable, de la mort.

Maria Bellesguard de Julio Bravo és una narració sobria i estimulante del que és l'amor autèntic, que, en realitat, és més fort que la mort. I hem d'agrair que s'hagin recuperat aquestes pàgines de l'oblit, perquè és un testimoni emocionant del

que van ser els nostres avantpassats, que ens van deixar en herència uns sentiments humans tan autèntics, respectuosos i fidels. Redimeixen, encara que només sigui per la seva transcripció literària, de tanta narració de pacotilla i de fangar amb què ens «obsequien» alguns autors, premiats, d'avui.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Una sardana de Pau Casals

La festa major de Vilafranca és el títol de la sardana per a violoncel·l de Pau Casals que, en una transcripció de Josep Maria Serracant presenta la Coblà Mediterrània a l'auditori de la platja de Sant Salvador del Vendrell, el 30 de juliol, a dos quarts d'onze de la nit, en el marc de la 25a edició del Festival Internacional de Música Pau Casals. A més de la recuperació d'aquesta partitura del genial músic vendrellenc, la Coblà Mediterrània, dirigida per Bernat

Castillejos, interpretarà les sardanes *Evocació*, de Joaquim Serra, *Rossinyol de la vella ermita*, d'Emili Saló i *Tocs de festa*, de Josep Maria Ruera, així com la composició *Opus 1*, escrita l'any 2003 per Carles Casals per encàrrec del Memorial Joaquim Serra.

La Coblà Mediterrània participa anualment en el Festival Internacional de Música Pau Casals del Vendrell, amb programes d'un nivell artístic excel·lent. Les entrades del concert costen 10 euros.

Quart CD de La Principal d'Amsterdam

Aquesta cobla holandesa ha publicat el seu quart CD amb una versió de les melodies del famós còdex conegut amb el nom de *Llibre Vermell de Montserrat*, datat del 1399 i que conté el recull més antic de danses i cançons dedicades a la Mare de Déu. Es tracta d'un arranjament per a cobla, quatre veus i percussió d'aquest antiquíssim manuscrit montserratí que han preparat els músics holandesos de La Principal d'Amsterdam en un reconeixement encomiable d'aquest vestigi remot que se situa en els orígens de la música i la dansa popular catalana. L'enregistrament d'aquest disc es va enllestir el dia 12 de febrer del 2005 al Teatre de Vest Alkaar, a Holanda, i va actuar de director auditor Rolf van Kreveld i de director musical Stephan Pas.

La Principal d'Amsterdam fa una gira d'actuacions per diferents poblacions de Catalunya per refermar la seva voluntat de donar a conèixer la seva admiració i estimació per la música tradicional catalana. (C.C.)

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

Necessitem petites grans ajudes

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona

NIF: G-08862781. Els donatius desgraven un 20% del total a l'IRPF (Llei 30/94)

www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net

**Catalunya
Cristiana**
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 90,70€ l'any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 90,70€
per any

☐ Amb dos pagaments semestral
de 45,35€

☐ Domiciliació bancària
(Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Títular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:

CATALUNYA CRISTIANA

(Departament de Subscripcions).

Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona

Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

VACANCES

Misses a llocs d'estiueig de l'interior

✓ ALELLA

Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h. D.: 10.00h, 12.00 h, 20.00 h.

✓ ALMACELLES

Parròquia de la Mare de Déu de la Mercè
V.: 21.00 h. D.: 10.00 h, 11.15 h, 18.00 h.
Suchs
D.: 8.30 h, 12.30 h.

✓ BAGÀ

Parròquia de Sant Esteve
V.: 20.0 h. D.: 11.00 h.
Santuari de Paller
D.: 10.00 h.
Residència
D.: 9.00 h.

✓ BANYOLES

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Monestir
V.: 18.00 h. D.: 9.00 h.
Sant Pere
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h.

✓ BERGA

Parròquia de Santa Eulàlia
D.: 12.00 h,
Església de Sant Joan
V.: 20.30 h, D.: 10.00 h., 19.00 h.
Convent dels Franciscans
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h, 20.00 h.
Sagramentàries
V.: 19.30 h. D.: 11.00 h.
Santuari de Queralt
D.: 11.00 h, 12.00 h.

✓ BISBAL d'EMPORDÀ, LA

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h, D.: 9.00 h., 20.00 h.
Convent dels Franciscans
V.: 19. h. D.: 11.00 h.

✓ BESALÚ

Parròquia de Sant Vicenç
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 12.00 h.

✓ BORGES DEL CAMP, LES

Parròquia de l'Assumpció
V.: 20.30 h. D.: 12.00 h.
Capella del Carme, D.: 19.30 h.

✓ CABRILS

Parròquia de Santa Creu
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.00 h, 19.30 h.

✓ CALDES DE MALAVELLA

Parròquia de Sant Esteve
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h.

✓ CAMPRODON

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 8.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Capella del Carme D.: 10.00

✓ CASTELLAR DE N'HUG

Parròquia de Santa Maria
D.: 12.00 h.

✓ CASTELLFOLLIT DE LA ROCA

Parròquia del Santíssim Salvador.
V.: 19.45 D.: 11.30 h.

✓ CASTELLÓ d'EMPÚRIES

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.30. h., D.: 9.00 h., 10.00 h., 12.00 h., 20.30 h.
Empúriabrava: Centre Cívic
V.: 19.00 h.

✓ CERDANYA, LA

Alp
Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h.
Bellver
Parròquia de Sant Jaume
V.: 20.00 h. (Santuari de Talló)
D.: 12.00 h.
Bor
D.: 13.00 h.
Das
D.: 10.00 h.
Prats
V.: 18.00 h.
Prullans
D.: 10.30 h.
Urús V.: 18.30 h

✓ FIGUERES

Parròquia de Sant Pere
V.: 18.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.30 h, 12.00 h, 20.00 h.
Parròquia de La Immaculada i St. Pau
V.: 20.30 h. D.: 11.30 h, 20.30 h.
Parròquia del Bon Pastor
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.30 h.
Parròquia de la Sgda. Família
V.: 20.15 h. D.: 11.00 h.
Capella dels Desemparats
V.: 19.00 h. D.: 8.30 h, 10.00 h, 11.30 h, 19.00 h.
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 10.30 h.

✓ GARRIGA, LA

Parròquia de Sant Esteve
V.: 20.30 h.
D.: 9.30 h, 11.30 h, 20.30 h.

✓ GUALBA

Parròquia de Sant Vicenç
V.: 19.30 h. D.: 12.00 h.

✓ GUARDIOLA DE BERGUEDA

Parròquia de Sant Llorenç
V.: 20.00 h. D.: 12.00 h, 20.00 h.

✓ LA JONQUERA

Parròquia de Santa Maria
D.: 12.00 h.

✓ LLANARS

Parròquia de Sant Esteve
V.: 19.00 h. D.: 10.30 h, 20.30 h.

✓ LLÍVIA

Parròquia de la Mare de Déu dels Àngels
V.: 19.00 h. D.: 12.00 h, 19.00 h.

✓ MARTINET

Parròquia de Sant Eloi
V.: 20.00 h. D.: 12.00 h.

✓ MORELLA

Parròquia de l'Assumpció de Maria (Basílica)
V.: 20.15 h. D.: 12.00 h, 18.30 h.
Parròquia de Sant Joan Baptista
D.: 10.00 h.

✓ OLOT

Parròquia de Sant Esteve

V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 12.00 h, 20.00 h. (vespres)

Temple del Carme

V.: 20.30 h. D.: 7.30 h, 9.30 h, 11.30 h, 20.30 h. (vespres)

Santuari del Tura

D.: 9.00 h. (Ràdio) 11.00 h.

Divina Providència

V.: 18.30 h. D.: 18.30 h. (vespres)

El Cor de Maria

V.: 19.00 h. D.: 13.00 h.

Residència del Tura

V.: 18.00 h. D.: 11.00 h, 18.00 h. (vespres)

Parròquia de Sant Cristòfol (Les Fonts)

D.: 10.45 h.

Sagrat Cor (Caputxins)

V.: 19.00 h. D.: 9.30 h,
Parròquia de Santa Maria (Batet)

V.: 20.00 h. D.: 8.00 h, 10.00 h, 11.00 h, 12.00 h, 13.00 h. 20.00 h.

✓ QUERALBS

Parròquia de Sant Jaume
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h.
Santuari de la Mare de Déu de Núria
V.: 19.00 h. D.: 12.30 h.

✓ RIBES DE FRESE

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.45 (Residència Geriàtrica) 12.30 h, 20.00 h.

✓ RIPOLL

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h.
D.: 8.00 h, 11.00 h,
Parròquia de Sant Josep Obrer
V.: 19.00 h. D.: 12.00 h.

✓ VALL D'ARAN

Vielha - Parròquia de Sant Miquel V.: 19.30 h. D.: 11.00 h, 19.30 h.

Baquèira - Parròquia Mare de Déu de les Neus V.: 19.30 h.

Bossòst - Parròquia de la Purificació de N. S. V.: 20.00 h. D.: 12.00 h.

Salardú - Parròquia de Sant Andreu D.: 11.00 h.

Les - Parròquia de Sant Joan Baptista V.: 19.15 h. D.: 11.00 h, 19.30 h.

Arties - Parròquia de Santa Maria D.: 12.30 h.

Betren - Parròquia de Sant Serni D.: 9.00 h.

✓ VALLS D'ANDORRA

Canillo
D.: 11.30 h.

Soldeu.

D.: 10.00 h.

Santuari de Meritxell
V.: 18.00 h. D.: 12.30 h.

Encamp

Parròquia de Santa Eulàlia
V.: 19.30 h. D.: 12.00 h.

Parròquia de Sant Miquel
D.: 10.30 h.

Pas de la Casa, El
V.: 19.30 h. D.: 19.30 h.

Ordino

V.: 19.30 h. D.: 11.00 h, 19.30 h.

La Massana

V.: 20.15 h. D.: 10.00 h, 12.00 h.

Arinsal V.: 19.00 h.

Santa Coloma

D.: 10.30 h.

Sant Julià de Lòria

V.: 19.30 h. D.: 8.30 h, 11.30 h, 19.30 h.

Escaldes, Les

V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h, 13.00 h, 19.30 h.

✓ ANDORRA LA VELLA

Parròquia de Sant Esteve
V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 10.30 h, 12.00 h, 19.30 h.

Parròquia de Santa Maria Fener
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h, 17.00 h.

✓ VALLS D'ÀNEU

Sort

V.: 20.00 h. D.: 12.30 h, 20.00 h.

Rialb

V.: 19.00 h. D.: 12.00 h.

Llavorsí

D.: 12.00 h.

Ribera de Cardós

V.: 20.00 h. D.: 12.00 h.

Esterrri d'Àneu

V.: 20.30 h. D.: 12.30 h.

Gerri de la Sal

V.: 20.00 h. D.: 13.00 h.

València d'Àneu

D.: 11.00 h.

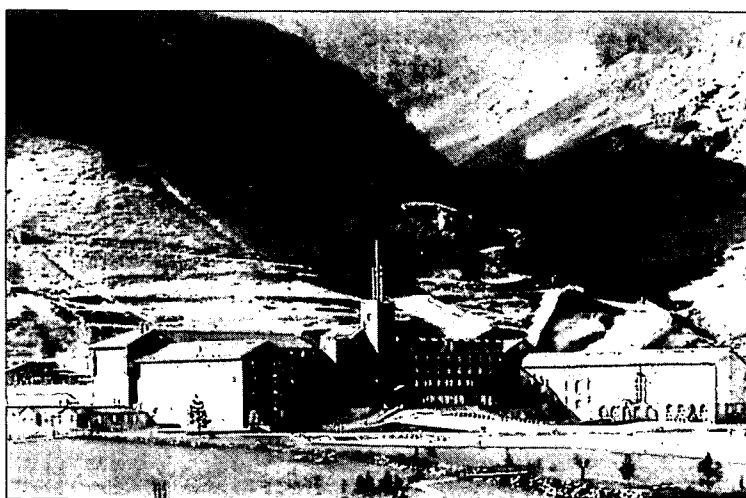
✓ VILADRAU

Parròquia de Sant Martí
V.: 20.00 h. D.: 12.30 h, 20.00 h.

✓ VILASSAR DE DALT

Parròquia de Sant Genís
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h, 20.00 h.

Hospital de Sant Pere, D.: 10.00

Vall de Núria.

D.: 12.15 h.

Parròquia de Sant Pere Màrtir
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h.

Maria Reina, D.: 12.00 h.

Les Planotes

V.: 18.00 h.

Parròquia de Sant Roc

V.: 19.00 h. D.: 11.00 h.

✓ PALS

Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h. D.: 12.00 h, 20.00 h.

✓ PERALADA

Parròquia de Sant Martí
V.: 21.00 h. D.: 12.00 h.

✓ POBLA DE LILLET, LA

Parròquia de Santa Maria
V.: 19.00 h. D.: 11.30 h, 20.00 h.
Santuari de Falgars
D.: 13.00 h.

✓ PONT DE SUERT, EL

Parròquia de l'Assumpció
V.: 20.00 h. D.: 12.30 h, 20.00 h.

✓ PRADES

Parròquia de Santa Maria
V.: 19.15 h. D.: 13.00 h.

✓ PREMIÀ DE DALT

Parròquia de Sant Pere
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h, 11.30 h, 20.00 h.
La Cisa
V.: 18.30 h.

✓ PUIGCERDÀ

Parròquia de Santa Maria

Capella dels Salesians

D.: 10.30 h.

✓ SANT HILARI SACALM

Parròquia de Sant Hilari
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 20.00 h.

✓ SANT JOAN DE LES ABADESSES

Parròquia de Sant Joan
V.: 20.30 h. D.: 10.30 h, 12.00 h, 20.00 h.

✓ SANT JULIÀ DE VILATORTA

Parròquia de Sant Julià
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 12.00 h.

✓ SANT PAU DE SEGÚRIES

Parròquia de Sant Pau
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h.
Colònia Estabanell
V.: 19.00 h.

✓ TARADELL

Parròquia de Sant Genís
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.

✓ TEIÀ

Parròquia de Sant Martí
V.: 20.00 D.: 9.00h, 11.30 h, 20.00 h.

✓ TORDERA

Parròquia de Sant Esteve
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 12.00 h, 19.00 h.
Sant Andreu
V.: 18.30 h.
Sant Pere. D.: 9.30 h.

LA 2, A LES 10.30, SANTA MISSA

amb la participació del grup Jesús te quiero de l'Hospitalet (Barcelonès), sota la direcció de Victor Gregorio. (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

NOTES

V.: Vigílies. D.: Diumenges i dies festius.s.

Des del carrer

Tot i que biòleg de formació, a Jacob Bellido li corre per les venes sang periodística. Amb només 24 anys, aquest jove membre de les comunitats neocatecumenals de la parròquia de Santa Joaquina Vedruna acaba d'embarcar-se en una aventura cibernetica altruista amb l'objectiu d'anunciar l'Evangeli a tanta gent com sigui possible. En companyia d'un altre jove barceloní s'han posat mans a l'obra i han creat www.camineo.info, una pàgina web dedicada al Camí Neocatecumenal, una de les realitats més vives i entusiastes que hi ha avui dia en l'Església.

Jacob Bellido és un dels responsables de www.camineo.info

«Tenim una de les bases de dades més potents sobre el Camí Neocatecumenal»

—Quan vas decidir unir-te al projecte de www.camineo.info?

—Des de fa un temps participo en diverses webs relacionades amb el Camí Neocatecumenal. Un dia vaig rebre un correu electrònic que demanava la meua col·laboració en una web que encara es trobava «en construcció». Me'n vaig informar, vaig visitar la pàgina i vaig quedar impressionat per la magnitud del projecte. Era www.camineo.info, el *webmaster* de la qual és curiosament un noi català pertanyent com jo al Camí Neocatecumenal. No m'ho vaig rumiar dues vegades i vaig decidir de col·laborar-hi. La meua missió era la de responsabilitzar-me de tot el tema de documentació sobre el Camí Neocatecumenal i l'Església. Aquesta és precisament la meua especialitat ja que d'ençà del 1999 recullo tota mena de documents d'aquesta mena: magisteri de l'Església, notícies, esdeveniments, convivències, peregrinacions, testimonis... Tinc una de les bases de dades més potents sobre tot el que tingui a veure amb el Camí Neocatecumenal, i ara s'hi pot accedir a través de camineo.info.

—Per què crear una nova web sobre el Camí Neocatecumenal?

—Consideràvem que dins del Camí faltava una pàgina web d'aquestes

característiques, professional i amb capacitat d'actualitzar-se diàriament. La pàgina oficial (www.cammino.neocatecumenale.it) és molt estàtica i trobàvem a faltar una cosa diferent. El nostre objectiu és informar tothom, de dins i fora del Camí, sobre tot allò interessant en relació amb el Camí i l'Església. En el fons el nostre desig és anunciar Jesucrist. Això és el que ens mou i ho fem a través del Camí, que és la realitat que vivim i que coneixem més. Sempre que sigui possible incloem informació escrita, pròpia i d'altres agències, fotografies, fragments d'àudio i de vídeo, i últimament fins i tot estem incloent els cants del Camí en format mp3. Volem reflectir la vitalitat d'un dels moviments més entusiastes de l'Església actualment. Un altre dels al·licients és que la web està feta en sis idiomes.

—Com ha estat acollida la pàgina?

—La resposta ha estat impressionant. Ja tenim més de 5.500 persones registrades, i en un principi ens havíem plantejat acabar l'any amb unes 2.000. En només quatre mesos hem tingut 120.000 visites de 30 països diferents. Al mateix temps molts centres neocatecumenals d'arreu han mostrat el desig de col·laborar amb nosaltres.

—Fa poc el CN empenia per Hollandia una mena de missions popu-

lars, també aquesta iniciativa es pot considerar com una missió popular d'anunci de l'Evangeli?

—Cal anunciar Jesucrist a hora i deshora, sigui on sigui, també des d'Internet. Internet és un dels mitjans de comunicació del futur i realment pot ser un instrument molt útil per anunciar Jesucrist als joves, a gent allunyada de Déu o que té dificultats d'accés a l'Església... La pàgina no vol ser una cosa freda, sinó molt interactiva. Una de les coses que més ens satisfà és que intercomunica germans i cristians d'arreu del món. És una manera d'unir-nos i de fer viva la comunió de l'Església: encara que siguem molt diversos compartim el mateix Esperit.

—Quins projectes teniu per al futur?

—A més dels canvis en el disseny i l'accés a les pàgines, treballem ja perquè cada país que li interessi pugui tenir les seves seccions, i que ells mateixos puguin introduir les notícies referents al seu país. Des del principi hem tingut clar que ha de ser una web interactiva i per això és important que el visitant pugui sentir-se-la com a pròpia. És una web no únicament d'informació, sinó també de participació.

Samuel Gutiérrez

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

La missió és primer

A cabava l'anterior article amb aquesta afirmació: «Un efecte indirecte, però positiu, de l'obertura social dels ambients catòlics és la relativització del dissens domèstic.» Ho deia a propòsit de la publicació del nou Compendi de la doctrina social catòlica, que caldria convertir en tema de reflexió en les nostres comunitats. No volia dir amb això que els debats eclesials interns no tinguin la seva importància, sinó només que aquesta és relativa. En la perspectiva de la missió i dels seus destinataris, els problemes interns o particulars dels missioners perden relleu. Tancar-s'hi pot ser nociu.

Recordo una vella paràbola del cardenal Suhard, arquebisbe de París en temps de la Segona Guerra Mundial i després. Ell havia sostingut l'esforç renovador de la *Mission de France* i, després, amb l'abbé Godin, havia impulsat la *Mission de Paris* i els capellans obrers.

La paràbola diu que un soldat rebé dels seus oficials l'encàrrec de portar un missatge oral a uns partisans situats en una posició enemiga. L'aventura l'obligà a concentrar totes les seves energies físiques i morals en la comesa: patí fam i set extremes, va ser interceptat i interrogat durament, més d'una vegada errà el camí i hagué de refer-lo de cap i de nou...

Finalment arribà a la meta proposada. L'esperaven amb ànsia. Però vet aquí que, en arribar el moment decisiu, es va veure obligat a fer la següent confessió: «Ho sento moltíssim però amb tantes calamitats com he sofert... he oblidat el missatge.»

La lliçó que volia donar Suhard era clara: no n'hi ha prou amb el capteniment heroic de l'enviat. Ni pot aquest restar captiu de la seva història personal... Cal, per damunt de tot, que el seu missatge arribi. Són més importants, en aquest sentit, els receptors que el missatger. Era, el del cardenal de París, un avís intencionat a missioners extraordinàriament generosos, però exposats a la pèrdua del missatge.

Aquests darrers dos o tres anys —per no anar més enrere— han estat moguts a les nostres diòcesis. Crida l'atenció que siguem, d'una banda, una comunitat eclesial força exhausta —amb una pèrdua continuada de creients i de practicants; amb una militància que, en general, no creix; amb un nombre molt petit de vocacions— i que, d'altra, tants, d'entre nosaltres, se sentin cridats a protagonitzar grans —i, a vegades, ambigües— reformes. Llegint les declaracions i requestes d'alguns grups contestataris, no puc deixar de preguntar-me: per què no deixar —si és que cal— aquesta feina per a comunitats més pròsperes i prestigioses?

Ja sé que alguns no admetran la distinció entre missió i contestació: diran que contestant fan avançar la missió. No crec pas que els fets els donin la raó. I mentrestant, la nostra vida catòlica s'està quedant amb la pell i l'os, com diem vulgarment, i la nostra imatge empitjora.

Prefereixo centrar l'atenció, per exemple, i seguint Paola Bignardi, presidenta de l'Acció Catòlica italiana, en «la quadriga del pensament dèbil, dels valors de baix nivell, de l'al·lèrgia al compromís, i de la religiositat subjectiva» dels nostres contemporanis que ens cal evangelitzar.

Ara mateix

Rauxa

El barroc al Museu Comarcal de Manresa

La ciutat de Manresa, a part de monuments religiosos tan significatius com ara la Seu o la Cova de sant Ignasi, amaga un altre tresor molt digne de ser visitat. Es tracta del Museu Comarcal de Manresa. Aquesta institució, l'origen de la qual es remunta a les darreries del segle XIX, acull una quantitat important tant d'obres arqueològiques com sobretot de pintura i escultura barroques, a més de la important col·lecció d'art de la Fundació ARS-Garriga Mir.

Com passa en tants altres centres museístics, les obres de contingut cristià hi són clarament predominants, fins al punt que podem dir que es tracta d'una gran col·lecció d'art religiós. Però el que potser crida més l'atenció del Museu Comarcal de Manresa és sobretot la gran quantitat d'art barroc que posseeix. D'aquest estil hi trobem diversos retaules, relleus, imatges i fins i tot columnes salomòniques, peces que, a més, totes elles provenen majoritàriament d'antics tallers de mestres manresans. No és habitual veure col·leccions abundants d'art barroc a casa nostra, i això fa que el fons d'aquest museu sigui molt valuós. Per aquesta raó, tampoc no és exagerat afirmar que és una de les col·leccions d'imatgeria d'aquest estil més destacades del Principat, potser fins i tot més que la del Museu Nacional d'Art de Catalunya, on, per cert, l'art barroc hi està poc representat.

Eduard Brufau